

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯỜNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hào Tâm Cứu Mỹ Nhân

Đệ tứ Lục Tiểu Phụng truyền kỳ

Cảnh đêm cuối thu, con hẻm dài tăm tối, vắng lặng không bóng người, chỉ thấy có một ngọn đèn. Đó là một chiếc lồng đèn cũ kỹ, vốn mang màu trắng nhưng lâu ngày đã xạm thành màu xám, được treo hờ trước một khung cửa hẹp ở cuối hẻm. Phía dưới chiếc lồng đèn có treo tiếp một chiếc ngân câu sáng tinh, giống như loại móc câu dùng để câu cá.

Ngân câu đong đưa trong gió thu, tiếng gió chùng như than thở, “có sao trên đời có lắm kẻ tình nguyện bị ngân câu này câu dẫn?” Từ ngoài trời sương lạnh ẩm ướt, Phương Ngọc Phi bước vào sòng bạc Ngân Câu, bên trong đèn sáng huy hoàng. Chàng cởi áo choàng sẫm màu, để lộ ra bộ y phục rất vừa thân mình, làm bằng hàng ngân đoạn thượng hạng.

Mỗi ngày đến lúc này, chính là lúc chàng thấy tinh thần thoải mái nhất, đặc biệt là hôm nay. Bởi vì hôm nay có Lục Tiểu Phụng bên cạnh chàng.

Từ trước đến nay người bạn mà chàng mến chuộng và kính trọng nhất vẫn là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy rất sáng khoái, vì chàng là Lục Tiểu Phụng! Đại sảnh của sòng bạc được bày biện rất hoa lệ, tràn ngập vẻ ấm cúng hoan lạc. Hương rượu hòa lẫn hương phấn sáp thơm tho. Những nén bạc ném xuống chạm vào nhau, phát ra những âm thanh trong trẻo vui tai.

Trên thế gian tưởng chừng không có loại âm nhạc nào sánh bằng. Lục Tiểu Phụng thích nghe những âm thanh này, cũng như đại đa số những kẻ khác trên đời, chàng thích hưởng thụ.

Sòng bạc Ngân Câu quả là một nơi rất xa hoa, bất cứ lúc nào đều có đủ cách giải trí cho đủ các loại khách đến tìm vui. Trong số các kiểu giải trí, phung phí nhất tất nhiên là đánh bạc. Người nào người nấy đều đang tập trung tinh thần vào canh bạc của mình, thế nhưng lúc Lục Tiểu Phụng và Phương Ngọc Phi bước vào, mọi người không khỏi ngừng đầu lên nhìn.

Có những người ở giữa đám đông vẫn nổi bật, Lục Tiểu Phụng và Phương Ngọc Phi đều thuộc về hạng người này.

Có người hỏi:

- Hai thanh niên khí phái bất phàm kia là ai vậy?

Một người ồm nhóm, đã đánh thua sạch tiền, trả lời:

- Người mặc áo ngân đoạn là tiểu cữu của chủ nhân sòng bạc này.

- Y là em trai của vị tân phu nhân của Lam Hồ Tử phải không?

- Đúng, y là thân đệ đệ!

- Y có phải được gọi là Ngân Diêu Tử Phương Ngọc Phi đó chẳng?

- Đích thị là y.

- Nghe nói y cũng là một công tử ăn chơi có tiếng, tứ đổ tường hết thầy đều tinh thông, khinh công cũng không kém.

- Bởi vậy cũng có nhiều người nói y là một tặc tử hái hoa!

Người thua bạc mỉm cười nói tiếp:

- Thực ra, y có cần nữ nhân chỉ việc đưa ngón tay câu dẫn một cái là có liền, đâu cần làm trò nửa đêm leo tường hái hoa.

- Nghe đồn chị của y, Phương Ngọc Hương, cũng là mỹ nhân trứ danh.

Một người lim dim con mắt, thở ra một hơi, đáp:

- Như đóa hoa biết nói, như phiến ngọc tỏa hương. Dùng chữ mỹ nhân để diễn tả nàng nào đủ, phải nói là một vưu vật khuynh thành khuynh quốc!

- Còn gã trẻ tuổi bên cạnh Phương Ngọc Phi là ai? Tại sao lại để hai bên ria mép nhỏ xíu, giống như hai hàng chân mày?

- Nếu tôi đoán không lầm, y nhất định phải là “Lục Tiểu Phụng có bốn chân mày”!

- Lục Tiểu Phụng?!

Có những người khi đang sống đã trở thành nhân vật truyền kỳ, Lục Tiểu Phụng thuộc về loại người này. Nghe nhắc đến tên của chàng, ai cũng quay

lại nhìn thử, chỉ có một người chẳng buồn để ý đến.

Người này hóa ra là một nữ nhân. Nàng mặc một chiếc áo màu táo xanh làm bằng lụa mềm rũ, trông nhẹ như tơ. Chiếc áo lụa vừa vặn ôm lấy thân thể thanh tú đương độ xuân thì của nàng. Mỹ nhân này có nước da trắng mịn như bạch ngọc, có lúc trông tựa như băng tuyết, cơ hồ trong suốt. Trên mặt nàng không chút phấn son, chỉ có đôi mắt thực trong sáng điểm tô cho gương mặt. Chỉ riêng đôi mắt ấy cũng đủ là niềm ước ao của bao nhiêu nữ nhân khác.

Mỹ nhân vẫn chẳng thèm liếc nhìn Lục Tiểu Phụng, nhưng chàng lại nhìn nàng trân trân. Phương Ngọc Phi bỗng cười, lắc đầu nói:

- Trong đây tính ra cũng có bảy, tám người đẹp, tại sao người chỉ nhìn một mình nàng ấy?

- Tại vì nàng không nhìn ta!

- Bộ người tưởng nữ nhân nào nhìn thấy người cũng quì xuống hôn chân người sao?

Lục Tiểu Phụng cất tiếng than:

- Nhưng mà ít nhất nàng cũng nên nhìn ta một cái, ta trông cũng đâu đến nỗi xấu trai lắm đâu.

- Người muốn nhìn cứ nhìn, nhưng tốt nhất tránh xa nàng một chút!

- Tại sao?

Phương Ngọc Phi hạ thấp giọng:

- Nữ nhân này là một tòa băng sơn, người muốn đụng đến nàng, coi chừng bị tê cóng hư tay!

Lục Tiểu Phụng chỉ mỉm cười, nhắm ngay tòa băng sơn bước tới. Bất luận núi cao cỡ nào chàng cũng đã thử qua, bây giờ chỉ muốn thử trèo lên tòa băng sơn này thôi.

Có chút hương dịu dịu, thoảng trong không khí, chẳng phải hương phấn sáp, càng không phải hương rượu, mà là mỹ nhân hương. Có những nữ nhân tựa như đóa hoa tươi, tự thân thể tỏa hương, mà băng mỹ nhân kia đúng là thuộc về loại này. Lục Tiểu Phụng bây giờ trông giống như con ong mật, ngửi thấy hương hoa là cảm cố bay đến bên đóa hoa. Cũng may chàng chưa say, chỉ đến sau lưng nàng thì dừng lại.

“Băng sơn” chẳng hề quay đầu lại. Trên bàn tay mềm mại nuột nà của nàng là một chồng thẻ đặt bạc, xem ra nàng đang suy tính nên đặt số lớn hay số nhỏ? Lúc này nhà cái bắt đầu lắc hột súc sắc, rồi đập mạnh tráp xuống bàn, miệng hô:

- Đặt mau rồi cất tay!

Thấy “băng sơn” còn lưỡng lự, Lục Tiểu Phụng cúi xuống ghé vào tai nàng nói nhỏ:

- Chuyển này nên đặt nhỏ.

Nàng lập tức đặt chồng thẻ xuống, nhưng lại đặt qua bên số lớn.

- Mở nắp!

Nhà cái hô xong liền mở nắp tráp, chỉ thấy mặt số trên ba hột súc sắc cộng lại không quá bảy điểm, bèn nói:

- Bảy điểm, số nhỏ. Ăn lớn, chung nhỏ.

“Băng sơn” sắc mặt trắng bệch, quay đầu lại lờm Lục Tiểu Phụng một cái thực sắc rồi bỏ đi. Lục Tiểu Phụng chỉ biết cười trừ. Chàng nghĩ chắc “băng sơn” thuộc loại ửng đối nghịch, nhất là đối với nam nhân.

“Băng sơn” len lỏi qua đám đông để bước ra ngoài, nhìn dáng đi của nàng cũng rất đặc biệt. Lục Tiểu Phụng tự nhủ:

“Một nữ nhân như vậy thực hiếm, nếu lỡ mất cơ hội này thực uổng, ta mà không theo nhất định sẽ hối hận sau này!”

Trước nay chàng rất biết nghe lời chính mình, nên vội vàng đuổi theo nàng.

Phương Ngọc Phi bước ra đón ngang, chậm rãi nói:

- Người thực muốn trèo băng sơn ư?

- Ta không sợ bị cóng chết đâu!

Phương Ngọc Phi vỗ vai chàng:

- Nhưng mà người nên cẩn thận là hơn, băng sơn rất trơn trượt, không khéo coi chừng người té xuống đó!

Lục Tiểu Phụng hỏi vặn:

- Vậy người thử qua mấy lần rồi?

Phương Ngọc Phi cười, tất nhiên là cười gượng, đợi khi Lục Tiểu Phụng bước ra khỏi cửa, chàng vừa than vừa nói nhỏ:

- Trèo lên tòa băng sơn này mà bị té xuống, nhiều lắm cũng chỉ té được một lần, bởi vì chỉ một lần duy nhất cũng có thể chết như chơi.

* * * * *

Bên ngoài trời đã khuya, con hẻm dài vẫn một màu tăm tối. Một cỗ xe ngựa dừng ở đầu hẻm. Bất kể là ai, muốn đến sông bạc Ngân Câu đều phải tự đi qua con hẻm tối này. Bởi thế mà vị trí sông bạc thêm phần thần bí, càng kích thích và thu hút người ta. Ngân câu vẫn đong đưa trong gió, mà số người bị chiếc cầu này dụ đến, có lẽ còn nhiều gấp mấy lần số cá mà ngư ông câu được.

Dưới cảnh trời tăm tối, dưới ánh đèn mù mờ, “băng sơn” đang đi phía trước, trên mình có choàng thêm chiếc áo chắn gió màu xanh nhạt. Lục Tiểu Phụng bước theo đằng sau, mãi nhìn vạt áo choàng bay nhẹ dưới ánh đèn, chàng giống như đứa trẻ thích mơ mộng, đang theo đuổi một áng mây bay.

Con hẻm tối thực dài, vắng vẻ không một bóng người. “Băng sơn” đột nhiên quay lại nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm, ánh mắt nàng sắc lạnh, lạnh hơn cả ánh sao. Lục Tiểu Phụng đành dừng bước, nhìn nàng cười.

“Băng sơn” bỗng hỏi:

- Công tử đi theo tôi làm gì?

Lục Tiểu Phụng cười trả lời:

- Tại hạ hại cô nương thua bạc, trong lòng cảm thấy rất khó xử, cho nên...

- Cho nên công tử muốn đền bù cho tôi?

Lục Tiểu Phụng gật đầu ngay.

- Công tử định đền bằng cách nào?

- Tại hạ biết trong thành có một quán ăn khuya mở suốt đêm, món ăn cũng khá, bây giờ cũng khuya rồi, hẳn cô nương cũng hơi đói!

“Băng sơn” chớp chớp mắt:

- Như vậy không hay, tôi có cách hay hơn nữa.

- Cách gì?

“Băng sơn” nở nụ cười, bảo:

- Công tử đến gần đây, tôi sẽ nói cho nghe.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên phải bước đến gần. Chàng không ngờ tòa băng sơn này cũng có lúc tan. Càng bất ngờ hơn nữa, là khi chàng vừa bước đến gần, một cái bạt tai giáng vào má bên trái, tiếp theo là một cái nữa vào má phải.

“Băng sơn” xuất thủ thực nhanh, chẳng những nhanh mà còn khá nặng tay. Lục Tiểu Phụng có lẽ không phải là không tránh kịp, nhưng vì chàng không ngờ nàng ra tay nặng như vậy. Nói gì thì nói, chàng quả thực lãnh trọn hai bạt tai, đến gần người ra.

“Băng sơn” miệng vẫn cười, nhưng là nụ cười lạnh lùng, lạnh còn hơn băng:

- Hạng nam nhân như công tử tôi gặp đã nhiều, tựa như là ruồi muỗi sâu bọ, nhìn là phát tởm!

Lần này nàng quay lưng bỏ đi, Lục Tiểu Phụng dù có mặt dày cách mấy cũng không có cơ gì đi theo, chỉ dương mắt nhìn áng mây bay đẹp đẽ ấy xa dần.

Con hẻm rất dài, mà nàng bước đi không nhanh lắm. Bỗng nhiên, từ trong bóng tối có bốn hán tử xông ra, hai gã nắm lấy tay nàng, hai gã kia tóm lấy chân nàng. “Băng sơn” hoảng kinh la lên một tiếng, cũng muốn bạt tai những kẻ này. Nhưng bọn họ chẳng phải như Lục Tiểu Phụng biết thương hương tiếc ngọc. Cả bốn người chẳng phí sức đã nhắc bổng nàng lên.

Lục Tiểu Phụng mặt còn đau rát, vốn chẳng muốn xen vào chuyện này, nhưng khổ nỗi chàng có tính trời sinh thích gánh chuyện thiên hạ. Nếu bắt chàng đứng nhìn bốn gã đàn ông ăn hiếp một cô gái, còn khổ sở hơn là chính chàng bị mất mạng.

Bốn hán tử vừa nhắc bổng “băng sơn” lên, chợt phát hiện có một người có ria mép giống đôi chân mày, đến trước mặt họ, lạnh lùng nói:

- Mau bỏ vị cô nương này xuống, rồi bỏ đi đi, ai không nghe, ta đánh bể mũi.

Bọn hán tử dĩ nhiên đâu phải hạng dễ bảo, nhưng sau khi hai người trong bọn quả thực bị đánh bể mũi chảy máu, cả bọn đành ngoan ngoãn bỏ dưới

đất cho đến khi ra khỏi con hẻm! Thủy chung cả bốn người không nhìn ra được Lục Tiểu Phụng xuất thủ bằng cách nào.

Lúc này “băng sơn” có vẻ bắt đầu tan rã thực sự, bởi nàng sợ quá mức, đến độ lên tiếng cầu cứu Lục Tiểu Phụng:

- Nhà thiếp ở gần đây, công tử có thể đưa dùm thiếp về nhà chăng?

* * * * *

Chỗ nàng ở cũng chẳng gần, nhưng Lục Tiểu Phụng không phiền chi. Sự thực là chàng mong nàng ở càng xa càng tốt. Bởi vì từ lúc lên xe nàng đã ngã vào lòng chàng, như thể sợ quá ngồi cũng không vững. Cũng may là cửa sổ trên cỗ xe đều đóng kỹ, cả màn cũng kéo kín. Xe ngựa chạy được gần nửa giờ, trong lúc đó hai người đã bắt chuyện sơ sơ. Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên lên tiếng trước:

- Tại hạ không phải ruồi muỗi, cũng không phải sâu bọ, tại hạ họ Lục, gọi là Lục Tiểu Phụng.

“Băng sơn” nở nụ cười, lần này là cười thực sự:

- Thiếp họ Lãnh, gọi là Lãnh Nhược Sương.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, chàng cảm thấy cái tên này quả là đúng với người ngọc.

- Cô nương có nhận ra bốn người khi nãy không?

Lãnh Nhược Sương lắc đầu.

- Bọn họ tại sao muốn bắt cô nương?

Lãnh Nhược Sương hình như muốn nói, nhưng rồi lại cúi đầu đỏ mặt.

Lục Tiểu Phụng chẳng hỏi nữa. Nam nhân ăn hiếp nữ nhân, có nhiều lúc chẳng cần lý do. Và lại, một cô gái quyến rũ như vậy, tự bản thân đã là lý do chính, đủ để cho rất nhiều nam nhân muốn đến “ăn hiếp” nàng.

Xe ngựa chạy không nhanh lắm, bên trong cỗ xe lại rất êm, người ngồi có cảm giác như đang ngồi xích đu vậy. Trên mình Lãnh Nhược Sương toát ra mùi hương tựa như hoa lan, lại phảng phất hoa quế, thanh nhã nhưng dễ say lòng người. Nếu được đi đoạn đường này đến ba ngày ba đêm, Lục Tiểu Phụng chắc chắn không chê là dài quá.

Lãnh Nhược Sương bỗng lên tiếng:

- Nhà thiếp ở hẻm Vĩnh Lạc, là căn nhà đầu tiên bên trái.

- Hẻm Vĩnh Lạc nằm ở đâu?

- Lúc này chúng ta đã đi qua rồi!

- Nhưng mà cô...

- Thiếp không bảo xe dừng lại, vì đêm nay thiếp không muốn về nhà!

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác ra tim mình đang đập nhanh hơn bình thường gấp hai ba lần.

- Tối nay thiếp đánh bạc thua mãi, thiếp muốn đổi chỗ xem vận khí có đổi chẳng?

Đang cao hứng, Lục Tiểu Phụng bỗng như bị tạt gáo nước lạnh. Từ lâu lắm rồi chàng đã tự cảnh cáo mình, đừng bao giờ tự tác đa tình, nhưng cái tật này vẫn không sao sửa được.

- Công tử có biết nơi đây còn có sông bạc Kim Câu chẳng?

Lục Tiểu Phụng không hề biết, cũng chưa từng nghe đến tên đó.

- Công tử ở xa đến, dĩ nhiên không biết!

- Nơi đó bí mật lắm sao?

Lãnh Nhược Sương liếc nhìn chàng, bỗng hỏi:

- Tối nay công tử có dự tính gì khác không?

Lục Tiểu Phụng tất nhiên trả lời “không”.

- Công tử có muốn thiếp dẫn công tử đến đó xem cho biết chẳng?

- Muốn chứ!

- Nhưng mà thiếp đã hứa với chủ nhân nơi đó là tuyệt đối không dắt người lạ mặt đến đó. Nếu công tử muốn đi thì phải chịu một điều kiện của thiếp.

- Cô nương cứ nói.

- Công tử phải chịu để thiếp lấy khăn bịt mắt, và phải hứa là không được nhìn lên.

Lục Tiểu Phụng vốn đã muốn đi theo, bây giờ nghe vậy càng không thể không đi, bởi chàng bấn sinh hiếu kỳ, thích những chuyện thần bí mạo hiểm. Nên chàng không nghĩ ngợi gì cả, lập tức đồng ý. Chàng nhìn bộ áo mong manh trên người Lãnh Nhược Sương, mỉm cười bảo:

- Tốt nhất là cô nương nên dùng vải dày một chút để che mắt tại hạ, có lúc đôi mắt của tại hạ nhìn xuyên thấu hết đó!

“Một người nếu như cả ngày đêm, hết năm này tháng nọ đều sống trong bóng tối, không biết trong lòng cảm giác ra sao?”

Lục Tiểu Phụng bất giác nghĩ đến Hoa Mãn Lô. Chàng cảm thấy Hoa Mãn Lô quả thực hơn người. Mặc dù không còn thấy ánh sáng, Hoa Mãn Lô chẳng những không than trời trách đất, mà đối với thế nhân vạn sự vạn vật trên đời, chàng vẫn có cái nhìn bao dung và lạc quan. Muốn làm được chuyện này không dễ chút nào!

Lục Tiểu Phụng thở dài, chàng bị bịt mắt chỉ mới có một chốc mà đã cảm thấy như sắp chịu hết nổi. Chàng cố lắng tai, nghe ra có tiếng người nói và tiếng nước chảy. Xe ngựa hình như đi qua một khu chợ đêm, sau đó lại đi qua khe nước chảy.

Lúc này xe đã dừng lại, Lãnh Nhược Sương nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng, nói khẽ:

- Công tử cứ từ từ đi theo thiếp, thiếp cam đoan nơi này sẽ không làm công tử thất vọng.

Bàn tay của nàng rất nhỏ bé, rất mịn, rất mềm.

Cả hai người dường như đang đi xuống phía dưới, nghe trong gió có tiếng côn trùng rí rả, hiển nhiên là vùng phụ cận là nơi hoang dã. Lục Tiểu Phụng nghe có tiếng gõ cửa, rồi có tiếng mở cửa. Qua khỏi cửa, hình như chàng đang đi dọc theo một hành lang. Hành lang không dài lắm, chẳng bao lâu đã đến cuối đường, chàng có thể nghe văng vẳng tiếng hô đặt bạc, tiếng súc sắc rơi trong tráp, tiếng bạc leng keng cùng với tiếng vỗ tay, kể cả tiếng người cười.

Lãnh Nhược Sương nói:

- Đến rồi!

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi:

- May quá!

Lại nghe phía trước có tiếng gõ cửa, mở cửa. Cửa vừa mở ra, những âm thanh bên trong bây giờ nghe rất rõ. Lãnh Nhược Sương dắt chàng đi vào, bảo:

- Công tử xin đợi ở đây, thiếp đi tìm chủ nhân của nơi này đến gặp.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy nàng bỏ tay chàng ra, chỉ nghe hương thơm bay xa dần. Bỗng nhiên, “âm” một tiếng, như có người dùng sức đóng cửa lại. Những tiếng người cười nói, tiếng súc sắc rơi, v. v... bỗng im bật! Không gian chợt trở nên một màn tĩnh lặng.

Lục Tiểu Phụng có cảm giác như đang sống mà bỗng nhiên rớt vào một phần mộ.

- Lãnh cô nương, Lãnh Nhược Sương!

Chàng nhin không được bèn đánh tiếng gọi, nhưng chẳng có ai trả lời, trong phòng có nhiều người như vậy, chẳng lẽ toàn bộ đã bị bịt miệng cả sao?

Lục Tiểu Phụng kéo miếng vải bịt mắt xuống, chợt cảm thấy toàn thân cứng đờ như bị đông lạnh. Trong gian phòng vốn chẳng có ai cả! Những người lúc nãy đi đâu? Nếu nói bọn họ trong thoáng chốc đã đi sạch, thực không thể tin được! Căn phòng không lớn lắm, có kê một chiếc giường, một chiếc bàn. Trên bàn còn để rượu và thức ăn, chưa ai dùng qua. Lục Tiểu Phụng bất giác rùng mình, chàng bỗng khám phá ra là căn phòng vốn không thể chứa nhiều người như vậy.

Quả thực, bất luận ai cũng thấy được là căn phòng này khi nãy không thể nào có người, một người cũng không có đừng nói chi nhiều người. Nhưng rõ ràng chàng nghe có rất nhiều tiếng người! Nếu chàng tin vào những gì hiển hiện bây giờ, thì không thể tin những gì chàng nghe lúc nãy, nhưng tai chàng vốn rất thính, không hề nghe nhầm bao giờ.

Nếu nói căn phòng không có người, mà tự nhiên phát ra những tiếng như chàng đã nghe, thì càng không thể có chuyện này được. Không lý đây là một căn nhà có quý? Không lý ông trời thấy chàng gặp chuyện lạ chưa đủ, còn muốn cho chàng gặp quý một lần sao?

Lục Tiểu Phụng bỗng bật cười:

“Hãy tìm cách thoát khỏi nơi này trước rồi tính sau!”

Nhưng... tìm hoài không có chỗ ra. Căn phòng này không có cửa sổ, bốn bên đều là tường bao bọc, mà là tường sắt dày mấy tấc.

Lục Tiểu Phụng lại cười. Gặp chuyện phải thúc thủ, chàng cũng cứ cười.

Chàng tự hào đây là một trong những thứ mà chàng đã lão luyện. Cười không những làm cho người khác vui lây, mà cũng có thể làm cho chính mình nhẹ nhõm, thoải mái. Nhưng lúc này làm sao chàng còn thoải mái nổi?

Trên bàn có bốn món ăn, một đĩa là cơm gà nhân hạt thông, một đĩa là cua đồng nhúng nước tương, lại còn gỏi chân ngỗng, và thịt hấp bốc hơi nghi ngút, toàn là những thứ Lục Tiểu Phụng bình sinh thích ăn. Người xếp đặt kể bắt sống chàng, hẳn là biết rất rõ tập quán sinh hoạt hàng ngày của chàng.

Bên cạnh mấy món ăn có để một vò rượu, là loại Giang Nam Nữ Nhi Hồng cất lâu năm, còn lớp đất sét bọc chung quanh. Bên dưới vò rượu có để một mảnh giấy với hàng chữ:

“Mời chàng uống tạm một chung rượu. Nơi này giữ chàng là cố nhân.”

Cố nhân có nghĩa là bằng hữu, thậm chí phải là bạn thân, mới hiểu rõ chàng như vậy. Nhưng Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra trong đám bạn thân của mình, có ai muốn chơi chàng như vậy?

Bên cạnh hàng chữ còn có thêm hai câu, chữ viết rất thanh tú:

“Giữ chàng ba ngày tạm nghỉ ngơi. Sau ba ngày, sẽ trở lại gặp.”

Tuy không ký tên, nhưng có thể đoán được là do băng sơn Lãnh Nhược Sương viết để lại. Hình như nàng đã tính trước Lục Tiểu Phụng thế nào cũng bị lừa. Bọn họ liệu việc tình trường như vậy, lại bày ra cái màn gạt gẫm này, chỉ để giữ chàng tại đây ba ngày thôi sao?

Lục Tiểu Phụng không tin, nhưng lại không đoán ra được mục đích của họ. Bởi thế chàng đành ngồi xuống cầm đũa gắp thức ăn cho vào miệng.

Đôi đũa làm bằng bạc, trong thức ăn cũng không có độc, bọn họ hẳn đã biết muốn dùng độc thủ tiêu Lục Tiểu Phụng không phải dễ.

Khi chàng nhắc vò rượu lên, đưa tay bóp bể lớp đất bùn bọc vò rượu, chợt nghe “phù” một tiếng, một làn khói nhẹ từ trong lớp đất xì ra. Lại nghe “xoảng” một tiếng, vò rượu đã rớt xuống đất vỡ toang. Lục Tiểu Phụng nhìn giòng rượu chảy dưới đất, có muốn cười cũng cười hết nổi. Sau đó chàng ngất đi.

* * * * *

Sương mù đã tan, bầu trời hiện rõ ngàn sao, nghe trong gió có tiếng côn trùng rì rả, mặt đất thấm hơi sương còn đọng dấu nước...

Y phục của Lục Tiểu Phụng ướt đẫm. Lúc chàng tỉnh dậy, cũng vừa nhìn thấy phương Đông bắt đầu le lói ánh sáng, vạn vật đang dần dần thức giấc. Chàng đứng dậy nhìn quanh, thấy xa xa có dãy núi, cây cối um tùm, nghe trong gió tiếng lá xào xạc. Khí núi bốc lên mờ mờ, chung quanh chàng chẳng có nhà dân giả chi cả.

Nếu đây là nơi tối hôm qua chàng dừng xe, vậy căn phòng có bốn bức tường sắt ở đâu ra? Nếu đây chẳng phải chỗ tối hôm qua chàng đến, thì chàng làm sao lại đến chỗ này? Những người tốn công xếp đặt âm mưu này để gạt chàng, chỉ để tống chàng ra ngoài đồng ngủ một đêm thôi sao?

Lục Tiểu Phụng không làm sao đoán được mục đích của họ. Nghĩ hoài chưa ra, chàng bèn cởi chiếc áo ướt trên mình, vắt lên vai, rảo bước đi vô thành. Chàng trọ tại Ngũ Phúc khách điểm ở nội thành. Bánh bao nhân thịt chỗ này cũng khá, mì gà cũng ngon, phòng ngủ chần nệm đều sạch sẽ. Bây giờ chàng chỉ muốn về chỗ trọ, việc đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ, ăn một bụng cho thống khoái, ngủ một giấc cho đã, sau đó mới suy nghĩ những nghi vấn này.

Từ xa nhìn thấy tấm bản đề bốn chữ vàng “Ngũ Phúc khách điểm”, Lục Tiểu Phụng đã quên hết những chuyện bức mình tối hôm qua, bởi vì những thứ sáng khoái đang chờ chàng ở trong quán. Ai ngờ bên trong quán có hai lưỡi kiếm, bốn ngọn đao, bảy cây giáo có ngù đỏ, và một sợi xích đang chờ sẵn.

Lục Tiểu Phụng vừa bước qua ngưỡng cửa, chỉ nghe một tiếng hét lớn, có mười ba người xông ra vây quanh chàng. Tiếp theo đó, có tiếng gió vun vút, một sợi dây xích sắt nhắm ngay cổ Lục Tiểu Phụng lao vào. Sợi xích sắt trông rất thô, rất nặng, mà thủ pháp của người sử dụng nó lại rất linh hoạt, thuần thục.

Lúc ấy Lục Tiểu Phụng giơ hai ngón tay ra kẹp một cái, lập tức sợi dây xích bị tiện đứt ra hai khúc, một khúc rơi xuống đất, kêu “xoảng” một tiếng. Người cầm khúc dây xích bị tiện đứt kia thối lui vài bước rồi khụy xuống. Y sợ xanh mặt, run run đưa tay chỉ Lục Tiểu Phụng:

- Người... người dám kháng cự?

- Kháng cự?!

Lục Tiểu Phụng nhìn chiếc mũ có tua đỏ trên đầu y, nhíu mày hỏi:

- Các người là người trong nha môn?

Người này gật đầu, bên cạnh có người la lớn:

- Vị này là Dương bộ đầu của nha phủ, người dám kháng cự, tức là mang tội phản nghịch!

- Các vị đến bắt ta ư? Ta đã phạm tội gì?

Dương bộ đầu cười nhạt:

- Người ngay không bao giờ nói láo. Có nhân chứng tang vật rành rành nơi đây, người còn giả ngộ gì nữa?

- Nhân chứng đâu? Tang vật đâu?

Đằng sau quày chưởng quản có bảy, tám người ngồi, ăn mặc rất sang trọng, nhưng sắc mặt đều khó coi. Họ chỉ vào Lục Tiểu Phụng, nhao nhao la:

- Đúng là hãn rồi!

- Tối hôm qua, chính tên ác tặc có bốn chân mày này đã cưỡng hiếp vợ tôi!

Lục Tiểu Phụng giựt mình. Lại nghe Dương bộ đầu nghiêm giọng nói tiếp:

- Tối hôm qua, nội trong một đêm người đã gây ra tám đại án, nhân chứng là đây.

Một quan sai khác, cũng đội mũ tua đỏ, chỉ vào một đồng bao bị để dưới đất đằng sau quày, bảo:

- Còn những đồ này đã lấy được từ trong phòng của người, tang vật là đây.

Lục Tiểu Phụng cười bảo:

- Nếu ta quả thực lấy trộm của thiên hạ, chẳng lẽ lại đại đột đến độ ngang nhiên chứa của ấy trong phòng hay sao?

Dương bộ đầu cười nhạt:

- Nói như người vậy, không lý còn có người dám mạo hiểm đi cướp nhiều của như vậy đem về trao cho người?

Lục Tiểu Phụng không nói được câu nào.

Đột nhiên có một giọng lạnh lẽo cất lên:

- Giết người cướp của, cưỡng hiếp phụ nữ, đều không đáng kể, nếu chúng ta bỏ qua chuyện này, thì người vẫn có thể tiêu diêu pháp ngoại, tự do tự tại.

Thì ra giọng nói phát ra từ góc phòng ở đằng xa. Chỗ ấy có kê một chiếc bàn vuông, trên bàn có thức ăn, rượu trà đầy đủ. Khách ngồi tại bàn là ba ông già mặc trường bào sẫm màu xanh lục có thêu hoa. Hai người đang uống trà, một người uống rượu, mà người vừa cất tiếng chính là người đang cầm chén rượu. Có lẽ kẻ uống rượu so ra có phần nói nhiều hơn chẳng?

Lục Tiểu Phụng lại cười:

- Giết người cướp của, cưỡng hiếp phụ nữ, đều không đáng kể sao? Vậy chuyện gì mới là đáng kể?

Ông già uống rượu đảo đôi người, trong mắt tinh quang rục lên, chiếu thẳng vào Lục Tiểu Phụng:

- Bất luận người làm chuyện gì cũng không đáng kể, nhưng đúng ra người không nên day vào chúng ta.

- Các vị thuộc môn phái nào?

- Người không nhận ra ư?

- Tại hạ không nhận ra!

Ông già áo xanh nâng chén rượu lên từ từ nhắm một ngụm. Những ngón tay cầm chén rượu của lão vừa gầy vừa khô đét như chân chim, lại để móng tay dài bốn, năm tấc, móng nào cũng sẫm màu xanh lục.

Lục Tiểu Phụng làm như không thấy gì. Ông già áo xanh hỏi:

- Bây giờ người vẫn không nhận ra ư?

- Tại hạ không nhận ra.

Ông già áo xanh cười khô khốc một tiếng, từ từ đứng dậy. Mọi người trông thấy trên ngực áo của lão có thêu một khuôn mặt người, mi thanh mục tú, tựa như một thiếu nữ tuyệt sắc. Đến khi lão đứng thẳng dậy, mọi người mới nhìn rõ ra hình thêu trên áo là một quái thú mặt người thân rắn, lại có cánh và móng vuốt như chim. Tuy không ai biết lai lịch quái thú này,

nhưng nhìn hình thù to lớn rất sinh động, mọi người bất giác ớn lạnh rùng mình.

Lục Tiểu Phụng vẫn làm như không thấy gì. Ông già áo xanh lại hỏi:

- Bây giờ nhận ra chưa?

- Vẫn không nhận ra.

Sắc mặt ông già áo xanh cơ hồ cũng biến thành màu xanh sẫm. Đột nhiên lão vươn tay ra cầm xuống mặt bàn. Chỉ nghe “xoạt” một tiếng, năm ngón tay của lão đã cắm sâu vào mặt bàn. Đến khi lão rút tay ra, trên mặt bàn gỗ dày ba tấc kia đã thủng vào năm lỗ. Lại nghe “loảng xoảng” mấy tiếng, thì ra Dương bộ đầu nhìn thấy cảnh này sợ quá đánh rơi cả khúc dây xích y còn cầm trong tay.

Trong phòng chợt im lặng ngọt ngào. Lục Tiểu Phụng không thể giả bộ không thấy gì được nữa, rốt cuộc cất tiếng than:

- Hảo công phu!

Ông già áo xanh cười nhạt:

- Người cũng nhận ra chỗ hay của công phu này sao?

Lục Tiểu Phụng cười gật đầu. Thực ra chàng đã sớm nhận ra lai lịch của ba lão nhân quái dị này, nên ngoài mặt tuy cười, nhưng tay chàng cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Ông già áo xanh bỗng nhắm mắt, ngược mặt lên trời, chậm rãi ngâm:

- Cửu thiên thập địa, chư thần chư quý, khiếp sợ bốn môn, vâng mạng phục tùng!

Lục Tiểu Phụng lại than:

- Bây giờ tại hạ kể như đã biết được các vị là ai rồi. Nhưng tại hạ vẫn chưa hiểu đã đắc tội với các vị lúc nào?

Ông già áo xanh nhìn chàng chăm chăm, bỗng khoát tay một cái. Có tiếng sáo quái dị thổi lên từ phía hậu viên, nghe ai oán như oan hồn kêu khóc giữa đêm khuya. Sau đó có bốn đại hán khiên vào một tấm phản gỗ rất lớn, trên phản phủ đầy những hoa cúc sẫm màu xanh lục. Những đại hán này để mình trần, trên ngực cắm đầy kim châm, nhưng không bị chảy máu. Mắt họ nhìn trừng trừng, như dại như say, nét mặt chẳng có vẻ gì đau đớn, mà ngược lại còn nở một nụ cười vừa quý bí vừa đáng sợ.

Hai ông già đang uống trà lúc này cũng đứng dậy, cùng với ông già áo xanh, ba người bước đến trước tấm phản gỗ phủ đầy bông cúc sẫm màu, vừa chấp tay vái vừa niệm:

- Cửu thiên thập địa, chư thần chư ma, cùng về hộ giá, đồng đăng cực lạc!

Lục Tiểu Phụng không nhịn được bèn bước đến cầm lên một bông cúc.. bỗng cảm thấy tay lạnh toát. Bên dưới bông cúc chàng vừa cầm lên, có một con mắt đang mở nhìn chàng trừng trừng. Con mắt này có tròng trắng nhiều hơn tròng đen, tròng mắt lồi hẳn ra, như ẩn chứa một nỗi kinh hoàng khủng khiếp không diễn tả được.

Lục Tiểu Phụng thối lui mấy bước, thở ra một hơi thực dài, hỏi:

- Người này là ai?

Ông già áo xanh lạnh lẽo đáp:

- Bây giờ đã là người chết rồi.

- Lúc còn sống, người này là ai?

Ông già áo xanh lại nhắm mắt, ngược mặt lên trời, chầm chậm ngâm:

- Cửu thiên thập địa, chư thần chi tử, gặp nạn hóa kiếp, thần ma khóc hờn.

Lục Tiểu Phụng biến sắc mặt:

- Đây là con trai của Giáo chủ quý giáo?

- Phải!

- Chẳng lẽ y bị chết dưới tay tại hạ?

- Sát nhân giả tử!

Lục Tiểu Phụng lùi lại hai bước, thở ra một hơi, đột nhiên cười nói:

- Một bên muốn bắt tại hạ đem về xét xử, một bên muốn tại hạ đền mạng, tại hạ chỉ có một người, biết tính làm sao?

Ông già áo xanh đưa mắt nhìn Dương bộ đầu, hỏi:

- Người nhất định phải đem hẳn ra xét xử?

Dương bộ đầu lắp bắp:

- Không... không... không nhất định!

Vừa nói xong, y sợ quá nhũn người té lăn ra dưới đất.

Lục Tiểu Phụng cất tiếng than:

- Xem ra chuyến này tại hạ chắc phải chết rồi!

Ông già áo xanh nói:

- Nhưng ta cũng biết trước khi người chết, hẳn đã định liều chết đấu một phen.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không sai!

Chàng bất ngờ xuất thủ, đoạt ngay một thanh kiếm, một ngọn đao. Tay trái cầm đao, tay phải cầm kiếm, chàng nhắm vào ông già áo xanh đánh liền ba chiêu quái dị.

Ông già áo xanh cười nhạt:

- Người dám múa búa trước cửa Lỗ Ban à?

Lối đánh hai tay cùng sử dụng binh khí, vốn là tuyệt kỹ độc môn của lão.

Lục Tiểu Phụng vừa xuất ra ba chiêu, lão đã nhìn ra cách phá, tự tin rằng trong ba chiêu sẽ đánh vắng cả đao kiếm trong tay Lục Tiểu Phụng.

Đúng lúc ấy, chợt nghe “chát” một tiếng, Lục Tiểu Phụng lấy ngọn đao bên tay trái chém mạnh vào thanh kiếm bên phải. Đao kiếm đập vào nhau, cùng bị tiện đứt. Ông già áo xanh còn chưa hiểu chiêu thức kỳ quặc này, đã thấy hai lưỡi đao kiếm bị chém đứt bay thẳng vào người lão. Lục Tiểu Phụng thừa cơ phóng lên không trung, dùng lực tung ra hai cây đao kiếm gãy trên tay, người thì lộn vòng ngược ra sau.

Mọi việc xảy ra trong nháy mắt, nhanh không thể tưởng tượng, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ mình phản ứng mau như vậy. Bản năng sinh tồn của mỗi người vốn có tiềm lực khó ai lường được.

Gió thổi bên ngoài cửa. Lục Tiểu Phụng lộn thêm một vòng, nương theo chiều gió đáp xuống khung cửa nhà đối diện.

Ông già áo xanh không đuổi theo, chỉ nghe giọng nói thê lương của lão vọng ra:

- Người đã giết con trai chư thần, dù lên trời xuống đất cũng không thoát khỏi cái chết đâu.

* * * * *

Lục Tiểu Phụng không thăng thiên, cũng chẳng độn thổ. Chàng lại đến trước con hẻm dắt vào sông bạc Ngân Câu, mượn một cỗ xe ngựa, đi trở lại

chỗ sáng nay chàng thức dậy.

Chàng bắt đầu nghiệm ra là bọn người kia lừa chàng ra vùng hoang dã ngủ một đêm, mục đích để giá họa, bắt chàng lãnh tội. Những chuyện xảy ra với chàng từ tối qua đến nay, nói ra cũng không ai tin. Người đẹp “băng sơn” kia chắc chắn không bao giờ làm chứng dùm chàng, còn chưa kể bây giờ nàng đã biệt dạng, biết đâu mà tìm! Chỉ có cách tự chàng tìm ra bằng chứng, mới có thể minh oan cho mình được.

Xe đi được một đoạn đường, quả có đi qua một khu chợ đêm, sau đó lại đi qua khe nước, rồi mới đến nơi chàng thức dậy sáng nay. Chẳng lẽ tối hôm qua chàng quả thực đi qua con đường này? Chẳng lẽ đây là chỗ tối qua Lãnh Nhược Sương nắm tay chàng xuống đi bộ? Nhưng nơi đây là một vùng đồng trống hoang dã, đến một cái chòi tranh cũng không có, ở đâu ra một sòng bạc Kim Câu?

Lục Tiểu Phụng đến bên một cây đại thụ, lá cây đã vàng khô cả. Chàng nằm dưới gốc cây, nhìn lá vàng từng chiếc theo gió rơi rụng xuống, rớt trên người chàng. Mặt đất hãy còn ẩm ướt. Chàng tỉnh táo suy nghĩ:

- Rõ ràng là mình đi qua con đường này để đến sòng bạc Kim Câu, nhưng nơi đây chẳng có nhà cửa gì cả. Rõ ràng mình nghe trong phòng có tiếng người, nhưng chẳng thấy người nào. Trên tờ giấy có nói giữ mình ở đây ba hôm, nhưng vừa qua đêm đã tống mình đi.

Chàng càng nghĩ càng cảm thấy hoang đường, cả chàng cũng thấy khó tin, huống hồ là người khác? Chàng không có cách chứng minh được hàng tung của mình, không lý phải chịu để người ta giá họa mãi mãi sao? Chàng than dài, lúc này quả thực là cười hết nổi.

Đằng sau gốc cây có tiếng chim kêu tíu tít cả buổi chưa ngớt. Lục Tiểu Phụng nhíu mày, vỗ vào thân cây, lá rơi lả tả, nhưng vẫn còn tiếng chim kêu. Con chim này quả là dạn dĩ, chẳng sợ bay đi. Lục Tiểu Phụng nhin không được, bèn ngóc đầu lên định nhìn phía sau thân cây, bỗng nghe tiếng chim chí chóc đột nhiên biến thành tiếng “gâu gâu” chó sủa.

Đang ngạc nhiên, Lục Tiểu Phụng bỗng thấy đằng sau thân cây lộ ra gương mặt của một thằng nhỏ, đang thè lưỡi nhả mặt chọc què chàng.

Thì ra tiếng chó sủa, chim kêu, đều là do thằng nhỏ này giả tiếng. Hiên nhiên thằng nhỏ này khá thông minh, giả giống hệt tiếng thực.

Thằng nhỏ nháy mắt với Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi còn biết giả tiếng chó đực chó cái cắn nhau, ông cho tôi hai đồng, tôi làm cho nghe.

Lục Tiểu Phụng vụt sáng mắt ra, nhảy dựng lên ôm thằng nhỏ hôn cái chụt, lại lấy ra một đĩnh bạc lớn dúi cho hăn, miệng không ngớt nói:

- Cảm ơn nhóc con, cảm ơn nhóc con!

Thằng nhỏ không hiểu, chớp mắt hỏi:

- Ông cho tôi nhiều tiền vậy, còn cảm ơn tôi nghĩa là sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bởi vì người vừa cứu mạng ta.

Nói rồi chàng cười lớn, nhại theo hai tiếng chó sủa, lộn vèo một cái, đã đi xa hai trượng.

Thằng nhỏ trở mắt nhìn theo, không hiểu sao Lục Tiểu Phụng lại vui mừng như vậy.

* * * * *

Sòng bạc Ngân Câu chỉ mở cửa về đêm. Trời chưa tối thì chưa gầy sòng, trời gần sáng thì sòng đã dẹp. Ban ngày là lúc người ta đi kiếm tiền, phải để cho họ đi kiếm ra tiền, tối lại mới có tiền phung phí. Nếu muốn người ta tiêu tiền hoài hoài, phải tạo cơ hội cho họ vung tiền thoải mái, nhưng cũng phải để họ có lúc đi kiếm tiền. Đây là nguyên tắc làm ăn của Lam Hồ Tử.

Lúc này trời chưa tối. Lục Tiểu Phụng đi qua con hẻm dài vắng lặng, khi bước vào sòng bạc Ngân Câu, các bàn đánh bạc đều chưa mở. Cửa vào sòng bạc tuy mở, nhưng những khách quen đều biết quy củ, trời chưa tối thì chẳng có ai vào.

Lục Tiểu Phụng đẩy cửa bước vào, vừa cởi áo choàng và giở nón ra, thì có hai đại hán lực lưỡng bước đến chặn đường. Sòng bạc nào cũng phải có thủ hạ bảo vệ, riêng nơi này mượn cũng khá nhiều tay, Đại Ngư và Hạt Tử là hai tên đáng gờm nhất trong đám.

Hạt Tử (người đuôi) thực ra chẳng phải bị mù, chỉ là chột mắt. Lúc này hăn ngó Lục Tiểu Phụng, lạnh lùng nói:

- Người có tới đây lần nào chưa?

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Có tới rồi.

- Đã từng đến đây, thì phải biết quy củ nơi đây!

- Sòng bạc cũng có quy củ?

- Chẳng những có quy củ, mà còn khắt khe hơn chốn nha môn nữa.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Đại Ngưu trừng mắt:

- Trời chưa tối, thì dù là thiên vương đến đây, chúng ta cũng mời đi chỗ khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta vào coi một chút cũng không được sao?

- Không được!

Lục Tiểu Phụng than một tiếng, cầm lấy áo choàng dợm bước ra, bỗng chàng quay lại nói:

- Ta dám cá năm trăm lượng bạc là người không nhắc bồng nổi cột đá này. Bên trong cửa dọc theo lối đi, có xếp bốn cột đá khá lớn, xem ra chẳng nhẹ gì. Đại Ngưu cười nhạt, chỉ dùng một tay đã nhắc bồng một cột đá lên. Gã quả có sức mạnh như trâu, bởi thế mới có tên Đại Ngưu.

Lục Tiểu Phụng lại than, cười gượng:

- Xem ra ta thua mất rồi, năm trăm lượng này trao cho người.

Chàng rút ra tờ ngân phiếu năm trăm lượng, kẹp giữa hai ngón tay đưa cho Đại Ngưu. Năm trăm lượng không phải là ít. Hai người mà đi kỹ viện uống rượu, chơi gái cả đêm, cũng dùng không quá hai chục lượng.

Đại Ngưu hãy còn do dự, Hạt Tử đã đưa tay đón lấy tờ ngân phiếu. Gã nhìn thấy tiền, con mắt bị chột cũng nhướng lên, mở to ra. Tấm ngân phiếu quả là đồ thực, chẳng phải giả. Hạt Tử nở nụ cười:

- Bây giờ trời cũng gần tối rồi, khách quan ra ngoài dạo một vòng rồi quay lại, tiểu nhân sẽ tìm cho khách quan vài tay đánh bạc sành nghệ, đánh một trận cho đã.

Lục Tiểu Phụng mím cười:

- Ta ở đây đi vòng vòng không được sao?

Đại Ngưu xen vào:

- Không được!

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt:

- Đã nói trời chưa tối chưa cho đánh bạc, tại sao người lại đánh cá với ta lúc này?

- Ta không có!

- Người không đánh cá với ta, tại sao nhận năm trăm lượng?

Đại Ngưu đỏ mặt, ghen lời không biết cãi sao. Đấu lý không thắng, thì chỉ có nước dùng sức mạnh trấn áp. Đại Ngưu vừa thu tay thành quả đấm, bỗng thấy Lục Tiểu Phụng dùng ngón tay chỉ vào cột đá gã vừa nhắc lên lúc nãy, chỉ thấy cột đá bị đâm lủng một lỗ. Đại Ngưu tái mặt, nắm tay từ từ buông lỏng.

Hạt Tử ho khan hai tiếng, dùng tay hích nhẹ Đại Ngưu, cười nói vuốt đuôi:

- Bây giờ cũng sắp tối rồi, vị khách quan này đã một lòng đến đây, chúng ta nếu thực sự đuổi người ta đi thì thực là không biết điều.

Đại Ngưu lập tức gật đầu, nói:

- Vả lại chúng ta nơi đây không xài hột súc sắc đổ chì, cũng không chứa nữ nhân lỏa thể, để cho người ta đi vòng vòng xem cũng không sao!

Hắn nhìn tuy thô kệch góc ghech, nhưng kỳ thực chẳng ngu chút nào.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười vỗ vai hắn bảo:

- Được lắm, đáng làm bạn! Đánh bạc xong ta dẫn hai người đi Hạnh Hoa các uống rượu.

Hạnh Hoa các là kỹ viện cao cấp nhất trong thành, nhưng khí phái vẫn không bằng nơi này, cách trần thiết không xa hoa bằng sòng bạc Ngân Câu. Đảo mắt nhìn một vòng, có thể thấy đại sảnh này thực nguy nga tráng lệ. Đến nơi này có thua vài trăm lượng cũng không tiếc, bởi các bàn đánh bạc nơi đây có đủ loại đủ kiểu.

Cả bốn bên tường đại sảnh có treo những bức họa nổi tiếng. Thế nhưng bức tranh sơn thủy lớn nhất treo ngay chính giữa lại nhìn giống như do một kẻ vô danh tiểu tốt vẽ nên, vì cảnh núi xa xa khuất trong sương mù bị vẽ thành một khối hỗn loạn, giống như bị vấy mực. Bức tranh này nếu để chỗ

khác cũng chẳng nói chi, đặng này lại được treo ngay trong đại sảnh chung với các bức danh họa khác, trông thực bất cập, khiến ai nhìn vào cũng khó hiểu.

Lục Tiểu Phụng như đặc biệt bị thu hút, đứng trước bức tranh ngắm tới ngắm lui, ra vẻ chẳng muốn đi chỗ khác. Đại Ngưu và Hạt Tử đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt có vẻ kỳ dị. Hạt Tử đảo tròn mắt, chột lên tiếng:

- Bức tranh này là do đại cứu vễ, thực là còn xấu hơn tiểu nhân vẽ nữa! Bên kia có bức tranh của Giang Nam đệ nhất tài tử Đường Giải Nguyên, mới đúng nghĩa là tranh sơn thủy!

Đại Ngưu vội tiếp lời:

- Để tiểu nhân dẫn khách quan qua bên kia xem, xem xong khách quan sẽ thấy cái bức tranh bên này chỉ là đồ bỏ!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn xem đồ bỏ.

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng cười bảo:

- Bởi vì tranh sơn thủy đi đâu cũng thấy được, còn tranh đồ bỏ lại rất hiếm thấy!

Đại Ngưu chưng hửng, đỏ cả mặt. Hạt Tử nháy mắt ra hiệu với gã, cả hai len lén đến sau lưng Lục Tiểu Phụng, bất ngờ cùng lúc xuất thủ, mỗi người một bên, ghì chặt lấy chàng. Lục Tiểu Phụng chẳng có phản ứng gì cả.

Hạt Tử cười nhạt nói:

- Tiểu tử này đáng nghi ngờ, chẳng phải tốt lành gì, không nên tha hãn!

Đại Ngưu đáp:

- Đúng vậy, chúng ta mời hãn ra ngoài, phế bỏ đôi tay của hãn đi rồi tính sau!

Hai người ra tay đắc thủ, đang dương dương đắc ý, bỗng cảm thấy người Lục Tiểu Phụng như nặng trĩu xuống, mà cả hai lại bị nhấc bổng lên. Lục Tiểu Phụng đập hai tay vào nhau, chỉ nghe “cộp” một tiếng lớn, cái đầu của Đại Ngưu tông vào đầu của Hạt Tử, cả hai té xuống ngất đi.

Lục Tiểu Phụng bỏ hai người xuống, ngừng đầu lên nhìn bức tranh, lắc đầu lẩm bẩm:

- Các người nói chẳng sai, bức tranh này đúng là đồ bỏ!

Đột nhiên chàng đưa tay kéo bức tranh xuống, thì thấy lộ ra một khung cửa ngàm trên tường. Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên, mỉm cười:

- Tranh tuy là đồ bỏ, nhưng đồ bỏ thực sự, xem ra hãy còn ở đằng sau cánh cửa này.

Chàng nhắm mắt, dùng một ngón tay sờ theo mép cửa trên tường, dò được hai lần, bỗng dùng lực nhấn mạnh, miệng hô khẽ “Mở ra!” Cánh cửa ngàm quả nhiên mở ra, bên trong lộ ra mùi mấy bậc thềm đá, dắt xuống phía dưới đến một địa đạo! Địa đạo có thấp đèn, dẫn đến một cánh cửa. Trước cửa có hai đại hán cầm đao đứng canh. Hai người này mắt nhìn trừng trừng như người gỗ, Lục Tiểu Phụng đứng sờ sờ trước mặt hai người, mà họ như chẳng thấy gì.

Lục Tiểu Phụng ho nhẹ một tiếng, mà hai người cũng không nghe. Bỗng “cách” một tiếng, cánh cửa ngàm bên trên đóng sầm lại. Lục Tiểu Phụng thử bước tới, chỉ thấy hai đại hán kia vẫn im lìm bất động, không ngăn cản gì cả. Chàng đưa tay đẩy cửa, liền thấy cửa mở ra, bên trong đèn sáng rực rỡ, có hai người ngồi, trong đó có một người chàng nhận ra được.

Một người là một nữ nhân đang để tay bên má, trong tay cầm chén thủy tinh có chứa mỹ tửu màu hồng phách. Nàng lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng, hỏi:

- Sao mãi đến bây giờ công tử mới đến đây?

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯƠNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Căn Hàm Bí Mật

Thì ra là người đẹp “băng sơn”, tay cầm chén rượu, mình mặc áo màu xanh nhạt, đang ngồi đối diện với Phương Ngọc Phi. Chàng đang mỉm cười, nâng chén rượu mời Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng cất tiếng cười thật lớn. Phương Ngọc Phi nói:

- Nghe nói Lục Tiểu Phụng càng giận thì càng cười nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn cười chưa dứt.

Phương Ngọc Phi cười gượng:

- Ta biết người đang giận ta, nhưng rõ ràng là ta có khuyên người trước rồi mà!

Lục Tiểu Phụng:

- Ta cũng nhớ có một người bạn khuyên ta không nên trèo băng sơn, tên là Phương Ngọc Phi, người có đúng là hăn không?

Phương Ngọc Phi:

- Ta vốn cũng muốn cải trang thành người khác, nhưng lại sợ giả không giống!

Lục Tiểu Phụng:

- Người vẫn có thể cải trang thành Lục Tiểu Phụng!

Phương Ngọc Phi biến sắc, nụ cười gượng cũng tắt. Lục Tiểu Phụng quay qua “băng sơn” :

- Thế còn cô nương, có phải tên thực là Lãnh Nhược Sương chẳng?

Phương Ngọc Phi đột nhiên chen vào:

- Nàng ta không phải họ Lãnh!

- Bộ người biết nàng là ai?

- Ta biết rõ hơn bất cứ ai khác, vì lúc nàng mới sinh ra, có ta đứng bên cạnh.

- Thì ra nàng là em gái của người!

- Đúng vậy, em gái ta có tên là Phương Ngọc Hương.

Người thứ ba, ngồi giữa hai anh em họ Phương, là một nam nhân tuổi độ trung niên, có dáng vóc thư sinh, ăn mặc rất chải chuốt. Gương mặt y thuộc loại mi thanh mục tú, răng trắng môi hồng; lúc trẻ hẳn không ít người đã bảo y giống như con gái. Y xem ra đã đứng tuổi, nhưng trông vẫn có nét nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu cô nương kia là Phương Ngọc Hương, thì các hạ hẳn phải là Lam Hồ Tử (gã râu đen). Nhưng ta thực không hiểu một người như các hạ tại sao tự xưng là Lam Hồ Tử?

- Một người có ngoại hình như tại hạ, vốn không nên làm cái nghề mở sòng bạc này, chẳng qua vì mở sòng bạc không phải là chuyện dễ, nếu bề ngoài nhìn tựa văn nhân tú khí thì rất dễ bị lấn áp. Bởi vậy tại hạ phải nghĩ ra một phương kế đặc biệt.

- Kế gì?

Lam Hồ Tử không trả lời ngay, mà quay đầu sang bên dùng ống tay áo che mặt. Khi y quay đầu lại thì tuôn mặt đã biến hẳn, hóa ra một gã răng hô mặt tái, mày thô mắt trợn, lại có thêm một bộ râu rậm rạp đen láy phủ quanh miệng.

Lục Tiểu Phụng sửng người nhìn, rồi phá cười lớn:

- Ta hiểu ra rồi, Lam Hồ Tử quả nhiên có ngón nghề, không làm ta thất vọng.

Lam Hồ Tử mỉm cười, đáp:

- Lục công tử cũng không hổ danh là Lục Tiểu Phụng, không làm tại hạ thất vọng.

- Ta chưa hiểu?

- Chúng tôi đã đoán chắc sớm muộn gì Lục công tử cũng tìm đến nơi đây!

Lục Tiểu Phụng than:

- Ta vốn không nghĩ sẽ tìm ra được chỗ này.
- Nhưng công tử đã tìm đến nơi.
- Đó chẳng qua là nhờ vận may, ta gặp một thằng nhỏ biết giả tiếng chó sủa.

- Trẻ nít thiếu gì đứa biết giả tiếng chó sủa?
- Nhưng có những người chỉ nhờ vào cái miệng, có thể tạo ra đủ thứ tiếng, chứ không riêng gì tiếng chó sủa.

Lam Hồ Tử cười khà khà, tiếp lời:

- Tại hạ còn biết có một người có thể giả tiếng nước chảy, tiếng xe qua cầu, thậm chí cả tiếng nhiều người mua hàng trả giá nữa.

- Xem ra người này chẳng những cái miệng có tài, mà còn biết thuật phúc ngữ!

- Lục công tử không ngờ cũng biết ngón nghề này.
- Trong một trăm thứ, hết tám chục thứ ta biết đến. Một người như ta đây vốn phải rất dễ phát tài, chỉ tiếc là ta có một cố tật!

- Tật gì?

- Ta thích nữ nhân, mà thường hay thích đúng những người không nên thích. Bởi vậy ta tuy thông minh, thạo việc, nhưng thường bị gạt hoài!

Lam Hồ Tử cười:

- Nam nhân nào chưa bị nữ nhân gạt qua một lần, thì chẳng phải nam nhân thứ thiệt!

Lục Tiểu Phụng than:

- Cũng bởi ta là một nam nhân chân chính, nên mới tự nhận anh hùng, tự nguyện đi hộ tống nội nhân của các hạ, để ngồi trên xe với nàng ấy đi hết một vòng, mà còn khờ dại ngoan ngoãn để cho nàng bịt mắt.

- Lúc đó Lục công tử hẳn không ngờ nàng ấy sẽ đưa công tử đến đây?

- Mãi đến lúc ta gặp thằng nhỏ biết nhại tiếng kia, mới chợt nghĩ ra tối hôm qua, những âm thanh của khu chợ đêm và tiếng nước chảy mà ta nghe được, thật ra chỉ là do một người tạo ra.

Lam Hồ Tử đặc ý:

- Người này chẳng những biết giả tiếng, mà còn biết đánh xe ngựa nữa.

- Vậy những âm thanh của sông bạc mà ta nghe được trong căn phòng trống kia, cũng là do hấn tạo ra?

- Không phải do hấn!

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên:

- Chẳng phải do hấn? Có lý nào tự căn phòng lại phát ra tiếng?

Lam Hồ Tử giải thích:

- Căn phòng đó nằm ngay bên dưới sông bạc, chỉ cần mở cửa ngòm trên nóc phòng thì có thể nghe được rất rõ những âm thanh bên trên vọng xuống.

- Hèn gì ta nghĩ hoài không thông, làm sao nàng ấy đi ra khỏi căn phòng đó được.

- Bây giờ Lục công tử có đoán ra được tại sao chúng tôi phải làm như vậy chưa?

- Bọn các hạ cố ý lừa ta thất điên bát đảo, chẳng biết đêm qua đã đi đâu, lại giả dạng ta đi gây án mạng, mục đích để bắt ta lãnh họa dùm chứ gì!

- Không phải vậy!

- Chẳng phải hay sao?

- Chúng tôi không muốn giá họa cho công tử, mà là muốn nhờ công tử làm dùm một việc!

Phương Ngọc Phi tiếp lời:

- Chỉ cần việc này hoàn tất, bọn ta sẽ lập tức minh oan cho người, chẳng những thế mà người muốn sao cũng được!

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Ta muốn người làm anh vợ ta (đại cữu) người có chịu không?

Lam Hồ Tử chen vào:

- Được! Bạn bè như tay chân, vợ như áo quần, áo quần lúc nào cũng có thể thay được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế các hạ thay mấy lần rồi?

Lam Hồ Tử đáp:

- Chỉ mới thay một lần, dùm bốn đôi lấy một!

Lục Tiểu Phụng bật cười dòn:

- Thực không ngờ loại người như các hạ cũng sống được trong nghề buôn bán.

Trên chiếc giá sách để sát tường đằng sau Lam Hồ Tử có để mấy bức tranh cuộn lại, y bước đến lấy ra một bức, đưa cho Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cầm lấy, hỏi:

- Tranh này ai vẽ?

Lam Hồ Tử đáp:

- Do Lý thần đồng vẽ!

- Lý thần đồng là một nhân vật như thế nào?

- Lúc trước y là tiểu cữu của tại hạ!

Lục Tiểu Phụng đang tính mở tranh ra xem, nghe nói thế vội cuộn lại:

- Tranh của ai khác ta đều muốn xem, nhưng tranh của vị nhân huynh này ta thực không dám lãnh giáo.

Lam Hồ Tử cười:

- Thì Lục công tử cứ mở ra xem đi, tranh tề cỡ nào cũng đâu đến nỗi làm sợ chết người.

- Ta không phải lo bị sợ chết người, mà là không muốn bị tức chết đi!

Tuy nói vậy, nhưng chàng cũng mở bức tranh ra xem. Tranh vẽ bốn nữ nhân, trong đó có ba người trẻ hơn, kẻ thì hái hoa, người thì bắt bướm. Người thứ tư trông lớn tuổi hơn, ra dáng một mệnh phụ nghiêm khắc, đứng hoàng ngời bên bồn hoa, như thể đang giám thị ba cô gái kia.

Lam Hồ Tử lên tiếng:

- Bốn người này vốn đều là nội nhân của tại hạ.

Lục Tiểu Phụng nhìn người trong tranh, lại nhìn qua Phương Ngọc Hương, miệng lẩm bẩm:

- Thì ra các hạ dùng bốn đối một cũng không phải là lỗ!

Lam Hồ Tử nói tiếp:

- Lý thần đồng trước giờ chẳng biết sợ ai, duy chỉ sợ chị của hãn. Lúc vẽ bức tranh này, đương nhiên hãn đâu dám làm cho chị hãn khó nhìn, đành phải vẽ những người khác xấu đi một chút. Nếu chiếu theo hình này, thì dù Lục công tử có tìm ra bà ấy, cũng khó lòng mà nhận ra!

Lục Tiểu Phụng trở mắt:

- Tại sao ta phải đi tìm bọn họ?
- Bởi vì tại hạ cần nhờ công tử đi kiếm họ!
- Không lẽ các hạ muốn đem vợ cũ của mình tống cho ta?
- Tại hạ chỉ muốn nhờ Lục công tử tìm họ, để đòi lại một vật.
- Là vật gì?
- La Sát bài.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày, mặt cũng hơi biến sắc. Chàng chưa hề nhìn thấy La Sát bài, nhưng đã có nghe qua.

La Sát bài là một miếng ngọc bài, loại ngọc cổ ngàn năm, tương truyền có thể sánh với viên Hòa Thị Bích mà năm xưa Tần Vương đã không tiếc đất, dùng mười tám thành Yến Vân để đánh đổi lấy. Ngọc bài không lớn lắm, mặt chính có khắc hình bảy mươi hai vị thiên ma, ba mươi sáu vị địa sát. Mặt trái của miếng ngọc có khắc một bộ kinh chữ Phạn, nghe nói từ đầu đến cuối ngót hơn một ngàn chữ.

Lam Hồ Tử nói tiếp:

- Miếng ngọc bài chẳng những tự nó đã có giá trị liên thành, mà còn là bảo vật của Tây phương Ma giáo. Phạm đệ tử Ma giáo dưới gầm trời này, hễ nhìn thấy miếng ngọc bài này thì cũng như chính Giáo chủ giá lâm!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta biết chứ!
- Công tử đương nhiên cũng biết!
- Điều ta không hiểu là làm sao các hạ lại có miếng ngọc bài này trong tay?
- Có người chơi bài thua cháy túi, đem miếng ngọc bài ra đổi với tại hạ, để lấy năm mươi vạn lượng chơi tiếp, và rồi qua một đêm cũng thua sạch luôn!
- Người này quả là số xui!
- Trong vòng mười ba năm qua, kẻ thua bạc nhiều nhất tại sòng bạc Ngân Câu này phải kể là người này!
- Lúc đó người vẫn chưa biết y là ai?
- Tại hạ lúc đó chỉ biết hẩn tên là Ngọc Thiên Bảo, không bao giờ ngờ được hẩn là con trai của Tây phương Ngọc La Sát.

Tây phương Ngọc La Sát là một người như thế nào? Là nam hay nữ? Đẹp xấu ra sao? Chẳng ai biết cả! Chưa có ai trông thấy bộ mặt thật của y.

Tuy nhiên ai cũng tin rằng gần đây trong chốn võ lâm, y là một nhân vật thần bí, đáng sợ nhất! Thân thể y hoàn toàn bí mật, võ công bí hiểm, lại lập ra một giáo phái rất đáng sợ, đó là Tây phương Ma giáo.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lúc ấy Ngọc Thiên Bảo đến một mình à?

Lam Hồ Tử đáp:

- Chẳng những đi một mình, mà hình như là lần đầu tiên đến Trung Nguyên.

Những người trẻ tuổi sống nơi quan ngoại, hầu hết đều muốn đến thăm đất Trung Nguyên hoa lệ.

Lục Tiểu Phụng than:

- Có lẽ vì lần đầu tiên đến đây, hẳn chưa có kinh nghiệm nên mới xảy ra chuyện không may!

Lam Hồ Tử kể tiếp:

- Tại hạ nhận ra lai lịch của hãn, nên không dám nhận miếng ngọc bài của hãn đưa ra, nhưng hãn cứ một mực đòi đổi cho bằng được!

- Chắc là hãn sốt ruột muốn gỡ lại năm mươi vạn lượng.

- Tại hạ nhận miếng ngọc mà trong lòng cứ sợ phập phồng, không biết nên cất đâu cho ổn.

- Vậy rồi các hạ giấu chỗ nào?

- Tại hạ đem giấu dưới giường, trong một cái tủ đựng tiền bằng sắt.

- Thế bây giờ đâu rồi?

Lam Hồ Tử than dài:

- Miếng ngọc đã không cánh mà bay mất!

- Các hạ có biết ai lấy chăng?

- Chỉ có hai người có thể mở được cái tủ sắt ấy.

- Ngoại trừ các hạ là một, còn ai nữa?

- Còn Lý Hà!

- Có phải là người đàn bà ngồi bên giàn hoa trong bức họa chăng?

- Tại hạ cưới bà ta làm vợ đã hơn mười năm, chưa bao giờ thấy bà lấy một vật gì, thậm chí là một cuốn sách!

- Bà ấy lấy người đã mười mấy năm, vậy mà người gạt sang một bên dễ dàng vậy sao?

- Tại hạ có cho mỗi người họ năm vạn lượng!

- Dùng năm vạn lượng bạc để mua lấy tuổi xuân trong mười mấy năm trời của một người đàn bà, cái kiểu mua bán này hay nhỉ!

- Tại hạ cũng biết là bốn người họ rất bất mãn, nên mới...

- Nên họ mới đánh cắp luôn miếng ngọc bài cho hạ giận!

Lam Hồ Tử gượng cười:

- Nhưng mà bà ta làm như vậy thì quá ác độc, vì bà ta biết rõ tại hạ nếu không có ngọc bài đưa ra, thì môn hạ của Tây phương Ma giáo nhất định sẽ không buông tha tại hạ!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thì càng yêu nhiều, càng hận sâu, cũng có thể bà ấy muốn lấy mạng các hạ.

- Nhưng mà tại hạ không muốn lấy mạng bà ta, tại hạ chỉ muốn đòi lại ngọc bài mà thôi!

- Các hạ biết họ đi đâu không?

- Bọn họ đã xuất quan, ban đầu hình như định đi về hướng Bắc, không hiểu sao đến ngang sông Tùng Hoa, ngay vùng phụ cận Lao Sơn bèn dừng lại, như thể là chuẩn bị trú nơi đó qua mùa đông.

- Bây giờ là tháng mười, bộ các hạ thực sự muốn bắt ta vượt vạn dặm, đến cái chỗ lạnh cóng người kia để tìm bọn họ sao?

- Công tử có thể đi mua áo da dê chuẩn bị trước khi đi!

Lục Tiểu Phụng làm thinh.

Lam Hồ Tử lên tiếng:

- Công tử có cao kiến gì xin nói ra để chúng ta thương lượng.

- Ta chỉ muốn nói hai chữ!

- Là hai chữ gì?

- Tái kiến!

Nói xong Lục Tiểu Phụng đứng dậy bỏ đi.

Lam Hồ Tử điềm nhiên không ngăn cản chàng, lại mỉm cười bảo:

- Công tử đi thực sao? Vậy thì tại hạ xin thất lễ, không tiễn vậy!

Y có muốn tiễn cũng không kịp, vì Lục Tiểu Phụng đã lao ra khỏi cửa như con thỏ đang bị rượt đuổi.

Bên ngoài cửa, hai đại hán đứng sững như người gỗ vẫn còn đó, chỉ nghe tiếng Phương Ngọc Phi vọng ra:

- Tiệc rượu bày ra ngon lành vậy mà chẳng uống một chén đã bỏ đi, thực là uống phí!

Tiếng Phương Ngọc Hương lạnh lùng tiếp theo:

- Có những người trời sinh căn cốt hèn mạt, rượu thường không chịu nhận, lại đòi uống rượu phạt!

Lục Tiểu Phụng giả điếc làm ngơ. Nội trong tháng này chàng đã gặp chuyện rắc rối quá nhiều, nên định bụng nghỉ ngơi một thời gian, không lo đến chuyện người khác nữa. Và lại, Âu Dương Tình vẫn còn ở kinh thành, một mặt dưỡng thương, một mặt ở chơi với tân phu nhân của Tây Môn Xuy Tuyết, vì nàng ấy sắp sanh. Lục Tiểu Phụng đã hẹn với họ là khi trời đổ tuyết, chàng nhất định sẽ đến kinh thành thăm hai người.

Chàng nghĩ đến đôi mắt chan chứa nhu tình của Âu Dương Tình, bèn quyết định sáng sớm ngày mai sẽ khăn gói lên đường về kinh đô.

* * * * *

Mười tám bậc thang, Lục Tiểu Phụng bước vài bước đã lên đến bậc trên cùng. Chàng vừa mở hé cánh cửa ngăm, thì nghe bên ngoài có tiếng người cười nói:

- Lão nhân gia muốn uống rượu, đánh bạc, cứ nói tiểu nhân một tiếng là xong ngay!

Lại nghe người kia lạnh lẽo đáp:

- Nói với người? Người là cái thá gì hử?

Giọng nói người này như xoáy vào tai, ra vẻ tự cao tự đại, mở miệng là mắng người.

Lục Tiểu Phụng than thầm, không cần nhìn cũng biết người này là ai.

Nhưng chàng cũng không nhịn được, bèn lấy ngón tay khê vạch bức họa treo ngoài tường sang bên một chút, liền nhìn thấy ông già áo xanh có thêu

hình quái thú trên áo, đang đứng ngay cửa chấp hai tay sau lưng, đảo đôi mắt sáng quắc nhìn vòng vòng đại sảnh. Người đứng sau lưng lão cười nói vượt đuôi, chính là viên quan Dương bộ đầu. Lại nhìn sang bên cạnh, chàng thấy hai ông già kia cũng đến đây, sắc mặt cũng nghiêm nghị lạnh lùng, ánh mắt cũng sắc bén đáng sợ, hai bên huyệt Thái Dương nhô cao, chứng tỏ nội công của họ thâm sâu không biết đâu mà dò.

Ba lão quái này đến lúc nào?

Lục Tiểu Phụng thở dài, nhẹ nhẹ đóng cửa lại, lộn một vòng nhảy xuống mấy bậc thềm đá, để đi trở lại. Hai đại hán như người gỗ kia nhìn chàng quay lại, trong mắt hình như có ý cười chế giễu.

Lần này Lục Tiểu Phụng ngang nhiên bước vào, lớn tiếng:

- Các người mau chuẩn bị rượu đi, kẻ không chịu uống rượu thưởng, chỉ thích uống rượu phạt đã đến đây!

Anh em họ Phương và Lam Hồ Tử đứng nhìn chàng uống một hơi hết mười ba chén! Chàng lại uống thêm ba chén nữa, mới khà một tiếng rồi hỏi:

- Uống như vậy đủ không?

Lam Hồ Tử cười:

- Rượu phạt xem ra còn ngon hơn rượu thưởng phải không?

- Chỉ cần có rượu mà không mất tiền mua là ngon rồi!

Lục Tiểu Phụng ngồi phệt xuống ghế, chăm chăm nhìn Lam Hồ Tử, chợt hỏi:

- Người thực sự sợ Ngọc La Sát ư?

- Phải!

- Nhưng người lại có can đảm đi giết Ngọc Thiên Bảo?

- Tại hạ không có gan dường ấy đâu, hẳn không phải chết dưới tay tại hạ. Nhưng tại hạ biết hung thủ là ai, chỉ cần công tử giúp tại hạ lấy lại La Sát bài, tại hạ sẽ giúp công tử bắt hung thủ giao cho Tuế Hàn tam hữu!

- Tuế Hàn tam hữu? Có phải là Tuế Hàn tam hữu ở trên đỉnh Côn Luân trong động Thiên Long đó chăng?

- Họ ẩn cư trong đó đã hơn hai mươi năm, không ngờ công tử cũng biết đến danh họ!

- Ta không ngờ họ vẫn còn sống.
- Công tử chắc còn không ngờ bây giờ họ đều là hộ pháp trưởng lão của Tây phương Ngọc La Sát.
- Y có thể thu phục được ba lão quái này, xem ra bản lĩnh chẳng phải tầm thường!
- Cũng may tại hạ còn một cách đối phó với y!
- Cách gì?
- Trước hết phải tìm ra La Sát bài trao lại cho y, sau đó tìm ra hung thủ giết chết con trai của y, rồi tìm nơi nào trốn cho xa, vĩnh viễn không gặp lại y nữa!

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Xem ra chỉ có cách duy nhất này thôi!

Lam Hồ Tử tiếp lời:

- Bởi vậy công tử nên nhân lúc trời chưa lạnh quá, mau đến Lao Sơn đi!
- Người có chắc chắn là Lý Hà ở đó không?
- Bà ta nhất định có ở đó!
- Làm sao người biết?
- Tại hạ đương nhiên có cách để biết được chứ.
- Đến nơi đó rồi, ta chắc chắn sẽ tìm ra bà ấy?
- Chỉ cần công tử chịu đi, thì dù tìm không ra bà ta, cũng sẽ có người dắt công tử đi kiếm.
- Là ai?
- Đến lúc đó, tự nhiên sẽ có người liên lạc với công tử.
- Ba lão quái còn ở ngoài kia, làm sao ta đi ra?

Lam Hồ Tử cười nhẹ:

- Hang thỏ lúc nào cũng có ba ngách hang, nơi đây đương nhiên không phải chỉ có một lối ra!

Y quay người lại, kéo tấm màn thêu trên tường sang bên, thì thấy lộ ra một khung cửa ngăm.

Lục Tiểu Phụng không nói câu nào, đứng dậy đẩy cửa đi ra.

Lam Hồ Tử nói thêm:

- Công tử không cần sợ ba lão ấy đuổi theo. Nếu họ biết công tử đi tìm La Sát lệnh, tuyệt đối sẽ không động đến một cái lông chân của công tử.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên quay lại hỏi:

- Ngọc Thiên Bảo là con trai của Ngọc La Sát, dĩ nhiên chẳng phải kẻ ngu đần, vậy ai đã thắng năm mươi vạn lượng bạc của hắn?

Phương Ngọc Hương lên tiếng:

- Là tôi!

Phương Ngọc Phi nói tiếp:

- Tiền đến dễ mà đi cũng dễ, không đầy hai ngày, hắn lại thua tiếp vạn lượng.

- Thua ai?

Lam Hồ Tử đáp:

- Thua tại hạ!

Lục Tiểu Phụng bật cười lớn:

- Cái này phải gọi là rỗng xứng với rỗng, phụng xứng với phụng, cũng như giun xứng với dế!

Chàng nói xong bước đi thẳng ra ngoài. Bên ngoài còn một lần cửa nữa, chàng đưa tay gõ thử, nghe tiếng “coong”, quả nhiên là cửa sắt. Lại đi qua một đường hầm, bước lên mười mấy bậc thang, thì đã lên đến mặt đất, có thể nhìn thấy sao sáng đầy trời.

Đêm đã khuya, một cơn gió tạt qua. Lục Tiểu Phụng bất giác rùng mình, cảm thấy thật lạnh, vì chàng nghĩ đến ngày mai phải đi xa thật xa, nghĩ đến Tùng Hoa giang, nơi băng đóng quanh năm, nghĩ đến khu Lao Sô nằm trên mặt băng. Chàng tưởng như có thể cảm được cái rét khủng khiếp kia, mà bây giờ chỉ mới là cuối thu.

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯỜNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Diễm Phúc Trời Ban

Ai cũng biết Lục Tiểu Phụng là một lãng tử. Tính lang bạt cũng là một tật bệnh, giống như chứng ung thư, muốn trị thì khó, muốn nhiễm không dễ. Bởi vậy bất luận là ai cũng không thể nào một sớm một chiều trở thành lãng tử. Nhưng nếu có người đột nhiên biến thành kẻ lang bạt kỳ hồ, hẳn phải có nguyên do rất đặc biệt.

Có người kể rằng Lục Tiểu Phụng vào năm mười bảy tuổi, đã gặp phải chuyện buồn đến độ có thể nhảy sông tự tử, mà chàng không nhảy sông, chỉ vì chàng đã biến thành một lãng tử. Đã là lãng tử thì chàng chẳng còn muốn nhảy sông, trừ phi lúc ấy nước sông ấm áp, lại có cô gái đẹp đang tắm, mà chàng cũng thông thạo thủy tánh! Phàm những lãng tử thường không thích ép mình chịu khổ, bởi vì họ biết rõ là trên thế gian chỉ có mỗi mình họ biết chăm sóc cho chính mình. Lục Tiểu Phụng từ trước đến nay rất biết tự chiếu cố chính mình. Nếu có xe đi, chàng quyết chẳng đi bộ, nếu có đủ tiền ở tại quán trọ giá năm lượng mỗi ngày, chàng quyết chẳng ở chỗ rẻ hơn.

Lục Tiểu Phụng đang nằm trên giường. Chàng đã tắm rửa, ăn cơm tối no nê, lại uống đủ hai cân Trúc Diệp Thanh. Trong lúc này hẳn ai cũng muốn nhắm mắt đánh một giấc. Chàng đã nhắm mắt nhưng chưa ngủ được, vì có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ. Chuyển đi kỳ này có chỗ không ổn, nhưng chàng chưa nghĩ ra không ổn chỗ nào.

Mỗi lần nhắm mắt lại, trong trí chàng lại hiện ra hình ảnh hai nữ nhân.

Một người mặc chiếc áo lụa xanh mềm rũ, nhẹ bay như sương khói, gương mặt xinh đẹp không chút phấn sáp, nhưng ra vẻ lạnh băng như một khối băng sơn. Còn người kia thì tựa ánh nắng mùa xuân, như dòng suối chảy êm dưới ánh dương quang ấm áp, vừa ôn nhu, ủy mị, lại dịu dàng.

Nhất là đôi mắt của nàng, khi nhìn ai là tưởng chừng như hớp hồn người đó được.

Lục Tiểu Phụng còn chưa bị hớp hồn, là vì nàng chưa thật sự chạm mắt với chàng. Nhưng mà chàng thì vẫn luôn để ý đến nàng. Chẳng những thế, cả hai ngày nay lúc nào chàng cũng trông thấy cô gái này. Nàng đi theo sau Lục Tiểu Phụng, như thể có sợi dây vô hình trói nàng kéo theo.

Lục Tiểu Phụng đã từng đi theo dõi người khác, cũng từng bị người ta theo dõi, nhưng đây là lần đầu tiên chàng bị ba nhóm khác nhau bám theo đuôi cùng một lúc. Cô gái kia kể như là một. Nhóm thứ hai có năm người, bao gồm đủ cao thấp già trẻ. Tất cả đều cỡi ngựa cao to, lưng đeo trường kiếm hoặc đại đao, người nào người nấy mặt mày hung dữ, ra vẻ chẳng coi Lục Tiểu Phụng vào đâu. Lục Tiểu Phụng cũng vờ như không biết có bọn họ. Thực ra, chàng không biết bọn họ là ai, tại sao đi theo đuôi chàng.

Nhóm thứ ba gồm có ba lão học sĩ mặc nho phục, lưng đeo đai vuông, ngồi trong cỗ xe lớn có thư đồng theo hầu, lại mang theo bình trà chung rượu, như thể đang đi du sơn ngoạn thủy. Lục Tiểu Phụng đã nhận ra ba ông già này. Cho dù họ có cải trang thế nào đi nữa, vẫn không biến đổi được vẻ mặt ngạo mạn lạnh lùng, xem thường thế nhân. Ba người này dĩ nhiên chính là Tuế Hàn tam hữu, Hộ pháp trưởng lão của Tây phương Ma giáo.

Lục Tiểu Phụng trọ tại Thiên Phúc khách điểm, hai nhóm người này có theo vào chung một quán trọ chẳng? Bọn họ định đối phó với chàng như thế nào? Có phải chuẩn bị đêm nay động thủ chẳng? Chàng than thầm trong bụng, chẳng phải sợ người ta đến kiếm chuyện, nhưng cứ nằm dương mắt chờ người đến sinh sự thì quả là khó chịu.

Ngay lúc chàng than thầm, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa. Đến rồi! Rốt cuộc cũng đến rồi! Nhưng là phe nào đây? Nên chuẩn bị ra sao?

Lục Tiểu Phụng nằm dài trên giường, chẳng thềm lên tiếng hỏi, chàng lớn giọng nói:

- Vào đi!

Cửa mở ra, thì ra chỉ là một gã chạy việc bưng bình nước vào. Lục Tiểu Phụng thở phào nhẹ nhõm, nhưng chàng không khỏi cảm thấy thất vọng, vì

chàng đang mong người ta đến kiểm chuyện sớm một chút.

Gã chạy việc lấy cốc mang nước vào pha trà, nhưng nhìn có vẻ như đang toan tính chuyện gì. Vừa pha trà, gã vừa bắt chuyện:

-Trời lạnh dữ, y như đến tháng chạp vậy.

Lục Tiểu Phụng nhìn hẩn, chờ nghe hẩn nói thêm cái gì nữa. Quả nhiên hẩn nói tiếp:

- Thời tiết rét như vậy, một mình muốn ngủ thực khó!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Có phải người muốn giúp ta tìm một nữ nhân ngủ chung cho ấm?

Gã chạy việc cũng cười nói:

- Khách quan có muốn không?

- Nữ nhân thì muốn chứ, nhưng còn phải xem là người như thế nào?

Gã chạy việc cười tít mắt:

- Người khác thì tiểu nhân không dám nói, nhưng mà cô gái này thì bảo đảm khách quan sẽ hài lòng, bởi vì...

- Vì sao?

Gã chạy việc cười cười, hạ thấp giọng ra vẻ bí mật:

- Cô gái này không phải người địa phương, cũng không phải hành nghề này, mà trừ khách quan ra, nàng ấy xem ra chuẩn bị không tiếp ai khác nữa.

- Chẳng lẽ là nàng ấy bảo người đến tìm ta?

Gã chạy việc gật đầu. Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên, chàng đang liên tưởng đến hình ảnh cô gái dịu dàng như dòng suối mùa xuân. Chàng đoán chẳng sai. Gã chạy việc quả nhiên dắt đến nàng ấy.

- Vị này là Đinh cô nương, Đinh Hương Di, còn vị này là Lục công tử. Hai vị hẩn có nhiều chuyện để nói, tiểu nhân xin lui bước.

Nói xong, gã cười một cách ám muội, lui ra đóng cửa lại.

Đinh Hương Di đứng cúi đầu, tay mân mê chéo áo. Nàng không nói gì, Lục Tiểu Phụng cũng chẳng mở miệng. Chàng muốn xem thử cô gái này định giở trò gì.

Ánh đèn chiếu rõ dáng mỹ nhân. Nàng vẫn không nói gì, nhưng đột nhiên đưa hai ngón tay kéo nhẹ dải áo. Dải áo tuột ra, áo cũng rơi theo, bộ ngực trắng như tuyết ngọc có hai điểm hồng bỗng nhiên hiện ra trước mắt

Lục Tiểu Phụng. Chàng giựt mình, không ngờ y phục của nàng chỉ dùng một sợi thắt lưng cột lại, lại càng không tưởng tượng được là dưới lớp y phục đó nàng chẳng mặc gì cả, ngay đến một sợi thắt lưng cũng không. Loại y phục này quả là còn dễ trút bỏ hơn là tã của trẻ nít. Lúc này còn là một thực nữ e lệ, mà bây giờ đột nhiên giống như trẻ sơ sinh, trên người không một mảnh vải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nương làm chuyện khác có thẳng thắn mau mắn như vậy không?

Đinh Hương Di lắc đầu, đáp:

- Lúc thiếp chơi trò trốn tìm, thì thích vòng vo chứ không thích đi thẳng.

Nàng mỉm cười, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn vào mắt Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Nhưng công tử mong thiếp đến đâu phải để chơi trốn tìm!

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

- Đúng vậy!

Đinh Hương Di cười nụ:

- Thiếp cũng chẳng phải đến để chơi trốn tìm.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Tại hạ cũng nhận ra điều đó.

Đinh Hương Di êm giọng nói tiếp:

- Công tử đã biết mục đích đến đây của thiếp, thiếp cũng biết công tử muốn gì. Vậy tại sao chúng ta phải giả vờ vòng vo làm gì?

Nét cười của mỹ nhân thật quyến rũ, nhưng càng quyến rũ hơn nữa, chẳng phải chỉ ở khuôn mặt của nàng, mà là những chỗ được phô bày ra, những chỗ mà nam nhân không nên nhìn nhưng vẫn muốn xem!

Lục Tiểu Phụng cảm thấy tim đập thình thình, máu nóng phùng phùng, cổ họng như khô cả lại. Đinh Hương Di hiển nhiên nhìn ra những phản ứng khác thường của chàng. Nàng từ từ bước đến bên giường, đột nhiên chui tọt vào trong chăn với chàng, tựa như con cá lội dưới nước, rất uyển chuyển, rất tự nhiên. Nhưng thân thể của nàng dĩ nhiên không giống cá.

Bất luận trong sông, hồ, hay biển đều không thể nào có được một thân cá trắng muốt, êm ái, và ấm áp như con cá này. Chàng than thầm, chuẩn bị đầu

hàng trước sự cảm dỗ đáng yêu này.

Lục Tiểu Phụng vừa đưa tay lên, bỗng “vút, vút, vút” ba tiếng xé gió, từ ngoài cửa sổ bay vào cùng một lúc ba cây kim thoa, ba ngọn phi đao, và ba mũi tụ tiễn, nhắm ngay phía hai người phóng đến, nhanh như điện chớp. Đinh Hương Di thất sắc, chưa kịp kêu thành tiếng, thì chín món ám khí kia đang trên không trung tự nhiên rớt xuống cả, mỗi món đều bị gãy thành hai đoạn.

Đinh Hương Di đang há hốc miệng chưa kịp hoàn hồn, bỗng nghe “bình” một tiếng, một người cầm cương đao tung cửa xông vào. Người này mặc khinh trang bó sát thân, trông khí thế dũng mãnh, động tác chính xác, hiển nhiên là một ngoại gia cao thủ. Nào ngờ vừa xông vào, y lại ngã ngược trở ra, tựa như có bàn tay vô hình từ đằng sau nắm cổ y kéo giật ngược ra.

Lại “bình” một tiếng nữa, cửa sổ mở toang, có một người múa song đao, vừa hét lớn vừa phi thân vào phòng, kế tiếp lại vừa la lớn vừa nhào qua khung cửa sổ đối diện, té nhào trên sân đá. Đinh Hương Di nhìn không chớp mắt, chẳng hiểu là chuyện gì?

Ngay lúc ấy, từ ngoài cửa lại có người xông vào, lao đến đầu giường, trong tay cầm quỹ đầu đao dương lên cao, trợn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, gằn giọng:

- Ta phải chém ngươi, cái tên...

Hắn mới nói được nửa câu, đột nhiên ngã quì. xuống, tứ chi co quắp lại, sắc mặt đen xạm đi, lại làm như bị trúng tà, co giựt dưới đất, rồi lăn ra khỏi cửa.

Một trận gió thổi qua, cửa phòng và cửa sổ bị mở toang tự động đóng lại.

Lục Tiểu Phụng vẫn điềm nhiên nằm đó, không động đậy gì cả. Đinh Hương Di thất kinh nhìn chàng, đưa tay sờ trán chàng, lại sờ tim chàng.

Lục Tiểu Phụng cười bảo:

- Tại hạ còn đây, chưa chết vì sợ đâu!

Đinh Hương Di thở phào, nói:

- Kiếp trước chắc công tử thi ân không ít, nên bây giờ gặp dữ hóa lành, lúc nào cũng có quý thần phò hộ!

- Phải đó, cửu thiên thập địa, chư thần chư ma, đều ngấm ngấm bảo vệ tại hạ!

Đinh Hương Di chớp mắt cười nói:

- Đã có quý thần phò hộ công tử, thì thiếp chẳng sợ nữa, vậy chúng ta hãy...

Nàng đưa tay toan ôm Lục Tiểu Phụng, nhưng chàng giựt mình kinh hãi nhìn nàng:

- Vừa rồi xảy ra từng ấy chuyện, mà cô nương vẫn có hứng sao?

Đinh Hương Di cười mơn, dùng động tác thay thế câu trả lời. Lúc ấy ngọn đèn bỗng tắt rụi, cả gian phòng rơi vào bóng tối. Trong căn phòng tối như thế, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

* * * * *

Lục Tiểu Phụng ngủ rất ngon, đã lâu lắm chàng mới được ngủ ngon như lần này. Chàng không phải thánh nhân, Hương Di cũng chẳng phải. Lúc chàng thức giấc, bên gối còn dư hương của nàng nhưng người thì không thấy đâu cả. Lục Tiểu Phụng thần thờ nhìn lên trần nhà.

“Nàng ấy cứ đi theo đuôi ta, chẳng lẽ chỉ muốn cùng ta...”

Chàng vội xua đuổi ý nghĩ đó, không muốn vẽ chuyện mộng mơ.

Ánh nắng sáng ngoài cửa sổ len vào phòng, tiết trời trong rất đẹp. Khi trời tốt thì Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy khoan khoái. Nhưng vừa mở rộng cửa sổ, chàng thấy ngay chuyện không vui. Chàng nhìn thấy năm cỗ quan tài mới tinh, được mười người khiên đi qua ngang qua sân ra khỏi cổng chính. Trong quan tài hiển nhiên là xác của năm người thuộc nhóm cỡi ngựa cao lớn đã đi theo chàng. Bọn họ là ai? Tại sao theo dõi chàng? Tại sao muốn giết chàng? Lục Tiểu Phụng không biết; chàng chỉ biết năm người kia hẳn là chết dưới tay của ba lão học sĩ. Chàng cũng biết họ chẳng phải bảo vệ chàng, mà chỉ vì muốn chàng đi tìm lại miếng ngọc quý giá kia.

Lục Tiểu Phụng nhìn qua phòng đối diện, thấy ba lão học sĩ đang lạnh lùng nhìn mình, hai người uống trà, một người uống rượu. Trong mắt họ như ẩn chứa lời cảnh cáo:

“Không tìm được La Sát bài, sẽ mất mạng dưới tay ta!”

Chàng đóng cửa sổ lại, mới phát hiện ra những ám khí bị đánh rớt xuống đất tối hôm qua đã biến mất, chỉ còn lại tám, chín mảnh đá bể.

Đình Hương Di lại xuất hiện. Nàng bước vào phòng, tay bưng một bát canh bốc hơi nghi ngút. Nhìn thấy Lục Tiểu Phụng, Hương Di nở nụ cười dễ thương như thiên sứ, nhỏ nhẹ nói:

- Em đoán chắc giờ này chàng đã thức giấc, nên xuống nhà bếp nấu một bát canh gà cho chàng, mau dùng đi kéo nguội.

Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không có phản ứng gì cả. Hương Di ngó chàng một lúc, lại cười nói:

- Chàng nhìn thấy em, xem ra rất ngạc nhiên, có phải chàng cho là em nên bỏ đi rồi mới phải?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận điều này. Hương Di ngồi xuống, liếc nhìn chàng cười nói tiếp:

- Nhưng mà em chưa muốn đi thì sao?

Nụ cười của Hương Di phảng phất một vẻ thần bí, kỳ quặc. Lục Tiểu Phụng bất chợt nghĩ ra, có những chuyện làm xong rồi phải trả tiền.

Nhưng cũng cùng là một chuyện, nữ nhân làm xong rồi thường chờ người khác trả tiền. Nàng đi theo chàng đã hai ngày, có thể vì nàng biết chàng là một tay hào phóng, nên muốn lấy hầu bao của chàng.

“Cũng may ta không suy nghĩ lung tung, dẹt mọng vẽ vời!”

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa tự mãn là đã nhận ra điều này nhờ kinh nghiệm của chàng. Một người khi cảm thấy tự mãn, thường trở nên rộng rãi đối với người khác, mà chàng vốn không phải người hẹp lượng.

Lục Tiểu Phụng hình như hãy còn bốn, năm tấm ngân phiếu, trị giá mỗi tấm một ngàn lượng, nhưng đến lúc thò tay vào bọc mới biết chỉ còn lại hai tấm. Chàng rút ra một tấm, đưa đến trước mặt Đình Hương Di. Nàng nhìn tấm ngân phiếu, lại nhìn chàng:

- Cái này là chàng cho em đấy à?

Lục Tiểu Phụng gật đầu. Đình Hương Di lại cười, cười rất khó hiểu.

“Hay là nàng ấy chê ít?”

Lục Tiểu Phụng rút ra tấm ngân phiếu cuối cùng, đây là toàn bộ tài sản của chàng trong lúc này, xài hết rồi biết làm sao? Chàng chẳng hề nghĩ đến

chuyện đó!

Hương Di nhìn tấm ngân phiếu, lại nhìn qua chàng, bỗng đưa tay trong áo lấy ra một xấp ngân phiếu, mỗi tấm cũng là một ngàn lượng, mà tối thiểu cũng có bốn năm chục tấm trong xấp ngân phiếu đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô cho ta?

- Đưa hết cho chàng chi dụng đó!

Lục Tiểu Phụng khựng lại, vẻ mặt trông giống như một người đang ngáp mà bị nhét vào miệng một cái bánh bao. Trong đời chàng đã gặp qua nhiều chuyện lạ lùng, nhưng chưa bao giờ bị kinh ngạc như lần này.

Đình Hương Di chột lên tiếng hỏi:

- Chàng có biết tiếng “ăn cháo nhuyễn” có ý nghĩa gì không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

- Chàng có biết cách kiếm tiền xưa nhất trên thế gian này là gì không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

- Nữ nhân dùng cách kiếm tiền này thường gọi là hành nghề bán hoa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì nam nhân làm nghề này bị gọi là “ăn cháo nhuyễn”?

Đình Hương Di cười nói:

- Em biết chàng là người thông minh, nói sơ đã hiểu!

Lục Tiểu Phụng đỏ mặt, ra vẻ ngượng nghịu khó coi như thể bị bắt phải nuốt trứng vịt thối. Đình Hương Di nhìn chàng, cất tiếng cười khanh khách:

- Em tuy không có sắc đẹp hơn người, nhưng từ trước đến nay chưa phải nuôi “tiểu sinh bạch diện” (chàng mặt trắng).

Lục Tiểu Phụng lúc này không phải mặt trắng, mà là mặt đỏ gấc!

Đình Hương Di nói tiếp:

- Mặc dù chàng cho là em thuộc loại bán hoa, nhưng em biết chàng không phải hạng “ăn cháo nhuyễn”.

Lục Tiểu Phụng thở ra nhẹ nhõm.

- Năm vạn lượng bạc này không phải em cho chàng.

Lục Tiểu Phụng nhin không được bèn hỏi:

- Là ai cho ta?

- Là biểu tử của em.

- Biểu tử của cô là ai?

- Biểu tử của em là vợ của Lam Hồ Tử, em gái của Phương Ngọc Phi.

Lục Tiểu Phụng kêu lên:

- Phương Ngọc Hương?

- Nàng ấy còn có một tên khác, gọi là Hương Hương. Biểu tử biết chàng tiêu xài rộng rãi, nên sợ chàng thiếu tiền, lại sợ tối lại chàng không ngủ được, bởi thế...

Hương Di cắn môi, khẽ liếc Lục Tiểu Phụng một cái:

- Bởi thế, biểu tử bảo em đến với chàng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười gằn:

- Chứ cô ấy không phải kêu cô đến giám thị ta hay sao?

Đình Hương Di than:

- Em biết nhất định chàng hiểu lầm biểu tử đó thôi; chị ấy ngoài mặt tuy lạnh lùng băng giá, nhưng kỳ thực là một người rất có nhiệt tình, đặc biệt là đối với chàng...

- Đối với ta thì sao?

Đình Hương Di lại cười một cách bí ẩn:

- Hai người đi chung một cỗ xe quá nửa đêm, biểu tử đối với chàng như thế nào, chàng không biết hay sao mà lại hỏi em?

Lục Tiểu Phụng nhếch môi cười nhạt, nhưng chẳng hiểu sao cũng cảm thấy dễ chịu trong bụng. Chính cái cảm giác ngọt ngào dễ chịu này đã làm không ít các nam nhân cam tâm tình nguyện đút đầu vào dây thòng lọng.

Thế là khi Lục Tiểu Phụng bước ra khỏi Thiên Phúc khách điếm, trong mình đã có thêm năm vạn lượng bạc, mà đám người đi bám đuôi chàng cũng với đi sáu người - năm người đã vào nằm trong quan tài, một người thì chui vào lòng chàng. Hai sự việc này tuy không phải do chàng cố ý tạo nên, nhưng chàng cũng chẳng có cách nào tránh khỏi; và cũng như đa số thiên hạ, có lợi thì hưởng chứ chàng chẳng muốn tránh né làm chi.

* * * * *

Nếu ai đã từng bị người khác theo đuôi, ắt sẽ hiểu được cảm giác nhẹ nhõm khoan khoái khi biết được cái đuôi gồm chín người đã giảm xuống

thành ba người. Rất tiếc là Lục Tiểu Phụng chẳng hưởng được lâu cái cảm giác nhẹ nhõm này!

Qua đến ngày hôm sau, chàng lại phát hiện ra cái đuôi bám theo đã biến từ ba người thành ra mười người. Vì không muốn bị mất ngủ, Lục Tiểu Phụng chỉ có cách giả làm ngờ, quyết không quay đầu lại nhìn.

Phần Đinh Hương Di thì trái lại, nàng cứ quay đầu lại, nhìn qua ô cửa sổ đằng sau xe. Nhịn không được Hương Di lên tiếng hỏi:

- Mấy người đằng sau đó là đi theo chàng phải chăng?

Lục Tiểu Phụng bất đắc dĩ gật đầu.

- Bọn họ hình như tối hôm qua đã bắt đầu đi theo. Chàng có biết họ là ai không?

- Không biết!

Đinh Hương Di đóng ô cửa sổ lại, bỗng sà vào lòng Lục Tiểu Phụng, ôm chặt lấy chàng, thân nàng tuy ấm nhưng đôi bàn tay lạnh ngắt.

- Em sợ!

- Sợ cái gì?

- Trong số bảy, tám người đi theo chúng ta đó, có một kẻ khuyết mất phân nửa, tướng nhìn rất hung dữ.

- Khuyết mất phân nửa là nghĩa gì?

- Khuyết mất phân nửa là ý nói, người này bị chột mắt trái, mất tai trái, bàn tay trái được thế bằng móc câu sắt, còn chân trái cũng được thay bằng khúc gỗ. Nhưng đáng sợ hơn nữa, là nửa bên phải không bị khuyết của hẳn, tất cả mắt, mũi, miệng đều bị méo lệch, lại bị lồi lõm biến dạng.

Đinh Hương Di nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng, nói tiếp:

- Hẳn trông giống như con rối bằng vải bị nhúng nước nên co rút lại, còn bị lột mất lớp vải bên trái!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao lại giống con rối bằng vải?

- Bởi vì tuổi hẳn không lớn lắm, vóc người rất nhỏ con, gương mặt vốn nhìn giống y như khuôn mặt tròn tròn của con rối, nhưng mà bây giờ...

Nói đến đây Hương Di nhìn thấy vẻ ghê tởm trong ánh mắt Lục Tiểu Phụng, nên ngưng lại không diễn tả thêm, nàng liền hỏi:

- Chàng có biết hắn là ai không?

- Biết!

- Chàng có quen hắn?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu. Hình như chàng không muốn đề cập đến kẻ này, cũng tựa như chàng không muốn dẫm chân lên con rắn độc. Thế nhưng Hương Di cứ hỏi tiếp:

- Nhưng mà chắc chắn chàng phải biết nhân vật này chứ?

Lục Tiểu Phụng than dài, miễn cưỡng đáp:

- Hắn vốn có biệt hiệu là Âm Dương Đồng Tử, sau khi gặp Tư Không Trích Tinh, bèn đổi thành Âm Đồng Tử.

Đình Hương Di cười chớp mắt nói:

- Âm Dương Đồng Tử... Chắc là hắn vốn là một kẻ bán nam bán nữ, nhưng đã bị Tư Không Trích Tinh hủy đi phân nửa nam giới của hắn, nên bây giờ hắn chỉ mang danh Âm Đồng Tử.

- Chắc vậy!

- Tại sao Tư Không Trích Tinh không thẳng tay giết hắn luôn đi?

- Tại vì Tư Không Trích Tinh trước nay rất hiếm khi giết người!

- Hay là Tư Không Trích Tinh cảm thấy nửa phần nữ giới của hắn không có làm chuyện gì xấu xa?

- Cũng có thể!

* * * * *

Tại Cát Tường khách điểm, trong phòng trọ, Lục Tiểu Phụng đang chăm chú xem xét một chiếc hòm nhỏ làm bằng gỗ đàn hương. Chiếc hòm được đặt trên bàn trước mặt chàng, trên mặt hòm có khắc hoa văn rất tinh xảo, bốn góc hòm được bịt vàng, trông tựa như loại rương nhỏ dùng để đựng châu báu của các gia đình giàu có.

Đình Hương Di từ ngoài bước vào, vừa cười vừa nói:

- Quán trọ này có phòng tắm rộng rãi, mà chẳng có ai khác xài cả. Lúc này đúng ra chàng nên đi tắm một lượt với em cho tiện!

Lục Tiểu Phụng im lặng không trả lời. Đình Hương Di quay qua, nhìn thấy chiếc hòm gỗ, liền hỏi:

- Cái hòm này ở đâu ra vậy?

- Do gã chạy việc mang đến!

- Ai sai hẳn đem đến?

- Ta không biết!

- Trong hòm chứa cái gì?

Lục Tiểu Phụng cũng không biết. Hương Di bước đến hỏi:

- Sao chàng không mở xem? Hay là chàng sợ bên trong sẽ có con rắn độc nhảy ra?

- Ta chỉ sợ bên trong lại nhảy ra một nữ nhân như cô vậy!

Đinh Hương Di liếc mắt nhìn chàng một cái:

- Em lại mong bên trong có một nam nhân nhảy ra, nhất là một nam nhân như chàng vậy!

Đinh Hương Di bước đến mở nắp hòm ra xem, nụ cười trên môi bỗng đông cứng. Trong hòm gỗ chứa toàn những chiếc răng trắng nõn, khoảng hơn một trăm cái, ngoài ra còn có năm chiếc dây thắt lưng màu đen.

Những chiếc dây thắt lưng nhuộm máu! Lấy răng trả răng, lấy máu trả máu...

Đinh Hương Di răng đánh cằm cập, lắp bắp nói:

- Đây... đây là... răng người... phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, sắc mặt tái đi.

Đinh Hương Di hỏi:

- Năm chiếc dây đai thắt lưng này để vào đây là dụng ý gì?

- Không biết.

Hương Di than:

- Hình như chuyện gì chàng cũng không biết.

- Ta chỉ biết một việc. Tốt hơn hết là cô không nên hỏi nhiều!

Lần này Đinh Hương Di ngoan ngoãn nghe lời, ngồi xuống im lặng, chẳng qua là vì nàng quá sợ. Đợi đến khi nàng hoàng hồn lại, liền lên tiếng:

- Em nhớ là bảy người đi theo sau chàng ngày hôm nay, trên lưng họ đều thắt đai đen!

Lục Tiểu Phụng nghiêm mặt, nhưng không khỏi thầm bội phục khả năng quan sát rất tinh tường của Hương Di. Nàng lại hỏi:

- Theo chàng nghĩ, bảy người đó có phải là cùng một bọn với năm người chết tối hôm kia không?

Lục Tiểu Phụng nhìn Hương Di:

- Cô quyết định xen vào chuyện của ta sao?

- Chúng ta nào phải người xa lạ nữa đâu!

- Nếu vậy, ta nhờ cô làm một chuyện.

- Chuyện gì?

Hương Di tỏ vẻ thích thú, hai gò má ửng hồng, tựa như một đứa bé vừa nghe người lớn sắp dẫn đi xem lễ hội. Đây là lần đầu tiên Lục Tiểu Phụng nhìn thấy mặt nàng ửng hồng. Chàng chợt nhận ra khi mặt nàng ửng hồng, đôi mắt ủy mị mê hồn của nàng, bỗng trở nên ngây thơ như một cô bé con. Chàng nhìn sững Hương Di một lúc lâu, mới nhớ ra chàng chưa trả lời nàng, bèn tăng hăng, dùng một giọng hết sức bình thản đáp:

- Ta nhờ cô đem chiếc hòm này đưa qua căn phòng đối diện.

Đình Hương Di kêu lên:

- Chàng nói gì?

- Ta nhờ cô đem chiếc hòm này qua bên đó, vì hung thủ giết năm người này, nhất định ở tại phòng đó.

Đình Hương Di kinh hãi nhìn Lục Tiểu Phụng, sắc mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Lục Tiểu Phụng bình tĩnh nói:

- Chỉ có chút chuyện như vậy mà cô không dám làm, thì đừng hòng xen vào chuyện của ta!

Đình Hương Di nghiêng rặng, vung chân đá “bình” một tiếng, đóng nắp hòm lại, nàng nhắm mắt nhấc chiếc hòm lên vùng chạy ra khỏi cửa.

Lục Tiểu Phụng cố ý không nhìn theo, chàng chợt nhận ra lòng dạ mình bây giờ thực sự cứng rắn hơn ngày xưa, đối với một kẻ giang hồ lãng tử như chàng, đây là một điểm tốt. Tuy thế, chàng vẫn có chút áy náy. Bảo một cô gái khiên chiếc hòm chứa đầy răng của người chết đi đưa cho ba kẻ hung thủ tàn độc thực là một chuyện nhẫn tâm.

“Nhưng mà ta bắt buộc phải cho họ biết chuyện này!”

Chàng tự an ủi: “Ba lão quái vật ấy tự biết thân phận mình, chẳng thể nào ra tay bắt nạt một cô gái”.

Đợi cho lương tâm lắng xuống, Lục Tiểu Phụng bắt đầu suy nghĩ những chuyện đã xảy ra. Những người này có thâm thù đại hận gì với ta? Tại sao ngày đêm cực khổ theo dõi ta, mà nhất định ép ta vào cửa tử? Tại sao mỗi người trong bọn đều mang dây thắt lưng đen? Họ thuộc tổ chức bí mật nào?

Đai đen, thắt lưng đen! Lục Tiểu Phụng liên tưởng đến Hồng Yên Tử, Thanh Y lâu. Những quá khứ kinh hồn động phách ấy, bây giờ nghĩ lại cũng chẳng có gì ghê gớm nữa. Hiện tại đáng gờm nhất là nhóm đai đen (Hắc Đái Tử), vì ngay cả Âm Đồng Tử cũng trở thành môn hạ của tổ chức này.

Lục Tiểu Phụng đang cố lục lợi trí nhớ xem có manh mối nào về tổ chức này chẳng, thì thấy Đinh Hương Di tay không đi trở lại.

- Hòm đã đưa rồi!

- Họ có nói gì không?

- Chẳng nói gì cả!

Đinh Hương Di nghiêm mặt nói tiếp:

- Bởi vì bọn họ chẳng có ai có mặt bên đó cả, nên tôi giao cái hòm cho tên thư đồng.

- Thư đồng cũng không biết họ đi đâu sao?

Đinh Hương Di lắc đầu, bồng cười gằn:

- Bất kể công tử có đem cái hòm đó đưa đi đâu, thì kẻ Âm Dương kia cũng sẽ đến tìm công tử!

- Hẳn chắc chắn sẽ không đến tìm ta!

- Vì sao?

- Vì bây giờ ta sẽ đi tìm đến hãn trước!

Đinh Hương Di giựt mình, tuy vẫn muốn tỏ vẻ giận dữ, nhưng ánh mắt lộ vẻ lo lắng:

- Công tử có biết bọn họ có bao nhiêu người chẳng?

- Bảy người.

- Bảy người tức là có mười bốn bàn tay, nhưng mà công tử chỉ có một đôi tay.

- Một bàn tay đôi khi vẫn hữu dụng ngang với mười bốn cái tay.

Đình Hương Di thấy Lục Tiểu Phụng quay lưng bước ra đến cửa, nàng bỗng hỏi:

- Công tử có chắc là mình sẽ sống sót trở về chăng? Được mấy phần tin chắc?

Lục Tiểu Phụng cười cười hỏi:

- Tại sao cô hỏi kỹ vậy?

Đình Hương Di lạnh lùng đáp:

- Nếu đến nửa phần cơ hội sống sót cũng không có, thì công tử nên để lại xấp ngân phiếu kia. Nếu tôi phải làm quả phụ, tôi muốn mình phải là một quả phụ có tiền!

Lục Tiểu Phụng nhìn Hương Di một lúc lâu, bèn từ từ móc ra xấp ngân phiếu đặt trên bàn, cười bảo:

- Cô đừng lo, kiếp này cô sẽ không bao giờ thành quả phụ đâu!

- Sao công tử biết?

- Vì ta bảo đảm trên đời này không ai dám cưới cô làm vợ cả.

Nói xong Lục Tiểu Phụng bỏ đi, tùy tiện bước ra như đi tản bộ, cả áo cũng chưa chỉnh tề. Tại sao chàng để lại xấp ngân phiếu? Có phải vì chàng không chắc mười phần sẽ sống sót trở về? Gã Âm Đồng Tử kia thực sự là một người đáng sợ đến mức nào?

Đình Hương Di nhìn đống ngân phiếu trên bàn, đột nhiên nói nhỏ nhỏ:

- Nếu người không trở lại, ta tuy không làm quả phụ, nhưng có người sẽ thành kẻ góa vợ.

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯỜNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Biển Ghen Nổi Sóng

Cát Tường khách điểm có bốn khu, bọn Âm Đồng Tử hình như ở tại khu thứ tư, chiếm cả khuôn viên quanh phòng trọ. Khi này Lục Tiểu Phụng chừng như nghe có tiếng nữ nhân cười nói ca hát, nhưng bây giờ thì im lặng cả, không nghe thấy gì. Chàng vào sân bằng cổng sau, trong sân tuy có thấp đèn nhưng tuyệt nhiên không một bóng người!

Lục Tiểu Phụng nhún gót nhảy lên đầu tường ngó quanh quất, cảm thấy trong không khí có mùi hương phấn sáp lẫn mùi rượu thịt. Mới lúc này trong sân này hẳn có bày bàn tiệc, bởi có những người lúc nào cũng phải có rượu và nữ nhân. Nhưng bọn họ đi đâu cả rồi?

Một cơn gió thổi ngang, Lục Tiểu Phụng bỗng nhíu mày. Ngoài mùi rượu thịt, hương phấn sáp, trong gió hình như phảng phất một mùi rất đặc biệt, chỉ ngửi thấy trong các lò sát sinh. Chàng cố ý ho nhẹ, nhưng trong phòng vẫn không có động tịnh nào. Đang dự dự chưa biết nên xông vào hay không, chàng bỗng nghe một tiếng thét thảm thiết. Tiếng kêu như xoáy vào tai, không giống thanh âm con người. Nếu nói do người phát ra, thì người này nhất định là một quái vật tàn phế.

Lục Tiểu Phụng liền nghĩ đến con người “khuyết mất phân nửa”. Hay là Tuế Hàn tam hữu lại đến trước chàng một bước? Chàng men theo tường, nhảy qua nóc phòng, thân ảnh nhẹ như làn khói. Tiếng kêu phát ra từ phía sau, mà ánh đèn trong hai căn phòng phía sau này lại u tối ảm đạm hơn phía trước, hai cánh cửa sổ và cửa chính dường như chỉ đóng hờ.

Mùi máu tanh càng nồng hơn.

Lục Tiểu Phụng phi thân đến trước cửa bèn đáp xuống, dùng hai ngón tay đẩy nhẹ cửa mở ra. Bên trong lập tức có tiếng người cười nham hiểm:

- Quả nhiên đến rồi, ta biết chắc là đưa cái hòm đó qua là các hạ sẽ đến ngay, mời vào mời vào!

Lục Tiểu Phụng không bước vào. Không phải chàng không dám vào, mà là không nỡ vào. Cảnh tượng trong phòng so với cảnh lò sát sinh còn kinh khủng hơn gấp mấy lần. Có ba thiếu nữ nhỏ tuổi, thân thể chưa hoàn toàn phát triển, đang bị treo lơ lửng bên giường như những con dê trắng.

Trên những tấm thân mảnh khảnh trắng bệch ấy, máu vẫn chảy, chảy xuôi theo cặp chân mềm mại, nhỏ ròn ròn xuống đất. Một người “khuyết mất phân nửa”, đang ngồi dựa vào đầu giường, tay mân mê con dao nhỏ bằng bàn tay, mũi nhọn của con dao có vấy máu.

Hắn rít lên, âm thanh chất chúa như tiếng cú đêm:

- Vào đi, ta bảo người vào, người phải mau bước vào, nếu không ta sẽ phanh thây ba con nha đầu hôi hám này ra tám mảnh.

Lục Tiểu Phụng nghiêng răng mím chặt môi, rán nhin cơn buồn nôn.

Âm đồng tử cười khanh khách:

- Ba con nhỏ này tuy chẳng có liên hệ gì với người, nhưng rất tiếc người lại đúng là người hay thương hương tiếc ngọc, không thể nào làm ngơ để chúng chết trước mặt người được!

Gã quái vật ác độc này bắt trúng nhược điểm của Lục Tiểu Phụng. Trái tim chàng không cứng rắn được như chàng tưởng, dù biết ba thiếu nữ kia sớm muộn gì cũng không tránh khỏi cái chết, chàng vẫn không nỡ nhìn họ chết ngay trước mắt mình. Chàng chỉ có cách liêu bước vào.

Âm Đồng Tử phá cười lớn:

- Bọn ta vốn chẳng muốn giết người, nhưng đúng lý người không nên...

Tiếng cười của hắn đột nhiên ngưng ngang, bởi có ba điểm sáng như hàn tinh xuyên lủng cửa sổ xẹt vào, lóe lên trong khoảnh khắc đã ghim ngay yết hầu của ba thiếu nữ.

Âm Đồng Tử rống lên, phi thân xông ra, nhưng không phải nhắm phía Lục Tiểu Phụng, mà là muốn đuổi theo kẻ đứng ngoài cửa sổ phóng ám khí. Nhưng Lục Tiểu Phụng nào để cho hắn đi, ba thiếu nữ kia đã chết, nên chàng đâu còn úy kỵ gì nữa.

Âm Đồng Tử nghiêng mình trên không trung, dùng chiếc móc sắt bên tay trái móc vào cây xà ngang trên trần nhà, cả thân hình bỗng quay tít vòng vòng như con vù, cái chân giả bằng thép tinh phát ra tiếng gió rít ác liệt.

Dùng chiêu thức quái dị này thì khó ai đến gần hẳn được. Lục Tiểu Phụng cũng không đến gần được, đành giương mắt xem hẳn quay vù vù không ngừng. Đột nhiên Âm Đồng Tử thu móc sắt, cả thân hình mượn lực ly tâm bay vút qua cửa sổ, nhanh như tên bắn. Hẳn không muốn đấu, mà chỉ cầu thoát thân, hiển nhiên hẳn đã tự lượng sức, biết mình không phải đối thủ của Lục Tiểu Phụng.

Chỉ rất tiếc hẳn đánh giá Lục Tiểu Phụng quá thấp.

Âm Đồng Tử vừa bay ra, Lục Tiểu Phụng bỗng giơ hai ngón tay ra chỉ nhẹ, chỉ nghe “cong” một tiếng, thân hình của hẳn rớt xuống đất bên ngoài cửa sổ, cái chân sắt quẹt ngang mặt đất, xẹt lửa bay tứ phía. Lục Tiểu Phụng không muốn giết Âm Đồng Tử, nên chỉ điểm huyết hẳn, mục đích để tra hỏi ý đồ và lai lịch tổ chức của hẳn.

Ngoài sân lại lóe lên một điểm sáng lạnh, ghim ngay yết hầu Âm Đồng Tử.

- Ai?

Đêm tối mù mù, không trăng không sao, nào thấy bóng người, nếu không thấy làm sao đuổi theo được?

Lục Tiểu Phụng than thầm, lẩm bẩm:

- May là bọn họ có bảy người, bây giờ vẫn còn lại sáu người để dò hỏi được.

Vừa nói xong, sau lưng chàng bỗng có giọng nói lạnh lẽo:

- Chỉ tiếc là bây giờ đến nửa người sống cũng không còn nữa rồi.

Tuế Hàn tam hữu!

Lục Tiểu Phụng từ từ quay lại, cười gượng:

- Sáu người kia chết cả rồi sao?

- Bọn chúng mà còn sống, thì người không dễ gì thoát ra khỏi căn phòng này đâu.

Sáu người kia hẳn đã mai phục chung quanh, chờ Lục Tiểu Phụng đến đưa đầu vào bẫy, nhưng không ngờ lại bị âm thầm giết chết. Họ hẳn phải là cao thủ, muốn giết chẳng phải dễ, huống chi là giết đồng loạt sáu người mà không ai hay biết, càng không phải là chuyện dễ làm. Võ công của Tuế Hàn tam hữu quả là ghê gớm, xuất thủ chính xác lại độc địa, thực đáng sợ. Lục Tiểu Phụng tự cảnh cáo mình không được khinh động.

Lão già kia trong tay vẫn còn cầm chén rượu, trong chén hãy còn rượu, trừ Cô Tùng tiên sinh ra, có mấy ai trong thiên hạ dùng một ngón tay mà có thể lấy mạng người trong khoảnh khắc?

Cô Tùng tiên sinh nhấp chút rượu, cười gằn:

- Chúng ta vốn định để lại nửa con người sống, chỉ rất tiếc người tuy có thủ pháp giết người, nhưng không đủ bản lĩnh cứu người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vừa rồi chẳng phải các vị ra tay sao?

Cô Tùng tiên sinh ngạo mạn đáp:

- Đối với đồng sắt phế thải đó, lão phu đã nhiều năm không thèm đụng tay đến.

Ám khí ghim ngay yết hầu của Âm Đồng Tử, là cây Tam Linh Thấu Cốt Châm rất tinh xảo, ba thiếu nữ kia cũng bị giết bởi loại châm này. Lúc này mặt của họ đã biến sắc đen, thân thể co quắp lại, hiển nhiên trong mũi châm có chứa chất kịch độc.

Lục Tiểu Phụng cũng biết Tuế Hàn tam hữu quyết không dùng loại ám khí này. Một người khi đã luyện nội công đến mức trong vòng trăm bước, có thể dùng hoa, lá đả thương kẻ địch, hoặc tùy tiện dùng mảnh đá ném ra để tiện đứt phi đao của kẻ khác, thì đâu cần dùng loại ám khí tầm chất độc. Chàng hỏi thử chẳng qua vì nhất thời không nghĩ ra ai đã hạ độc thủ?

Cô Tùng tiên sinh lạnh lùng nhìn chàng:

- Lâu nay ta đã nghe danh người là một tay lợi hại tinh tế nhất trong đám cao thủ hậu bối, nhưng ta chưa thấy người tài chỗ nào!

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười:

- Nhiều lúc tại hạ nhìn trong gương, cũng thấy thất vọng với chính mình lắm.

- Trên đường đi lắm chuyện khó lường, người phải cẩn thận là hơn.
- Tại hạ chưa tìm ra La Sát bài, nên chưa chết được đâu.

Cô Tùng tiên sinh cất tiếng cười lạnh lẽo, ống tay áo bỗng cuộn lên, chỉ nghe “vù vù” mấy tiếng, những thân cây trong sân nghiêng xào xạc, lá thu bay khắp nơi, ba người họ đã biến đi mất.

Lục Tiểu Phụng dùng hai ngón tay gắp một chiếc lá rụng lên xem, miệng lầm bầm:

- Lá đã khô cả rồi, đi theo hướng Bắc thêm hai ngày nữa, chắc trời sẽ đổ tuyết, ai không sợ lạnh thì cứ đi theo ta.

* * * * *

Trong phòng Lục Tiểu Phụng đèn vẫn còn. Lúc nãy trước khi chàng đi, đèn vốn rất sáng, bây giờ thì đã lu mờ bớt đi. Chàng bỗng nghĩ đến một điều mà trước giờ chàng chưa bao giờ nghĩ đến. Ban đầu chàng hy vọng Đinh Hương Di sẽ đi càng mau, càng xa càng tốt, nhưng bây giờ nếu nàng quả thực đã đi, chàng sẽ cảm thấy đôi chút hụt hẫng. Dù sao đi nữa, nếu ta biết có người đang ở trong phòng chờ ta, ít nhiều gì cũng cảm thấy ấm lòng. Cảm giác này giống như một người thợ săn cô độc giữa trời đông lạnh giá, khi trở về nhà thấy có người đã nhóm lửa cho mình, thì anh ta sẽ không còn cảm giác lạnh giá nữa.

Chỉ có hạng lãng tử như Lục Tiểu Phụng mới hiểu được cảm giác này đáng quý đến mức nào. Bởi thế, lúc chàng đẩy cửa bước vào phòng, trong lòng không khỏi có chút hồi hộp. Ngay lúc này chàng thực không muốn một mình bước vào căn phòng trống lạnh lẽo.

Trong phòng còn người, có lẽ chưa đi. Nàng ngồi bên ánh đèn, quay lưng ra cửa, mái tóc đen huyền mềm mại xõa dài trên vai. Nàng đang dùng một chiếc lược bằng gỗ mun chậm chậm chải tóc. Nhìn thấy cảnh này, Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy như ánh đèn cũng trở nên sáng hơn. Dù sao có người bầu bạn vẫn hơn. Chàng chợt phát hiện ra hễ tuổi đời càng chông chất, thì càng khó chấp nhận sự cô đơn. Tuy thế, chàng chỉ để bụng những suy nghĩ này, ngoài mặt chàng lên tiếng hỏi:

- Ta cũng sống sót trở về được.

Nàng không quay đầu lại, chỉ đáp:

- Vâng.

- Ta chưa chết, nàng cũng chưa đi, xem ra hai chúng ta chưa đến lúc phải chia tay.

Nàng vẫn không quay lại, nói nho nhỏ:

- Chàng có phải mong là chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ chia tay?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, vì chàng bỗng phát giác ra nữ nhân ngồi trong phòng đang chải tóc kia không phải là Đinh Hương Di. Hình như nàng đang cười mỉa, bàn tay cầm lược trông trắng muốt, móng tay để rất dài. Nàng càng chải càng giăng mạnh tay, như thể đang dùng tóc mình chải cho hả giận.

Lục Tiểu Phụng chột sáng mắt ra, kêu thất thanh:

- Là cô?

- Công tử ngạc nhiên lắm à?

- Ta thật không ngờ!

- Thiếp cũng không ngờ công tử thuộc loại đa tình, gặp ai yêu nấy.

Rốt cuộc nàng quay đầu lại, gương mặt trắng xanh, sóng mũi dọc dừa, đôi mắt sáng như ánh sao lạnh giữa trời đêm thu. Lục Tiểu Phụng than dài, cười gượng:

- Lần này ta không muốn trèo băng sơn, mà băng sơn lại đến kiếm ta à?

Phương Ngọc Hương đỏ mặt, liếc nhìn Lục Tiểu Phụng một cái thật sắc:

- Công... công tử trước giờ không biết nói tiếng người à?

- Ta cũng biết một đôi câu, nhưng chỉ khi gặp người mới nói.

Phương Ngọc Hương ghen lời, mở to mắt nhìn tức tối. Nàng muốn hỏi “chứ ta không phải người sao?”, nhưng dĩ nhiên nàng không hỏi. Lục Tiểu Phụng lại cười, nói tiếp:

- Cách đây mấy hôm ta nghe có người nói, tách cô tuy dữ, mà thực ra là một người rất nhiệt tình, chỉ rất tiếc ta nhìn hoài chưa thấy được điểm đó.

- Có người nói thiếp nhiệt tình sao?

- Phải!

- Ai nói?

- Cô phải biết là ai chứ.

Phương Ngọc Hương cười nhạt:

- Có phải là cô biểu muội đa tình của thiếp không?

Lục Tiểu Phụng ho nhẹ hai tiếng thay câu trả lời, chàng bỗng có cảm giác hơi đỏ mặt. Tâm địa chàng không dừng dừng như chàng nghĩ, da mặt cũng chưa đến mức dày như mình tưởng tượng, nên vẫn có chút cảm giác khó chịu.

Phương Ngọc Hương lạnh lùng nhìn chàng, lại hỏi:

- Mấy ngày nay hẳn là cô ả đi chung với công tử?

Lục Tiểu Phụng chỉ có nước gật đầu thừa nhận.

- Vậy bây giờ cô ả đâu rồi?

Lục Tiểu Phụng chững hững, đáp:

- Cô cũng không biết cô ấy đi đâu à?

- Thiếp mới đến, làm sao biết được?

Lục Tiểu Phụng than:

- Có thể cô ấy sợ là khi ta trở lại cũng sẽ biến thành một quái vật thiếu mắt một bên mắt mũi, nên không nỡ nhìn cảnh ấy mà bỏ đi trước.

- Nó đúng là lòng dạ yếu mềm, lúc nào giết người cũng nhắm mắt không dám nhìn.

Bên ngoài bỗng có tiếng người cười khanh khách:

- Biểu tử quả nhiên hiểu muội quá rành, lần trước cũng tại nhắm mắt lúc giết người, nên muội mới không tránh kịp bị vấy máu đầy áo.

Vừa nghe tiếng cười trong trẻo, đã thấy Đinh Hương Di lướt vào, thân ảnh nhẹ như chim én bay. Tiếng nàng cười nghe ngọt ngào, nhưng nhìn dáng có phần xơ xác, cả áo cũng có chỗ rách, trông giống như một con chim én mới bị thợ săn bắn tên trúng đuôi.

Phương Ngọc Hương sa sầm nét mặt:

- Ta không ngờ biểu muội còn dám quay lại đây.

Đinh Hương Di cười đáp:

- Muội biết biểu tử còn đây, thì phải quay lại, làm sao bỏ đi được.

Phương Ngọc Hương cũng cười rất tươi:

- Có lúc ta cũng giận muội, nhưng ta nghĩ dù sao đi nữa muội vẫn là cô em họ rất tốt với ta.

- Rất tiếc chúng ta ít có cơ hội gặp nhau, biểu tở ngày nào cũng thích ở bên cạnh biểu ca, bỏ mặc muội thui thủi một mình à!

- Muội tuy nói cho tội nghiệp vậy, chứ ta đã biết muội đã quên băng mất chúng ta rồi!

- Ai nói vậy?

Phương Ngọc Hương mỉm cười liếc Lục Tiểu Phụng:

- Hai người thân với nhau thế, làm gì còn nhớ đến ta và biểu ca nữa!

Hai chị em đối đáp qua lại rất ngọt dịu, nhưng Lục Tiểu Phụng càng nghe càng thấy không ổn. Giữa những tiếng cười lạnh lớt như chuông reo, bỗng nghe “cách” một tiếng, chiếc lược chải tóc trong tay Phương Ngọc Hương đột nhiên biến thành một loạt phi tiêu bắn ra. Một chiếc lược ít nhất cũng có bốn, năm chục răng lược, bây giờ biến thành bốn, năm chục ám khí nhắm vào Đinh Hương Di bắn như mưa. Trong tay Đinh Hương Di lúc ấy cũng có bảy điểm hàn tinh xẹt ra, nhắm vào bảy yếu huyệt trên ngực của Phương Ngọc Hương.

Cả hai nàng khi xuất thủ đều dùng đòn sát thủ trí mạng, cả hai đều muốn trong khoảnh khắc dồn đối phương vào tử địa. Hai người đều không nhắm mắt, nhưng Lục Tiểu Phụng lại nhắm mắt không dám nhìn. Đến lúc chàng mở mắt ra xem, chỉ thấy trên bức tường đối diện có ghim bảy điểm hàn tinh, Phương Ngọc Hương thì ngã nằm trên giường, còn Đinh Hương Di đã phóng ra xa ngoài bảy, tám dặm trượng. Chỉ nghe tiếng nàng xa xa vọng lại trong đêm tối, chứa đầy nỗi oán hận:

- Người nhớ đấy, ta sẽ không tha người đâu!

Vừa nói xong, chợt nghe tiếng Hương Di kêu lên kinh hoàng rồi im bật, sau đó chẳng còn tiếng động gì nữa cả.

* * * * *

Màn đêm tĩnh mịch, sương thu mờ lãng đãng, gió thổi rất nhẹ, rất êm.

Phương Ngọc Hương vẫn nằm bất động trên giường, đến tiếng thở cũng không nghe thấy được. Lục Tiểu Phụng đến bên cạnh, nhìn lồng ngực của nàng, bỗng cười nhẹ, nói:

- Ta biết cô chưa chết mà.

Ngực của người chết chẳng thể nào nhìn quỵến rũ như vậy, nhưng Ngọc Hương y như người chết, không có phản ứng gì cả. Lục Tiểu Phụng ngắm nàng một lúc, rồi bước đến nằm xuống bên cạnh nàng, cũng lặng im bất động như một người chết thứ hai. Lúc này người chết thứ nhất lại sống dậy, bàn tay nàng bắt đầu di động, tìm kiếm. Lục Tiểu Phụng vẫn nằm im.

Phượng Ngọc Hương chợt cười thành tiếng:

- Thiếp biết công tử cũng chưa chết.

Lục Tiểu Phụng rớt cuộc cũng phản ứng, chàng bắt lấy bàn tay của nàng.

- Chàng sợ gì chứ? Thiếp nào phải là người vợ danh chánh ngôn thuận có cưới hỏi của Lam Hồ Tử, mà chàng cũng chẳng phải bạn của hắn. Hay là chàng ngại Đinh Hương Di? Thiếp biết chắc lần này nó sẽ không quay lại nữa đâu.

Lục Tiểu Phụng than thầm, chàng e rằng Đinh Hương Di nếu lần này còn trở lại được, có thể đã biến thành người thiếu mắt thiếu mũi. Nhưng chàng cũng không áy náy gì, bởi vì chàng đã nhận ra bảy điểm hàn tinh ghim trên tường, chính là Tam Lăng Thấu Cốt Châm. Chàng hỏi:

- Cô ấy tìm đến ta, có phải là do cô sai đến chăng?

- Công tử với thiếp không thù oán, thiếp đâu có lý gì muốn hại công tử?

- Hại ta?

- Bây giờ Hương Di cũng như một tòa hỏa diệm sơn có thể bộc phát bất cứ lúc nào, nó đi theo ai thì người ấy đều có nguy cơ bị hại chết.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Xem ra ta cũng có số hên, gặp được hai nữ nhân, một là băng sơn, hai là hỏa sơn.

- Hỏa sơn so ra nguy hiểm hơn băng sơn rất nhiều, đặc biệt là một hỏa sơn có chứa ba mươi vạn lượng vàng.

- Ở đâu mà có nhiều vàng như thế?

- Cửa trộm đấy!

- Ở chỗ nào mới có nhiều vàng để đánh cắp như thế?

- Trong kho bạc của Hắc Hồ đường.

Lục Tiểu Phụng nói nhỏ:

- Hắc Hồ đường, Hắc Đái Tử...

Phương Ngọc Hương gật đầu:

- Không sai, các Đường chủ trong Hắc Hồ đường đều mang trên mình dây thắt lưng màu đen.

Hắc Hồ đường tuy là một ban phái mới nổi lên trong giang hồ, nhưng thanh thế rất lớn, nghe đồn còn hơn Thanh Y lâu, còn về mặt tài lực cũng rất hùng hậu, cả Cái bang và Điểm Thương cũng không bì kịp. Cái bang trước nay vẫn là giang hồ đệ nhất đại bang, còn môn hạ phái Điểm Thương toàn là phú gia tử đệ, trong núi lại có kho báu, nên cả hai bang phái này được xem như có nhiều tiền hơn cả. Nhưng Hắc Hồ đường lại trội hơn, hễ có tiền thì quý cũng sai khiến được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nghe nói điểm đáng sợ của Hắc Hồ đường là tài lực lớn, kho chứa tiền đương nhiên là nơi trọng yếu của họ, phải phòng thủ rất nghiêm mật.

- Chắc chắn là vậy!

- Qua hai ngày này ta lại phát hiện ra là Hắc Hồ đường có rất nhiều cao thủ bố trí khắp nơi, Đinh Hương Di làm sao có khả năng vào trộm kho bạc của họ được?

- Chỉ nhờ vào một điểm là đủ.

- Sao?

Phương Ngọc Hương hỏi lại:

- Tổng đường chủ của Hắc Hồ đường là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Là Phi Thiên Ngọc Hồ.

- Hương Di chính là vợ của Phi Thiên Ngọc Hồ.

Lục Tiểu Phụng giựt mình.

Phương Ngọc Hương nói tiếp:

- Nghe nói Phi Thiên Ngọc Hồ gần đây không có mặt tại Tổng đường, nên Đinh Hương Di mới nhân cơ hội đánh cắp tiền trong kho bạc, rồi bỏ trốn cùng với một đứa thư đồng của Phi Thiên Ngọc Hồ.

- Xem ra gã thư đồng này cũng có bản lĩnh khá, mới khiến Hương Di mạo hiểm như vậy.

- Công tử đang ghen hay sao?

Lục Tiểu Phụng nghiêm mặt đáp:

- Ta muốn xem thử hãn là người như thế nào.
- Rất tiếc bây giờ công tử không thể nào gặp hãn nữa.
- Tại sao?
- Vì hãn đã bị Liêu thị Ngũ Hùng chém ra làm tám miếng, bỏ vào hòm chở về Hắc Hồ đường rồi.

Liêu thị Ngũ Hùng đương nhiên là năm người đi theo dõi Lục Tiểu Phụng ban đầu. Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới vỡ lẽ ra là bọn họ không phải đi theo chàng, mà là đi theo Đinh Hương Di.

Phương Ngọc Hương lại nói:

- Gã thư đồng chết rồi, Hương Di mới biết Hắc Hồ đường đã đuổi theo đuôi cô ả, nên ả mới sợ mà...
- Thế nên cô ấy mới bám theo ta.
- Giang hồ ai mà chẳng biết Lục Tiểu Phụng có bốn chân mày là người khó dạy vào, đến cả thiên tử cũng có giao tình với y, ngay như Bạch Vân thành chủ và Nghiêm Độc Hạc đều bị tiêu đời về tay y, Hương Di mà có được người bảo hộ với bản lãnh như thế thì Hắc Hồ đường đương nhiên sẽ chẳng dám vọng động.
- Nhưng họ chắc không ngờ ta lại được ba vị cao thủ lợi hại hơn nữa đi theo bảo vệ.
- Bởi thế bọn họ tổng cộng có mười ba người đi theo, mà đã chết mất mười hai người.

- Còn một người là ai?

- Là Phi Thiên Ngọc Hồ.

Lục Tiểu Phụng chú ý hỏi:

- Y cũng đến rồi à? Y đang ở đâu?
- Lúc này y cũng có mặt bên ngoài, nhưng bây giờ chắc đã đi về rồi.
- Tại sao thế?
- Bởi vì y đã kiếm được người y đang đi kiếm. Trước nay y làm chuyện gì cũng ân oán phân minh, y hãn cũng biết công tử chẳng qua là bị Hương Di lợi dụng làm bia đỡ đạn, nên y không đến kiếm chuyện với công tử đâu.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Cho nên ta bây giờ có thể an tâm, vì Phi Thiên Ngọc Hồ võ công quá cao, bản lĩnh quá tài, nếu y tìm đến ta thì ta chết chắc, phải không?

Phương Ngọc Hương cười:

- Thiếp biết công tử không sợ y, nhưng mấy chuyện phiền phức ấy nên tránh được là hơn.

Lục Tiểu Phụng quay đầu nhìn Phương Ngọc Hương một lúc, bỗng hỏi:

- Việc trong Hắc Hồ đường, xem ra cô biết rõ hơn cả Đinh Hương Di nữa?

Phương Ngọc Hương cất tiếng than:

- Nói thực ra, là thiếp giới thiệu Hương Di cho y, bởi vậy cô ả làm chuyện không phải này, thiếp cũng cảm thấy mất mặt.

- Có phải vì y không thích cô, lại đi cưới Đinh Hương Di, nên cô trong lúc tức giận bỏ đi đánh bạc, mới gặp Lam Hồ Tử?

Phương Ngọc Hương gật đầu, nói nhỏ nhỏ:

- Bởi thế giữa Lam Hồ Tử và thiếp không có cảm tình...

Là đàn ông hay đàn bà gì cũng thế, khi thất tình hay đi uống rượu say, hoặc đi đánh bạc trả thù, rồi sau đó tùy tiện kiếm đối tượng ưng đại, đến khi tỉnh giấc thì hối hận đã không kịp nữa. Đó là chuyện đáng tiếc, nhưng cũng là chuyện hay xảy ra. Nam nhân ở bên ngoài công việc quá bận, nữ nhân ở nhà cô đơn buồn chán, mới dễ lén lút quen người khác, thậm chí rủ nhau bỏ trốn. Đó cũng là chuyện dễ xảy ra trên đời.

Đinh Hương Di vì sợ Lục Tiểu Phụng biết được chân tướng sẽ bỏ mặc nàng, nên nàng không để cho Âm Đồng Tử có cơ hội nói, ra chiêu tiên hạ thủ vi cường, giết người bịt miệng. Nàng thấy Phương Ngọc Hương đến, bèn định len lén đi tránh, nhưng vừa ra thì nàng phát hiện có dấu hiệu của Phi Thiên Ngọc Hồ, nên đành quay trở lại, mà không ngờ lại bị Phương Ngọc Hương đánh đuổi trở ra. Giải thích như vậy rất hợp tình hợp lý, nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn. Không hiểu sao chàng cứ có cảm giác là bên trong nhất định có ẩn chứa những âm mưu hoặc bí mật mà chàng chưa biết được.

Chàng hỏi:

- Chẳng ai biết rõ Phi Thiên Ngọc Hồ là người như thế nào, nhưng cô hẳn là ngoại lệ, chắc chắn là cô đã gặp qua y.

Phượng Ngọc Hương thừa nhận:

- Thiếp gặp y đã nhiều lần. Tuổi y tuy trên bốn mươi, nhưng nhìn cỡ ba mươi sáu, ba mươi bảy mà thôi. Gần đây trong chốn giang hồ, ai cũng công nhận là có hai người bí mật và đáng sợ nhất, là y và Ngọc La Sát, gọi chung là Tây Bắc Song Ngọc.

- Y tên họ là gì?

- Thiếp không rõ, chỉ biết hình như y có một quá khứ rất khốn khó, nên ít khi nói đến tên mình, cả thiếp cũng không biết!

Bàn tay Phượng Ngọc Hương bỗng bắt đầu di động. Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên.

Nàng nói nhỏ nhỏ:

- Bây giờ mọi chuyện công tử đã rõ, còn sợ gì nữa?

Lục Tiểu Phụng không có phản ứng gì cả.

- Đêm khuya lắm rồi, ngoài trời gió lớn, không lẽ công tử nhẫn tâm đuổi thiếp ra ngoài?

Giọng nói của Phượng Ngọc Hương rất ủy mị, ngọt ngào, bàn tay của nàng lại lợi hại hơn thế nữa...

Lục Tiểu Phụng cuối cùng thở ra, lên tiếng:

- Ta đương nhiên không làm sao đuổi cô ra được, nhưng...

Chàng giữ tay nàng nằm yên, và hỏi:

- Ta muốn biết rõ một chuyện!

- Chuyện gì?

- Đinh Hương Di đến với ta vì muốn mượn ta làm bia đỡ đạn, còn cô thì sao?

- Không lẽ chàng cũng nghĩ là thiếp lợi dụng chàng?

- Ta cũng hy vọng cô đến tìm ta vì cảm mến, chỉ tiếc là ta không tin được.

- Chàng muốn biết rõ mục đích thì thiếp sẽ nói, chuyện này thiếp đến đây là muốn thương lượng với chàng.

- Thương lượng chuyện gì?

- Dùng người thiếp đổi lấy La Sát bài, thiếp trao thân cho chàng trước, sau này chàng tìm được La Sát bài thì trao lại cho thiếp.

Nàng mỉm cười, nói tiếp:

- Thiếp là vợ của Lam Hồ Tử, chàng đưa La Sát bài cho thiếp, cũng xem như đã đúng như giao hẹn, bởi vậy chàng chẳng phải lỗi gì cả.

- Nếu ta tìm không được thì sao?

- Thì xem như thiếp cam tâm tình nguyện, chẳng thể trách chàng.

Nàng nhỏ giọng thủ thỉ:

- Đêm đã khuya, gió bên ngoài lớn lắm, thiếp không dám ra ngoài đâu.

Lục Tiểu Phụng than:

- Ta có nói, ta quyết không đuổi cô ra ngoài, nhưng ta vẫn có thể tự đuổi mình ra ngoài.

Chàng nói xong, bèn đứng dậy bước ra khỏi cửa, đột nhiên nghe “rắc” một tiếng, chiếc giường gỗ to lớn chắc chắn bị sụp xuống.

Nghe tiếng Phương Ngọc Hương chửi mắng, Lục Tiểu Phụng cười khoan khoái:

- Cô không để cho ta ngủ yên, thì ta cũng không để cho cô nằm yên.

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯƠNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Thảm Biến

Cả đêm qua Lục Tiểu Phụng ngủ trên nóc nhà, nên bị gió thổi đến khô cả người. May mà Ngọc Hương đã bỏ đi chẳng ai muốn nằm ngủ trên chiếc giường đã gãy đổ. Chàng bước vào phòng, muốn thay áo, mới phát hiện ra bao nhiêu y phục đã bị xé rách, còn một cái áo duy nhất còn nguyên vẹn, lại có mấy hàng chữ viết:

“Lục Tiểu Phụng, người nhát còn hơn gà nữa, từ nay đổi tên đi, đổi thành Lục Tiểu Kê là đúng hơn!”

Lục Tiểu Phụng bật cười, vừa xoa xoa mặt vừa lẩm bẩm:

- Ta mà có làm gà, cũng chẳng thể nào làm tiểu kê được.

Lục Tiểu Phụng vừa ăn uống no nê, đang cảm thấy khoan khoái vô cùng, tuy là thân thể có hơi mỏi. Rất tiếc cảm giác sung sướng ít khi được hưởng lâu.

Bên ngoài có người đưa vào cho chàng một phong thư. Giấy rất đẹp, chữ viết rất khéo:

“Con hồ ly đó đi chưa vậy? Em không dám tìm chàng, chàng có dám tìm em chẳng?”

Xem thư, chàng đã biết là Đinh Hương Di viết nàng ấy còn sống hay sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi gã hầu bàn:

- Ai nhờ người đưa thư này?

- Là vị cô nương họ Đinh, người tối hôm qua cùng đến đây với khách quan đó.

Lục Tiểu Phụng đứng dậy đi theo gã hầu bàn, bao nhiêu mệt mỏi trong người dường như biến đi đâu mất.

Đến trước cửa phòng đang đóng kín, chàng vừa đẩy cửa bước vào, thì ngửi thấy một mùi hương tựa hoa quế. Trong phòng không có chũm hoa, nhưng có người, một người đang nằm trên giường. Lục Tiểu Phụng chẳng phải lần đầu tiên ngửi thấy mùi hương này, đây chính là mùi hương của Đinh Hương Di. Ánh dương quang soi ngoài khung cửa sổ, trong phòng yên tĩnh u nhã, mang đến cho người cảm giác đầm ấm vui tươi. Người nằm trên giường chính là Đinh Hương Di. Nàng nằm trên một chiếc giường lớn, mình đắp một tấm chăn bông có thêu hình đôi uyên ương giỡn nước. Tấm chăn có nền màu đỏ, đôi chim thêu màu xanh rất sinh động. Gương mặt Hương Di cũng ửng màu hồng, mái tóc đen óng mượt, hiển nhiên là nàng đã chuẩn bị trước, có ý đợi chàng.

Lục Tiểu Phụng chợt thấy ấm lòng, nhưng chàng cố ý làm nghiêm:

- Cô tìm ta có chuyện gì? Có phải định đem trả lại ta năm vạn lượng bạc chăng?

Đinh Hương Di cố ý nhắm mắt không trả lời chàng.

Lục Tiểu Phụng cười gằn:

- Một người nếu đã có ba mươi vạn lượng hoàng kim, thì năm vạn lượng bạc có nghĩa lý gì?

Đinh Hương Di vẫn mặc kệ chàng, nhưng đôi mắt nhắm kín kia bỗng có hai hàng lệ từ từ chảy xuống. Giọt lệ trong như thủy tinh lăn trên gò má hồng hào của nàng, giống như hạt sương sớm đọng trên cánh hoa hồng.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy chùng xuống, chàng chậm rãi bước đến, định dụ giọng nói chuyện. Chàng không nói được câu nào, bởi vì chàng bỗng phát hiện ra một điều kỳ lạ... thân mình của Đinh Hương Di trông hình như ngừng lại, phần thân dưới tấm chăn hình như trống không. Chàng không dám nghĩ tiếp, bèn đưa tay giữ góc chăn lên xem, cả người bỗng như rớt vào hồ nước lạnh, toàn thân cứng đờ ra.

Đinh Hương Di vẫn toát hương thơm, vẫn đẹp, thân thể vẫn mềm mại quyến rũ, nhưng đôi tay và đôi chân của nàng đã không còn nữa!

Ánh dương quang vẫn soi ngoài khung cửa như ban nãy, nhưng tia nắng bây giờ sao chói mắt! Lục Tiểu Phụng nhắm mắt lại, mừng tượng được

một gương mặt nhọn ồm, có cặp mắt cú vọ chứa đầy thù hằn độc ác, đang cười nham hiểm nói với Hương Di:

- Ta cắt đứt đôi tay của cô, xem cô còn dám đánh cắp vàng của ta không! Ta chặt đứt cặp chân của cô, xem cô còn chạy đi đâu nữa!

Mỗi nam nhân đều có quyền đuổi theo người vợ bỏ trốn. Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ hận Phi Thiên Ngọc Hồ, khi biết được Hương Di bị người bắt về, trong lòng chàng chỉ cảm thấy đôi chút áy náy. Nhưng bây giờ thì khác. Không ai có quyền hành hạ người khác như vậy, chàng căm ghét những kẻ sử dụng bạo lực như thế, cũng như nhà nông thù ghét sâu bọ vậy.

Khi chàng mở mắt ra, mới biết Đinh Hương Di đang nhìn chàng, đã nhìn này giờ khá lâu. Trong mắt nàng không có sự phẫn nộ, chỉ có nỗi bi thương, nàng bỗng khẽ nói:

- Mau đi đi!

Nàng kêu chàng đến, mà sao bây giờ mới gặp đã bảo đi? Là nàng không muốn chàng nhìn thấy tình cảnh bi đát của nàng? Hay là nàng sợ Phi Thiên Ngọc Hồ thành linh xuất hiện? Cũng có thể lá thư kia là do Phi Thiên Ngọc Hồ bức bách nàng phải viết. Cũng có thể đây là một cái bẫy.

Lục Tiểu Phụng khẽ buông góc chăn, kéo ghế đến ngồi bên giường, đáp gọn:

- Ta không đi!

Bất kể vì sao Hương Di muốn chàng đi, Lục Tiểu Phụng đã quyết định ở lại bên cạnh nàng. Chàng biết bây giờ chính là lúc nàng cần người bầu bạn nhất, lúc trước chàng đang cô đơn, nàng chẳng đã tìm đến bên chàng đó sao? Chàng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, dù người khác có chỗ không phải đối với chàng, chàng cũng mau quên, chỉ nhớ lúc họ tốt với chàng mà thôi.

Đinh Hương Di dĩ nhiên hiểu ý chàng, trong mắt lộ vẻ cảm kích:

- Bây giờ hẳn chàng đã biết chuyện của em.

Nàng nói rất khẽ, như sợ bị ai nghe:

- Dĩ nhiên em không có cách nào mang trên mình ba mươi vạn lượng vàng kia... Hẳn vì muốn bức bách em trao vàng, nên hành hạ em như vậy.

Lục Tiểu Phụng nghĩ thầm:

Bây giờ cô dĩ nhiên đã trả lại cho hắn số vàng kia, nhưng tại sao cô phải chờ đến lúc hắn hành hạ cô đến mức này mới chịu đưa ra? Vàng vốn của hắn, cô phải trả cho hắn mà?

Chàng im lặng không hỏi, vì chẳng muốn làm nàng thêm đau lòng.

Gió bên ngoài thổi từng chiếc lá rơi bên khung cửa sổ, giống như một bàn tay mệt mỏi đang vuốt từng dây đàn cũ kỹ, tuy có phát ra âm thanh, nhưng nghe tịch mịch u buồn còn hơn sự im lặng. Biết nói gì bây giờ? An ủi cũng là điều dư thừa, bởi an ủi thế nào cũng không xoa dịu được nỗi đau của nàng.

Trầm mặc một lúc lâu, Hương Di hỏi:

- Chàng biết tại sao em phải đánh cắp ba mươi vạn lượng vàng đó chẳng?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu, vờ không biết. Câu trả lời của Đinh Hương Di lại rất bất ngờ:

- Em cũng vì La Sát bài.

Nàng nói tiếp:

- Em biết Lý Hà đem theo La Sát bài, cũng biết bà ta đã đi về Lão Ốc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão Ốc?

- Lão Ốc tức là Lao Sô, Lao Sô là tiếng địa phương, có nghĩa là nhà cũ (lão ốc).

- Cô có biết Lý Hà không?

Hương Di gật đầu, trên mặt bỗng lộ ra vẻ kỳ quái, dự dự một lúc lâu, nàng mới nói khẽ:

- Bà ấy vốn là kế mẫu của em.

Câu trả lời càng làm Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên. Hương Di nói tiếp:

- Lý Hà khi xưa lúc chưa lấy Lam Hồ Tử vốn đi theo cha em. Bây giờ tuy cha đã mất, nhưng em và Lý Hà vẫn có liên hệ mật thiết.

Lục Tiểu Phụng chợt cảm thấy quan hệ giữa ba nữ nhân này quá phức tạp:

Lý Hà là kế mẫu của Hương Di, Phương Ngọc Hương thì ra là biểu tị của nàng, biểu tị lại đi cướp chồng của kế mẫu, nhưng chính chồng của Hương

Di là do biểu tị của nàng giới thiệu.

Hương Di buồn bã nói tiếp:

- Phái nữ là kẻ yếu, có rất nhiều phụ nữ gặp toàn chuyện bất hạnh, bị bắt buộc phải làm những chuyện họ không muốn làm, các nam nhân chẳng những không hiểu mà còn xem thường nữ nhân nữa.

Lục Tiểu Phụng than:

- Ta... ta hiểu.

Đình Hương Di nói:

- Lần này tuy em không đồng ý cách làm của Lý Hà, nhưng em thông cảm với bà ấy.

Lục Tiểu Phụng nghĩ thầm:

Bà ấy đánh cắp La Sát bài của chồng, còn cô đi trộm vàng của chồng, cũng là cùng một kiểu làm, dĩ nhiên cô thông cảm với bà ấy rồi!

Chàng không nói ra điều này, nhưng Hương Di nhìn ra lối suy nghĩ của chàng bèn nói tiếp:

- Em nói bà ấy làm không đúng, không phải là vì bà lấy đi La Sát bài. Một người đàn bà bị chồng ruồng bỏ, có dùng thủ đoạn như thế cũng không có gì quá đáng. Nhưng bà ấy đúng ra không nên đồng ý đem La Sát bài bán cho Giả Lạc Sơn.

Lục Tiểu Phụng đổi nét mặt:

- Là Giang Nam Giả Lạc Sơn?

Chàng biết con người này. Giả Lạc Sơn là một phú hào trứ danh tại Giang Nam, lại được tiếng hiền sĩ vang khắp vùng. Chỉ có một số rất ít người mới biết rõ thân thế y, ngày xưa vốn là một tay hải tặc hoành hành bốn bể, kể cả bọn Oa Khẩu ở biển Đông cũng bị y chi phối một phần. Oa Khẩu (giặc lùn, chỉ những đảng cướp gốc Nhật) vốn rất hung tàn, không biết sợ chết, tính tình phản phúc vô thường, mà Giả Lạc Sơn chế phục được bọn chúng, đủ chứng tỏ y là một tay lợi hại đến bậc nào.

Đình Hương Di nói:

- Em biết Lý Hà đã bàn chuyện riêng với thủ hạ của Giả Lạc Sơn bí mật phái đến Trung Nguyên, đã thỏa thuận giá cả, họ hẹn gặp nhau tại Lao Sơn để trao tiền lấy của.

- Đã thảo luận tại đất Trung Nguyên, tại sao họ phải hẹn gặp nhau ở một thị trấn hẻo lánh xa xôi?

- Đây cũng là một trong những điều kiện của Lý Hà, bà ấy biết Giả Lạc Sơn là tay thủ đoạn ác độc, bà cũng sợ bị y khống chế, nên nhất định đòi đến Lao Sơn mới giao hàng.

- Tại sao?

- Vì nơi đó là chỗ ở khi xưa của cha em, Lý Hà cũng ở đó được mười năm, bất luận địa bàn hay dân cư, bà đều thông thạo, nếu Giả Lạc Sơn đến đó cũng không dám làm gì bà.

- Xem ra Lý Hà là một nữ nhân hết sức tinh tường lợi hại.

Đình Hương Di than một tiếng:

- Bà ấy không thể không cẩn thận, vì đã từng bị nam nhân gạt gẫm không ít.

- Thế mà bà ấy lại nói cho cô nghe bí mật này?

- Em biết được bí mật này, bởi vì khi Lý Hà vừa lấy được La Sát bài, em là người đầu tiên bà tìm đến. Bà ấy hứa với em là chỉ cần em đưa cho bà hai chục vạn lượng vàng nội trong năm nay, thì bà sẽ trao La Sát bài cho em...

- Tại sao cô cần La Sát bài?

- Bởi vì em muốn trả thù!

Hương Di nghiêng răng nói tiếp:

- Em đã sớm biết Phi Thiên Ngọc Hồ có nữ nhân khác bên ngoài, mà ả ta đương nhiên cũng ghét em, chỉ vì ngày nào em còn sống thì ả sẽ vĩnh viễn không thể theo danh chánh ngôn thuận mà trở thành Bang chủ phu nhân của Hắc Hồ đường được.

- Chẳng lẽ bọn họ định âm mưu giết cô?

- Nếu không nhờ em đề cao cảnh giác thì chỉ e đã sớm tiêu đời về tay bọn họ. Nhưng nếu em có được La Sát bài, họ sẽ chẳng dám đụng đến em đâu.

Một nữ nhân dám bỏ ra hai chục vạn lượng vàng để mua một miếng thẻ bài, ắt phải có nguyên do Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

- Vì có trong tay La Sát bài, em dĩ nhiên trở thành Giáo chủ La Sát giáo, dù là Phi Thiên Ngọc Hồ, đối với Giáo chủ La Sát giáo cũng phải nhún nhường ba phần.

Đôi mắt mệt mỏi, đau buồn của Hương Di bỗng sáng lên, nàng kể ra một bí mật không ngờ:

- Tây phương Ngọc La Sát đã chết, bị bạo bệnh chết lúc con trai y vừa nhập quan nội. Tây phương Ngọc La Sát sợ rằng khi mình chết đi, đệ tử môn hạ vì tranh dành chức Giáo chủ sẽ sát hại lẫn nhau, gây ra cảnh tương tàn trong giáo phái, thì bao nhiêu cơ đồ của y sẽ tan tành cả. Thế nên lúc ban đầu y ra qui định như sau: “Ta trao La Sát bài cho ai, thì người đó sẽ trở thành Giáo chủ kế nhiệm, nếu có ai bất phục chống đối sẽ mang họa diệt thân, bị xử theo giáo quy”. Sau đó y mới truyền La Sát bài cho con trai mình. Chỉ tiếc là Ngọc Thiên Bảo thuộc loại công tử ăn chơi đàng điếm, không biết quý La Sát bài, nên mới để thất thoát đi.

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi dài, bây giờ chàng mới hiểu rõ tại sao có nhiều người không từ bất cứ thủ đoạn nào để tranh đoạt La Sát bài.

Đình Hương Di kể tiếp:

- Các Hộ pháp trưởng lão và chúng đệ tử trong giáo một mặt ráo riết truy tìm La Sát bài, một mặt chuẩn bị lễ bái nhậm Tân giáo chủ, đã quyết định vào mồng bảy tháng giêng sang năm sẽ tụ tập trên đỉnh núi Côn Luân để cử hành đại lễ. Nếu người nào cầm La Sát bài trong tay xuất hiện tại đại lễ hôm đó, đương nhiên sẽ trở thành tân Giáo chủ, không ai dám phản đối.

Thế lực La Sát giáo bao trùm khắp thiên hạ, bất luận ai trở thành Giáo chủ, đều lập tức biến thành người có quyền uy nhất thiên hạ. Bởi thế đa số ai cũng bị lòng tham quyền thế danh lợi cám dỗ mà chạy theo La Sát bài.

Lục Tiểu Phụng than dài, chàng cảm thấy sự tình mỗi lúc thêm phức tạp, mục tiêu của chàng càng lúc càng xa thêm, khó mà đạt được. Tuy nhiên chàng có điểm chưa thông:

- Lý Hà tại sao không tự đem La Sát bài lên đỉnh Côn Luân?

Đình Hương Di đáp:

- Vì bà ấy sợ sẽ bị giết chết trước khi lên đến đỉnh núi. Từ giờ đến mồng bảy tháng giêng sang năm, ai mang La Sát bài trong tay cũng như cầm hỏa

dược, pháo có thể nổ tán mạng bất cứ lúc nào. Lý Hà đã tính toán trước, nên chọn phương pháp an toàn nhất là bán La Sát bài lại cho người khác. Bà ấy sống đến nửa đời mà cũng cứ long đong không nơi nương tựa, nên muốn có thật nhiều tiền để sống an nhàn, bởi thế...

Lục Tiểu Phụng tiếp lời:

- Bởi thế bà ấy tuy có liên hệ đặc biệt với cô, nhưng vẫn đòi cô xuất hai mươi vạn lượng vàng để trao đổi.

Hương Di âm đạm nói:

- Nhưng bây giờ em còn thâm hơn bà ấy nữa, em mới đích thực không còn gì cả.

Lục Tiểu Phụng miễn cưỡng cười nói:

- Ít nhất cô cũng còn một người bạn.

- Là chàng?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, trong lòng bỗng có cảm giác khó tả, giữa hai người vốn không phải tình bạn, quan hệ của đôi bên còn thân hơn tình bạn, thế mà bây giờ...

Đình Hương Di nhìn chàng, trong mắt như ẩn chứa một thứ tình cảm khó diễn tả, không rõ là bi thương? là cảm kích?

Qua một lúc lâu, nàng bỗng hỏi:

- Chàng có thể hứa với em một điều không?

- Cô cứ nói.

- La Sát bài đối với em bây giờ cũng vô dụng thôi, nhưng em vẫn có hy vọng được nhìn thấy nó, bởi... bởi em vì nó mà mất tất cả, nếu cuối cùng vẫn không thấy được tấm ngọc bài đó, thì em không cam tâm.

- Cô hy vọng ta tìm được La Sát bài, đem đến cho cô xem qua ư?

Hương Di gật đầu, chăm chú nhìn chàng:

- Chàng hứa không?

- Ta đồng ý, chỉ có điều tìm được La Sát bài tối thiểu phải mất thêm một tháng nữa, đến lúc đó cô có còn ở đây chẳng?

- Em sẽ ở đây... bây giờ em chỉ là phế nhân, chết hay sống đâu đáng cho bọn họ quan tâm.

Hương Di ứa lệ nói tiếp:

- Và lại, một người như em bây giờ, còn có chỗ nào để đi đâu?

Trăng đã lên cao, bên ngoài không gian rất tĩnh lặng, những lữ khách phải lên đường đã đi cả rồi.

Lục Tiểu Phụng dùng tay áo khế lau nước mắt cho Hương Di. Lại một lúc lâu sau, nàng nói nhỏ:

- Chàng cũng nên đi đi!

- Cô muốn ta đi?

Hương Di cười nhẹ:

- Chàng đâu thể nào ở mãi bên em được.

Nàng tuy đang cười, nhưng nét cười trông thô lương còn hơn lúc nàng đang khóc. Lục Tiểu Phụng muốn nói, nhưng lại im lặng. Hương Di hỏi:

- Chàng muốn hỏi em điều gì?

Lục Tiểu Phụng biết có những điều không nên hỏi nàng vì chàng không muốn khơi lại nỗi đau của nàng, nhưng không thể không hỏi:

- Phi Thiên Ngọc Hồ thực sự là người như thế nào?

Câu trả lời của Hương Di cũng giống như Phương Ngọc Hương, nàng cũng không biết thân thế và tên thật của Phi Thiên Ngọc Hồ, hành tung của y rất bí ẩn. Khổ người y vừa ốm vừa nhỏ, mắt sắc như chim ưng, y không tín nhiệm bất cứ ai kể cả vợ y, nhưng võ công y rất cao, chưa từng gặp đối thủ.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Lao Sô là một vùng đất ra sao?

- Nơi đó cũng giống như con người Phi Thiên Ngọc Hồ, thần bí mà đáng sợ, dân vùng đó rất hẹp hòi, hay có thái độ thù địch đối với khách ở xa đến, chỉ trừ hai người ra, còn lại chàng không thể tin ai được cả.

- Hai người nào?

- Một người tên là lão Sơn Dương, là bạn thân của cha em, một người tên là Trần Tịnh Tịnh, sống với em từ nhỏ đến lớn, hai người đó nếu biết chàng là bạn của em, nhất định sẽ tận tâm giúp đỡ chàng. Qua tiết Trung thu, nơi đó trở lạnh rất mau, đến giữa tháng mười là mặt sông đóng băng.

Lục Tiểu Phụng cũng từng nghe rằng Tùng Hoa giang đóng băng xong, nhìn như một con đường bằng phẳng rộng lớn.

Hương Di nói tiếp:

- Nơi đó lạnh kinh khủng, ai chưa đến thì chưa tưởng tượng ra đâu, lạnh đến độ nước mũi chảy ra cũng đông thành băng, hơi thở ra cũng kết thành băng sương.

Lục Tiểu Phụng than thầm trong bụng, bất giác kéo áo kín một chút.

- Em biết chàng thường ở Giang Nam, rất sợ lạnh, nên chàng tốt nhất hãy nhân lúc này trời chưa quá lạnh, mau đi đến nơi đó, phải chuẩn bị vài chiếc áo lông mới đủ.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

- Ngọc La Sát chết đi, nội bộ La Sát giáo hẳn có phần rối loạn, nhưng cái chết của y hẳn còn được bảo mật, làm sao cô biết được?

- Rất ít người biết được bí mật này. Trong Hắc Hồ đường có chia ra ba đảng: Bạch Cáp, Hối Lang, Hoàng Khuyển. Hoàng Khuyển phụ trách truy tầm, Hối Lang phụ trách bắt giết, Bạch Cáp phụ trách bí mật thu thập tin tức các lộ. Trong giang hồ có những ai hữu danh, thì chi tiết về thân thế, diện mạo, võ công môn phái, sở trường tuyệt kỹ của họ đều được ghi chú cẩn thận giữ trong Bạch Hạc phân đường. Bởi thế lúc em chưa gặp chàng, đã biết chàng là một người như thế nào.

Có phải nàng biết rõ nhược điểm của chàng là nữ nhân, nên mới định đem chàng ra làm mồi dõ tên?

Đình Hương Di bỗng cười chua xót:

- Trong Hắc Hồ đường, em vốn có hai chức vị, em chẳng những là chỗ xả hơi của Tổng đường chủ, mà còn là của Đường chủ Phân đường Bạch Cáp.

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯỜNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tay Trắng Hóa Giàu

Từ trong khách sạn bước ra, rảo bước trên con đường bốc đầy bụi đất, mới đi được một quãng, Lục Tiểu Phụng chợt phát hiện ra hai chuyện không vui. Một là ngoại trừ Tuế Hàn tam hữu và chàng ra, trên đường hầu như không thấy ai khác cả, mà cũng không có ai khác đi theo chàng nữa. Chuyện thứ hai là tính lại trong túi, chàng đã hết sạch tiền, chỉ còn lại một ít bạc lẻ vốn dùng để thưởng vật.

Lục Tiểu Phụng bình sinh thích cảnh náo nhiệt, chàng thích giao tiếp với đủ loại người, dù biết đôi lúc có người có ý gian, chàng cũng mặc kệ, chẳng lo. Tuy nhiên, điều mà chàng sợ nhất trên đời này là nỗi buồn cô đơn.

“Bần cùng” có phải là một loại cô đơn chẳng? Lẻ loi chẳng phải thường đi theo cái nghèo hay sao? Khi người ta có tiền, thì dễ lấp khoảng trống cô đơn, nhưng đến khi không còn đồng nào trong túi, người ta mới thấy ra cô đơn cũng giống như cái bóng bám mãi theo mình.

Lục Tiểu Phụng thở ra, lần đầu tiên chàng cảm thấy cái lạnh thấu xương của cơn gió thổi tạt ngang mặt.

Buổi trưa, Lục Tiểu Phụng chỉ ăn một bát canh nấu tạp nhạp, hai cái bánh xốp, trong khi ba lão già kia gọi bốn cân thịt dê, năm sáu món đồ xào, bảy tám cái bánh bao trắng mới hấp chín, còn uống thêm mấy bình rượu. Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhin được, muốn chạy qua nói với họ: “Người lớn tuổi ăn nhiều đồ có dầu béo, dễ bị sinh bụng.”

Bữa ăn trưa này thực đạm bạc, vốn không cần cho thêm tiền thưởng vật cho hầu bàn, chỉ khổ một nỗi người đã quen tính đại gia công tử, dù bị rỗng túi, tính hào phóng vẫn không sửa được. Bởi thế, sau khi trả tiền xong, số tiền còn lại trong túi Lục Tiểu Phụng rất ít ỏi!

Đất Lao Sô còn xa tít bên trời, chưa đến được, mà chàng chẳng thể đi trộm cắp, lừa người để kiếm tiền, càng không thể đi xin ăn. Nếu đổi lại người khác, quãng đường này hẳn hết cách đi tiếp. Tuy nhiên Lục Tiểu Phụng chẳng phải người khác, gặp chuyện khó khăn cỡ nào, rốt cuộc chàng cũng nghĩ ra cách giải quyết.

Buổi chiều hoàng hôn xuống, gió càng thêm lạnh, trên đường tuyết nhiên không bóng người. Lục Tiểu Phụng chấp hai tay sau lưng ung dung thẳng bước, tựa như vừa ăn no xong và đã nhấm vài tuần rượu, đang đi tản bộ chốn kinh thành vậy. Mặc dù trong bụng chàng cái bánh xốp kia đã tiêu hóa sạch từ đời nào, nhưng chàng vẫn cười thầm, bởi vì chàng có đi chậm đến mức nào, thì Tuế Hàn tam hữu vẫn ngoan ngoãn đi theo sau lưng.

Ai cũng biết Lục Tiểu Phụng tinh hơn quỷ, luồn lách còn hơn cá dưới nước, chỉ cần lơ dềnh một chút là chàng có thể trốn mất ngay, thế nên chàng không dừng lại ăn tối, ba ông già kia dĩ nhiên cũng không dừng lại được. Nhưng mà cứ mang bụng đói đi hứng bụi, chịu gió hoài thì thực khó chịu. Tuế Hàn tam hữu trước nay có khi nào phải chịu qua cảnh này!

Cô Tùng lão rốt cuộc không nhịn được phất tay áo bào một cái, phóng mình ra phía trước mặt Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi:

- Tiên sinh sao lại chặn đường tại hạ? Hay là tại hạ đi quá nhanh?

Cô Tùng lão giận tím mặt, nói:

- Ta chỉ muốn hỏi người một câu! Người có biết bây giờ là giờ gì không?

Lục Tiểu Phụng chớp chớp mắt:

- Hình như đến giờ ăn rồi.

- Người đã biết vậy, tại sao không mau kiếm chỗ ăn?

- Tại vì tại hạ không có hứng.

- Không có hứng cũng phải ăn no.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Chuyện cưỡng hiếp người, cướp đoạt của, tại hạ từng nghe qua, chỉ chưa từng nghe chuyện ép người khác ăn.

- Bây giờ người đã nghe rồi đó.

- Tại hạ có ăn hay không, có liên hệ gì đến tiên sinh?

- Là người ai cũng phải có lúc ăn, không lý người chẳng phải là người?
- Đúng vậy, ai cũng phải ăn, nhưng có một loại người không thể ăn được!

- Loại nào?

- Những người không có tiền mua đồ ăn.

Cô Tùng lão hiểu ra, trong mắt ẩn nét cười:

- Nếu như có người đãi ăn thì sao?

- Cái đó phải tùy tình thế.

- Tùy thế nào?

- Phải xem thử người đãi ăn có lòng thành mời tại hạ chẳng.

- Nếu như ta thực lòng mời người, người có đi không?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Nếu tiên sinh đã mời, dĩ nhiên tại hạ đâu dám chối từ.

Cô Tùng lão trợn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Người không có tiền ăn cơm, muốn người khác đãi mình, lại nhất định không chịu mở miệng hỏi ta, mà còn bắt ta phải mời người à?

- Tại hạ đoán chắc thế nào tiên sinh cũng lên hỏi, bây giờ tiên sinh đã hỏi, thì chẳng những đãi ăn mà bao luôn chỗ ở nữa.

Cô Tùng lão nhìn chàng trừng trừng một lúc, cuối cùng thở dài:

- Trong giang hồ nói quả không ngoa, muốn lui tới với Lục Tiểu Phụng không phải dễ.

Đồ ăn ngon, rượu ngon, trà ngon.

Cô Tùng lão hỏi:

- Người uống rượu chẳng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không uống ít.

- Phải chẳng muốn uống là phải uống cho đã?

- Chẳng những phải đã, mà phải nhanh thực nhanh nữa!

Lục Tiểu Phụng nói rồi, rót một bát rượu đầy, giữa cổ đổ vào miệng uống cạn. Chàng thực ra chẳng phải “uống” rượu theo kiểu đưa chén lên môi, mà là đổ rượu vào miệng. Cô Tùng tiên sinh nhìn chàng, lần thứ hai

trong mắt lộ vẻ cười, lão cũng rót đầy một bát rượu, đổ vào miệng “uống” một hơi.

Lão lộ vẻ đặc ý nói:

- Uống rượu chẳng những phải nhanh, mà phải cho thực đã.

Lục Tiểu Phụng:

- Thế nào mới đã?

- Muốn uống đã thì năm ba chén nào thấm gì.

- Tiên sinh uống được bao nhiêu?

- Uống bao nhiêu cũng không đáng kể, uống không say mới thực có bản lĩnh.

Lão già cao ngạo này khi nói đến rượu, thì như biến thành con người khác.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Tiên sinh có thể uống bao nhiêu mà không say?

- Không biết được.

- Chẳng lẽ trước nay tiên sinh chưa hề say?

Cô Tùng lão không phủ nhận, chỉ hỏi ngược:

- Người có thể uống bao nhiêu mà không say?

- Tại hạ chỉ uống một chén là hơi say rồi, mà uống thêm ngàn chén cũng vậy thôi.

Cô Tùng lão lần thứ ba lộ nét cười trong mắt, nói:

- Cho nên trước giờ người cũng chưa thực sự say qua?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận, ngửa cổ đổ thêm một bát rượu nữa.

Kỳ phùng địch thủ là một điều hứng thú, uống rượu gặp đối thủ cũng thế.

Kẻ không uống rượu, nhìn thấy cảnh này lại thấy nhạt nhẽo, vô bổ. Hai lão Thanh Trúc, Hàn Mai chẳng buồn nhìn Cô Tùng lão và Lục Tiểu Phụng, chỉ chậm rãi đứng dậy bỏ ra ngoài, trên mặt vẫn bình thản, chẳng lộ vẻ gì cả.

Đêm lạnh tĩnh mịch.

Hai người đứng chấp tay sau lưng, ngược mặt nhìn trời, một lúc lâu sau, Thanh Trúc lão chậm chậm hỏi:

- Lão đại đã bao lâu rồi chưa say?

Hàn Mai lão đáp:

- Năm mươi ba ngày.

Thanh Trúc lão thở ra:

- Ta đã sớm nhận ra hôm nay lão đại nhất định muốn say khướt một chuyến.

Lại một lúc lâu sau, Hàn Mai lão thở ra, hỏi lại:

- Huynh đã bao lâu rồi chưa say?

Thanh Trúc đáp:

- Hai mươi ba năm.

Hàn Mai nói:

- Từ sau lần ba chúng ta đồng túy lúy một trận, huynh quả thực không hề uống thêm giọt nào.

- Trong ba người, phải có một người giữ tỉnh táo thì chúng ta mới có cơ trường tồn được.

- Hai người tỉnh càng hay hơn.

- Cho nên lão đệ đã hai mươi năm chưa nếm mùi rượu.

- Là hai mươi một năm mười bảy ngày.

Thanh Trúc lão khẽ cười, nói:

- Kỳ thực tửu lượng của lão đệ so với lão đại còn cao hơn.

Hàn Mai lão cũng cười nói:

- Tửu lượng cao nhất chính là huynh.

- Nhưng mà ta biết, trên đời này chẳng có ai uống mãi không say.

Hàn Mai lão gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ cần uống là sẽ say.

Câu nói này từ xưa đến nay vẫn không thay đổi, bởi thế nên Lục Tiểu Phụng cũng say rồi. Chàng ở trong căn phòng có đốt lò sưởi, đang nằm trần mình trên một chiếc giường lớn. Bất luận ai uống rượu say, cũng sẽ ngủ vùi, chàng cũng thế, chỉ có điều chàng tỉnh mau hơn người khác.

Bây giờ ngoài song cửa màn đêm tối mù, trong phòng cũng vậy, nhưng Lục Tiểu Phụng đã tỉnh. Chàng nằm trong bóng tối trầm trầm, suy nghĩ xuất thần. Chàng nghĩ đến rất nhiều chuyện, những chuyện không thể nói cho người khác nghe, thậm chí chính chàng cũng không dám nhắc đến. Có

thể vì muốn quên những chuyện này, chàng mới cố ý thách uống rượu với Cô Tùng lão, chàng muốn say.

Nhưng bây giờ chàng đang mở mắt thao láo, trong trí lại nghĩ đến những chuyện đó! Những chuyện đáng quên tại sao không quên được, những chuyện muốn nhớ, tại sao không nhớ nổi?

Lục Tiểu Phụng khẽ thở dài, rón rén ngồi dậy, chùng như sợ làm thức giấc người bên cạnh.

Bên cạnh chàng nào có ai? Có phải chàng sợ kinh động chính mình?

Đúng lúc đó, chàng bỗng nghe một tiếng thở dài nhẹ, bên cạnh chàng không có ai, nhưng trong phòng lại có người. Trong bóng tối, có thể thấy được một bóng người mờ mờ, đang ngồi bất động trên chiếc ghế đối diện, chẳng biết đến từ lúc nào, đã ngồi đó bao lâu.

Người này cất tiếng nói:

- Người ta nói nhập cõi say sẽ thấy đường khó đi hóa dễ, đất gồ ghề biến ra bằng phẳng, nhưng đi mãi con đường này cũng chán lắm.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Thực không ngờ các hạ cũng hiểu rộng như thế.

- Không dám, chẳng qua xúc cảnh ngẫu hứng, không dẫn được mới thốt ra mấy lời.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ đương đêm đến đây, chỉ để nói mấy câu như vậy cho ta nghe sao?

- Còn mấy lời nữa.

- Ta nhất định phải nghe?

- Xem ra bắt buộc phải nghe.

Thái độ của y tuy ôn hòa, nhưng giọng nói có vẻ khiêu khích.

Lục Tiểu Phụng nghe xong ngả ngửa ra, nói:

- Bị bắt nghe chuyện, ắt chẳng phải chuyện tốt lành gì, có thể nằm nghe được, cũng còn đỡ hơn phải ngồi nghe.

Người kia nói:

- Nằm xuống nghe, chẳng phải xem thường khách chẳng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Các hạ không giống khách của ta, thậm chí mặt mũi các hạ ra sao ta cũng chưa hề thấy.

- Muốn thấy ta, rất dễ!

Y nói xong, ho nhẹ một tiếng, cánh cửa phía sau bỗng mở ra, có ánh lửa xẹt, sau đó đèn sáng lên. Một người vận khinh trang màu đen, che mặt bằng miếng vải đen, ốm như cây sậy từ trong bóng tối hiện ra. Trong tay người này là cây đèn bằng đồng đen, trên lưng y đeo kiếm, vỏ cũng màu đen. Hình thù cây đèn thuộc kiểu cổ xưa nhưng rất tinh xảo, kiếm cũng thế, nên nhìn y giống như một u hồn bị giam cầm trong địa ngục bao năm nay, bỗng nhiên hiện ra theo lời thần chú ma quái để giáng tai họa xuống nhân gian. Ánh đèn leo lét mang màu xanh biếc, tạo một bầu không khí âm u trong phòng.

Đèn đến gần hơn, soi sáng người ngồi trên ghế. Áo của y rục rỡ, sang trọng, trông y có vẻ cao quý thanh nhã, đôi mắt sáng hữu thần ẩn chứa uy nghiêm. Thế nhưng con người y toát ra vẻ âm trầm đáng sợ hơn cả người áo đen đứng sau lưng y.

Lục Tiểu Phụng cười bảo:

- Quả nhiên không tệ.

- Không tệ? Ta nhìn được mắt?

- Dung mạo các hạ ngoài đời không khác trong trí tưởng tượng của ta lắm.

- Người đã biết ta là ai?

- Giả Lạc Sơn?

Y thở nhẹ, hỏi:

- Người đã từng thấy ta?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

- Nhưng người lại nhận ra ta.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Trừ Giả Lạc Sơn ra, còn ai chịu gió lạnh đến chốn này tìm ta? Còn ai có tỳ tỳ là một võ lâm cao thủ đeo cổ kiếm như thế?

Giả Lạc Sơn phá cười lớn:

- Quả không hổ danh Lục Tiểu Phụng, nhãn lực có hạng.

Lục Tiểu Phụng trả miếng:

- Không dám, chẳng qua xúc cảnh ngẫu hứng, không dẫn được mới thốt ra mấy lời.

Giả Lạc Sơn đột nhiên ngưng cười, nhìn chàng một lúc lâu rồi hỏi:

- Người cũng biết ý định của ta?

- Được nghe các hạ giải bày vẫn hơn.

- Ta muốn người đi về đi.

- Đi về? Về đâu chứ?

- Trở về thế giới hoa lệ, có đèn hồng rực rỡ, có tửu lâu đồ trường, có mỹ nhân ôm ấp, đấy mới là chỗ của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng thở dài:

- Đúng thực, ta cũng muốn trở về lắm, chỉ ngặt nỗi...

Giả Lạc Sơn cắt ngang:

- Ta biết gần đây người không tiện phóng tay, cho nên đã sớm chuẩn bị đầy đủ lộ phí đi đường.

Y lại ho một tiếng, thì thấy một lão già tóc bạc trắng dẫn hai đại hán khiêng vào một cái rương lớn. Trong rương chứa đầy vàng bạc lóa mắt.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày hỏi:

- Những đồ này từ đâu mà có, đem như vậy không sợ phiền phức sao?

Giả Lạc Sơn đáp:

- Ta cũng biết ngân phiếu tiện lợi hơn, nhưng dùng vàng bạc bày trước mắt dụ người thì dễ có công hiệu hơn.

- Có lý!

- Người chịu lấy không?

- Tài vật sờ sờ ra đấy, đại gì không lấy?

- Người chịu đi về không?

- Không về!

Chàng nhếch môi cười, nói tiếp:

- Nhận hay không là một chuyện, về hay không là chuyện khác, hai chuyện không có liên quan đến nhau.

Giả Lạc Sơn cười nhẹ:

- Đây chỉ mới là một thứ. Ta cũng biết chỉ dùng tài vật dụ người chưa đủ.

- Các hạ còn chuẩn bị thứ gì nữa?
- Dụ không được, dĩ nhiên phải uy bức.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hay lắm!

Người áo đen bỗng xen vào:

- Không hay chút nào!
- Sao không hay?

Người áo đen đáp:

- Các hạ vang danh thiên hạ, bằng hữu vô kể, ta mà giết một người như thế thì phiền phức không ít.

- Vậy túc hạ không muốn giết ta?
- Không muốn!
- Ta cũng không muốn chết.
- Chỉ ngặt một điều là kiếm của ta mà rút khỏi vỏ là phải đổ máu.
- Túc hạ đang dọa ta đấy à?
- Đây chỉ mới cảnh cáo thôi.
- Cảnh cáo rồi thì sao?

Người áo đen từ tốn đặt cây đèn đồng xuống, chậm rãi đưa tay lên, chỉ nghe xoạt một tiếng, kiếm đã ra khỏi vỏ. Kiếm sáng trắng, như đang khao khát chờ uống máu tươi của kẻ thù.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Thực là một vũ khí sắc bén hiếm thấy.
- Người đang thở dài cho mình phải chăng?
- Không phải. Ta than dùm cho túc hạ.
- Tại sao?

- Túc hạ thân mang cổ kiếm lợi hại như thế, mà lại làm nô tài cho một kẻ như Giả Lạc Sơn. Các người từ Giang Nam đến đây, may mà chưa gặp một bằng hữu của ta đấy.

- Nếu gặp bằng hữu của người thì sao?
- Nếu có gặp, thì thanh kiếm này bây giờ đã là của người đó, còn túc hạ thì đã chôn xuống đất rồi.

Người áo đen cười nhạt:

- Khẩu khí của người quả không nhỏ.
- Đây không phải là ta, mà là khẩu khí của người đó.
- Hãn là ai?
- Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết! Tà áo trắng như mây lay động, một giọt máu tươi ở mũi kiếm từ từ nhỏ xuống... kiếm quang xẹt như ánh chớp, đôi mắt sáng lạnh như ánh sao.

Tay cầm kiếm của người áo đen xiết chặt đến nổi gân xanh, mắt y lim dim:

- Chỉ rất tiếc người không phải Tây Môn Xuy Tuyết!

Ngay lúc ấy, kiếm của y xẹt ra, kiếm quang lượng như thân rắn, kiếm khí bức người, kinh lực và tốc độ thực đáng sợ!

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm im, chỉ thấy một bàn tay từ trong chăn đưa ra, hai ngón tay kẹp nhẹ một cái, kiếm quang chợt biến mất!

Cũng cùng lúc ấy, trên nóc nhà một chỗ ngói bông bị gỡ ra, một người đu ngược xuống như khi, hay tay vung ra, lập tức có hai mươi bảy đạo hàn tinh nhắm vào Lục Tiểu Phụng bắn ra như mưa. Chiêu này quá bất ngờ, ngoài dự liệu của mọi người.

Chỉ nghe “phập, phập” một chuỗi tiếng động, hai mươi bảy mũi ám khí đụng vào tấm chăn Lục Tiểu Phụng đang đắp, liền bị dội ngược ra, rơi lả tả xuống đất.

Người áo đen nhìn kẻ đang cầm kiếm của mình, lại nghe người đu ngược từ trần nhà than thở:

- Từ lâu đã nghe Lục Tiểu Phụng Linh Tê Nhất Chỉ diệu tuyệt thiên hạ, nhưng không ngờ nội gia công phu ghê gớm vậy.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Kỳ thực ta cũng không ngờ, chắc là khi người bị dồn đến lúc bán mạng, sức lực tự nhiên mạnh hơn bình thường.

Người áo đen đột nhiên nói:

- Đây không phải sức trâu, mà là lực của chân khí.

Lục Tiểu Phụng bảo:

- Chân khí cũng là sức lực, không có sức, lấy đâu ra chân khí.

Chàng đưa tay vuốt nhẹ thân kiếm, tắc lưỡi khen:

- Hảo kiếm!

Người áo đen hỏi:

- Người...

- Ta không phải Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vậy kiếm này trả lại túc hạ, tính mạng cũng trả lại.

Giả Lạc Sơn hỏi:

- Dụ bằng tiền không được, uy bức không xong, người bảo ta phải làm sao?

- Sao các hạ không về đi?

Giả Lạc Sơn làm như không nghe, lại nói:

- Người ta nói: anh hùng nan quá mỹ nhân quan, các hạ cũng là một anh hùng, đâu thể thiếu mỹ nhân.

Mỹ nhân nơi đâu? Mỹ nhân quả thực có ở ngoài cửa. Một cơn gió thoảng qua, có mùi hương nhẹ bay vào phòng.

Lão già để móng tay rất dài kia dùng một chiếc móc bạc khêu đèn sáng lên, soi rõ từ bên ngoài cửa, có một nữ nhân tuổi trung niên mặc đồ giản dị, đỡ một thiếu nữ áo tím bước vào. Nữ nhân kia dáng vẻ phong lưu, tóc đen huyền chải theo nếp ngay ngắn, dưới ánh đèn da trắng cũng như thiếu nữ, ai nhìn cũng có thể liên tưởng đến thưở xuân hãn là một mỹ nhân, nay tuy đến tuổi trung niên, nhưng vẫn có sức thu hút nam nhân không kém.

Đối với nam nhân, những nữ nhân nhiều kinh nghiệm đôi khi so với các thiếu nữ còn hấp dẫn hơn nhiều. Tuy thế, đứng bên cạnh thiếu nữ áo tím, sức hấp dẫn của mỹ phụ trung niên kia trở nên bình thường, không có gì đáng chú ý.

Vẻ đẹp của thiếu nữ gây cho người những xao xuyến khó mà diễn tả được, cũng giống như khó có ai hình dung được những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ khi gió xuân thổi qua lần đầu. Nàng cuối đầu bước vào, im lặng đứng đấy, từ từ ngước mặt lên chăm chú nhìn Lục Tiểu Phụng.

Đôi mắt của thiếu nữ phảng phất như có ánh lửa, loại lửa châm mỗi dục vọng của nam nhân. Lục Tiểu Phụng cảm thấy trong lòng có những biến

đổi kỳ lạ, ngay cả thân thể chàng cũng vậy. Nhìn nàng, Lục Tiểu Phụng nghiệm ra được tại sao có những nữ nhân được xem là vưu vật trời sinh.

Giả Lạc Sơn tựa bên ghế một cách nhàn tản, y thích thú ngồi ngắm những thay đổi trên mặt Lục Tiểu Phụng:

- Nàng tên là Sở Sở, người xem nàng có hấp dẫn không?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

Giả Lạc Sơn thở ra nhè nhẹ, nói tiếp:

- Được lắm, vậy người muốn về lúc nào cũng được, nàng ấy có thể đi theo người, đem luôn chiếc rương vàng bạc này theo luôn.

Lục Tiểu Phụng cũng thở ra, nói:

- Nếu vậy các hạ hãy bảo nàng chờ ta ở đây.

- Bao giờ người mới chịu về?

- Tìm được La Sát bài, ta sẽ lập tức đi về.

Giả Lạc Sơn biến sắc mặt:

- Người còn muốn gì nữa?

Lục Tiểu Phụng đảo tròn mắt, đáp:

- Ta vốn không cần gì cả, nhưng bây giờ ta lại muốn có một thứ.

- Thứ gì?

- Ta muốn cái mũi của Tư Không Trích Tinh.

Giả Lạc Sơn khựng lại, hỏi:

- Đưa vàng bạc mỹ nữ người không chịu, tại sao lại đòi cái mũi của hắn.

- Bởi vì ta muốn xem thử mất mũi rồi, hắn có còn giả thần lộng qui đi hù người chăng.

Giả Lạc Sơn nhìn chàng, đột nhiên ngửa mặt cả cười lớn. Tiếng cười của y cũng biến đổi, trở nên hào sảng thoải mái:

- Hay, hay lắm tiểu tử, chẳng ngờ chuyến này ta vẫn không lừa người được, làm sao người nhìn ra?

Nói ra câu này, hiển nhiên gã đã tự nhận mình là Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên đáp:

- Ta ngửi ra cái mùi ăn trộm của người.

- Ta mà có mùi trộm cắp?

- Bất luận kẻ trộm lớn hay trộm nhỏ, trên mình đều có mùi trộm cắp, người là vua ăn trộm, dĩ nhiên phải nặng mùi hơn, vả lại...

- Vả lại sao?

- Ta dù có say đến bất tỉnh nhân sự, thì trừ những kẻ cắp như người ra, kẻ khác đừng hòng lên vào phòng đánh cắp y phục của ta.

Y phục của Lục Tiểu Phụng vốn để đầu giường, bây giờ đã không cánh mà bay mất cả.

Tư Không Trích Tinh cười nói:

- Bất quá ta chỉ cho người cái cố để nằm trong chăn, chứ ai thêm mấy bộ y phục của người?

- Người cũng không muốn lấy đầu của ta?

- Đầu người lớn quá, mang trên mình thêm nặng, để trong nhà cũng tốn chỗ.

- Vậy người muốn gì?

- Muốn ngắm người.

- Bộ người ngắm chưa đủ à?

- Nếu người tưởng là ta muốn ngắm người thì lầm to rồi, ta chỉ nhìn người một lần cũng đủ ớn lăm rồi.

- Vậy ai muốn ngắm ta?

- Là Giả Lạc Sơn.

- Giả Lạc Sơn thật?

Tư Không Trích Tinh gật đầu:

- Y muốn xem thử quái vật có bốn chân mà là một người như thế nào, lợi hại đến mức nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tự y không đến đây?

- Đã đến rồi đấy chứ.

- Y ở trong phòng này sao?

- Đúng là ở trong phòng này, xem thử người có nhận ra y chẳng.

Trong phòng tổng cộng có chín người. Trừ Lục Tiểu Phụng và Tư Không Trích Tinh ra, còn người áo đen đeo cổ kiếm, tay phóng ám khí từ nóc nhà xuống, lão già để móng tay thực dài, thiếu nữ áo tím, trung niên mỹ phụ, và

hai đại hán khiên chiếc rương. Trong bảy người còn lại, ai là Giả Lạc Sơn thật?

Lục Tiểu Phụng ngắm người áo đen một lúc rồi bảo:

- Túc hạ thân đeo cổ kiếm, võ công không thấp, lại không dám lộ mặt thật, vậy có phải là Giả Lạc Sơn chăng?

Người áo đen không trả lời.

Lục Tiểu Phụng bỗng lắc đầu nói:

- Không thể được.

Người áo đen không nhin được lên tiếng:

- Tại sao không thể được?

- Bởi vì kiếm pháp của túc hạ tuy nhạy bén, nhưng thiếu bá khí (ngang ngược).

- Làm sao biết chắc Giả Lạc Sơn có bá khí?

- Nếu không có bá khí, làm sao khi xưa y có thể xưng bá bốn bể, sai khiến quần hào.

Người áo đen không nói nữa.

Lục Tiểu Phụng lại ngắm tới lui, nhìn qua ám khí cao thủ, lập tức lắc đầu nói:

- Túc hạ cũng không phải là y.

- Vì sao?

- Bởi vì với cung cách của Giả Lạc Sơn, không thể nào treo ngược từ nóc nhà xuống như khỉ vậy.

Người này cũng làm thinh không hỏi nữa.

Kế đến là lão già để móng tay dài. Lục Tiểu Phụng nói:

- Với thân phận nô bộc của lão, đâu được để móng tay dài như thế, còn chiếc móc bạc lão dùng để khêu tim đèn, chẳng những chế biến tinh vi, mà vốn là để khách giang hồ dùng để thử độc. Nhân thân của lão sung mãn, bước đi vững vàng mà nhẹ nhàng, chứng tỏ nội công không kém.

Lão già sắc mặt không đổi, hỏi lại:

- Người nghĩ lão phu là Giả Lạc Sơn?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Lão cũng không phải.

- Tại sao?

- Bởi vì lão không xứng.

Lão già biến sắc:

- Không xứng?

- Giả Lạc Sơn năm xưa xưng bá trên biển, bây giờ là một đại hào một cõi, đồ ăn của y có độc hay không, đương nhiên đã có tay chân của y thử qua, tự bản thân y đâu cần đem theo đồ thử độc dư thừa kia.

Lão già ngậm miệng không nói nữa.

Nhìn hai đại hán khiên rương kia cũng không giống, bọn họ chân tay thô kệch, tuy cao lớn nhưng không đủ uy, ai nhìn vào cũng thấy không phải.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng chăm chú nhìn thiếu nữ áo tím.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Người nghi nàng ấy có thể là Giả Lạc Sơn chăng?

- Nàng cũng có thể là y.

Tư Không Trích Tinh kêu lên:

- Nàng cũng có thể sao?

- Với sắc đẹp của nàng, đủ khuynh đảo các nam nhân cam tâm tình nguyện để cho nàng sai khiến, gần trăm năm nay trong số các đại đạo xưng hùng trên biển, cũng có một vị là một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành khuynh quốc, chỉ có điều...

- Điều gì?

- Chỉ hiềm nỗi nàng này tuổi quá nhỏ, cao lắm cũng chỉ là con gái Giả Lạc Sơn.

Tư Không Trích Tinh nhìn Lục Tiểu Phụng, trong mắt bắt đầu lộ vẻ bội phục:

- Vậy bây giờ chỉ còn lại một người.

Còn lại là mỹ phụ trung niên.

- Chẳng lẽ bà ấy là Giả Lạc Sơn?

- Dĩ nhiên là không thể được.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Ba mươi năm trước Giả Lạc Sơn đã xưng hùng trên biển, bây giờ ít ra cũng đã năm, sáu chục tuổi, mà mỹ phụ này nhìn không quá bốn mươi. Lại

nghe nói Giả Lạc Sơn chẳng những trời sinh thần lực, uy dũng vô cùng, mà mỹ phụ này nhìn rất nhã nhặn, yếu đuối.

Tư Không Trích Tinh mỉm cười:

- Giả Lạc Sơn là đàn ông, mỹ phụ này là đàn bà, làm sao là y được?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Điểm này không quan trọng. Hiện nay trong giang hồ kẻ tinh thông thuật dị dung cũng nhiều, nam giả nữ, nữ giả nam cũng dễ thôi.

- Nói gì thì nói, người cũng thấy bà ấy không thể nào là Giả Lạc Sơn được.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

- Nhưng mà ta biết chắc Giả Lạc Sơn có mặt trong căn phòng này, cả bảy người họ đều không thể là Giả Lạc Sơn, vậy y là ai?

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ:

- Đúng ra người không nên nói câu đó. Chính người cũng biết, thế sự cũng như ván cờ, biến hóa ra bao nhiêu thế, những chuyện không thể xảy ra cũng đã từng xảy ra, làm sao đoán chắc được? Cho nên bà này vẫn có thể là Giả Lạc Sơn.

- Người nói là y giả nữ nhân à?

- Đúng vậy!

- Giả Lạc Sơn có khi nào nhìn thanh tú như vậy? Nếu thật vậy quần hào năm xưa làm sao chịu phục y?

- Người quên mất ngoại hiệu năm xưa của y sao? Thuở ấy y có ngoại hiệu là Thiết Diện Long Vương, bởi vì y lúc nào cũng mang mặt nạ bằng đồng đen.

Tư Không Trích Tinh làm thinh.

Mỹ phụ trung niên thở dài, lên tiếng:

- Hảo nhân lực!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không hay lắm, chỉ vừa vừa thôi.

Mỹ phụ trung niên lại nói:

- Không sai, ta là Giả Lạc Sơn, chính là Thiết Diện Long Vương năm xưa, nay là Giang Nam Thiện Sĩ.

Vừa nói đến mấy chữ “Giả Lạc Sơn”, vẻ phong lưu ủy mị trên mặt y chợt biến thành nét lạnh băng; thốt ra bốn chữ “Thiết Diện Long Vương”, mắt y lóe lên ánh sắc như dao. Nói xong cả câu thì y như biến ra một người hoàn toàn khác. Y phục dung mạo của y vẫn như trước, nhưng phong cách hoàn toàn biến đổi, trở nên giống như một lưỡi kiếm bén đã xuất khỏi vỏ. Lục Tiểu Phụng cơ hồ cảm thấy được sát khí của y.

Giả Lạc Sơn nhìn Lục Tiểu Phụng một lúc rồi hỏi:

- Nhưng ta nghĩ không hiểu người làm sao đoán ra được?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Là nhờ cô nương này.

Chàng nhìn nàng Sở Sở đáng yêu, như đang chiêm ngưỡng nét quyến rũ của nàng.

Trong mắt Giả Lạc Sơn toát ra những hồ nghi và giận dữ:

- Nhờ Sở Sở? Là nàng ấy ám thị cho người à?

Nhìn vẻ mặt Giả Lạc Sơn, Lục Tiểu Phụng càng cười thoải mái:

- Các hạ muốn nghĩ như thế cũng chẳng sao, bởi vì nếu không có nàng ấy ở đây, thì nhất định ta sẽ không bao giờ đoán ra các hạ là Giả Lạc Sơn.

Bàn tay Giả Lạc Sơn đang đỡ Sở Sở đột nhiên nắm chặt, làm Sở Sở lộ vẻ đau đớn. Lục Tiểu Phụng than thầm trong tâm, đến ngay lúc này chàng mới xác định được mối liên hệ giữa hai người: một bên là lão hồ ly độc ác hẹp hòi, một bên là chú thỏ con hiền lành xinh xắn.

Chàng không nỡ thấy nàng đau thêm, nên lập tức giải thích:

- Một cô gái như vậy, đi đến đâu cũng sẽ có nam nhân ngắm hoài. Thế nhưng các nam nhân trong phòng này lại chẳng để ý cô ta, thậm chí nhìn lén cũng không dám. Nữ nhân phần đông thích được các nam nhân ngắm nghía, mà bọn họ không dám nhìn Sở Sở, dĩ nhiên không phải vì sợ nàng giận, mà là sợ các hạ, bởi thế...

- Bởi thế sao?

- Bởi thế ta tự hỏi, những gã đàn ông trong này đều chẳng phải hạng dễ dãi vào, tại sao tất cả lại sợ các hạ? Hay các hạ chính là Giả Lạc Sơn giết người không chớp mắt?

Giả Lạc Sơn bỗng cười lớn:

- Được lắm, phán đoán rất hay, nói rất hay!

- Các hạ vốn đến đây không phải để nghe ta kể chuyện, mà để ngắm xem ta là một người như thế nào, bây giờ xem qua rồi, các hạ thấy ra sao?

- Người là một người thông minh, chẳng những thông minh, mà còn có ý chí kiên cường. Bất luận chuyện gì cũng khó mà lung lạc được người. Người là một hảo hảng hữu, nhưng cũng là một đối thủ đáng sợ.

Giả Lạc Sơn nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm bằng một ánh mắt sắc như dao:

- Chỉ rất tiếc người không phải là bằng hữu của ta, cho nên người chỉ có nước chết mà thôi!

- Chỉ có một đường là chết?

- Người phải chết!

Đêm đã khuya, gió càng thêm lạnh.

Người áo đen vẫn sừng sững đứng đó như cây nêu, lão già tóc bạc trắng lại móc từ trong áo ra một cái dũa nhỏ để dũa móng tay. Kẻ móc ngược thân mình từ nóc nhà chẳng biết lúc nào đã tuột xuống đất, mà chẳng gây ra tiếng động nào cả.

Giả Lạc Sơn lên tiếng:

- Người quả là không nhìn lầm, ba người này đúng là chẳng phải dễ đối phó. Lúc nãy người tuy chặn được một kiếm sát thủ của lão tam, một chưởng “Mãn Thiên Hoa Vũ” của lão nhị, nhưng bây giờ thêm lão đại nữa thì khác xa lúc nãy rồi.

Lục Tiểu Phụng nhìn sang lão già tóc bạc phơ, hỏi:

- Lão đại là lão trượng?

Lão già tóc trắng cười nhạt một tiếng, chìa bàn tay ra, chiếc móng tay dài ba tấc trên ngón tay giữa cuộn vòng lại, tưởng như rất mềm. Đột nhiên móng tay lão bung ra, chỉ nghe “vù” một tiếng như gió bay vèo qua, lớp giấy dán cửa sổ cách lão bảy, tám thước đã bị chỉ phong của lão đục lủng một lỗ nhỏ. Móng tay này nếu quả thực điểm phải thân người, không biết hậu quả tới đâu?

Lục Tiểu Phụng buột miệng khen:

- Hay, hay quá! Một phát Đàn Chi thần thông, quả không hổ là Hoa Sơn tuyệt kỹ.

Lão già lạnh lùng đáp:

- Nhân lực người cũng không đến nổi tệt.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Sát Thủ Kiếm phái Không Động, Mãn Thiên Hoa Vũ của đệ tử Tân Thập Nương, lại thêm Đàn Chi thần thông của Hoa Sơn, xem ra hôm nay ta chỉ còn có tử lộ mà thôi!

Tư Không Trích Tinh bỗng cười bảo:

- Người khác nói người có nhân lực khá, theo ta thì mắt người chẳng tinh chút nào.

- Sao vậy?

- Người chỉ nhìn thấy lai lịch võ công của ba người kia, nhưng lại quên mất trong phòng này còn có hai tay đáng sợ khác.

- Ta không có quên.

- Người không kể luôn ta sao?

- Ta không kể người, bởi vì trong mắt ta, người chẳng những không đáng sợ chút nào, mà còn đáng yêu nữa.

Tư Không Trích Tinh mỉm cười.

- Người không ngờ ta lại nói người đáng yêu.

- Ta cũng không ngờ người có thể nhìn ra chỗ đáng sợ của Sở Sở cô nương.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ta thấy nàng rất khả ái mà.

Khả ái, cũng có thể là đáng sợ chẳng?

Tư Không Trích Tinh lại nói:

- Có một câu nói chắc chắn người chưa nghe qua: sở sở mê nhân, đoạt mạng truy hồn.

Lục Tiểu Phụng quay qua nhìn Sở Sở, lắc đầu bảo:

- Ta thực không tin cô nương có bản lĩnh truy hồn đoạt mạng.

Sở Sở cười nụ:

- Thiếp cũng không tin.

Nụ cười của Sở Sở như hoa xuân chớm hé, giọng nói của nàng tựa hoàng oanh buổi sáng sớm, thế nhưng tay của nàng còn độc hơn rắn! Nụ cười chưa tắt, Sở Sở đã xuất thủ, chỉ thấy ánh kim quang xẹt thẳng vào yết hầu của Lục Tiểu Phụng. Vũ khí của nàng chính là chiếc kim thoa cài trên tóc.

Lục Tiểu Phụng đã đưa tay chuẩn bị kẹp lấy cây trâm, bỗng lập tức thu về, vì ngay lúc ánh kim quang lóe lên, chàng chợt phát hiện ra trên thân kim thoa có đính vô số gai nhọn nhỏ xíu, mảnh như lông trâu. Chàng mà đưa tay ra kẹp thì chiếc kim thoa sẽ gãy hai, nhưng những mũi gai nhọn kia chắc chắn sẽ đâm vào tay, mà gai dĩ nhiên sẽ có tẩm chất độc.

Lục Tiểu Phụng rút tay về, nghiêng người vừa kịp né tránh kim thoa bay sát ngang cổ họng. Sở Sở xoay cổ tay, vung ra một chiếc kim thoa khác. Thoa vừa ngắn vừa nhỏ, nên nàng biến chiêu cực nhanh, trong chớp mắt đã sử đến hai mươi bảy chiêu, chiêu nào cũng đâm vào chỗ trọng yếu, khó tránh.

Cây kim thoa của Sở Sở cũng đáng sợ chẳng kém một vũ khí thực thụ. Chỉ rất tiếc đối thủ của nàng là Lục Tiểu Phụng. Nàng xuất thủ đã nhanh, Lục Tiểu Phụng tránh né càng lẹ hơn. Sở Sở xuất hai mươi bảy chiêu, Lục Tiểu Phụng tránh được hai mươi sáu chiêu, đột nhiên trở tay nắm lấy cổ tay Sở Sở. Chàng không nỡ bẻ gãy tay nàng chỉ nắm nhẹ mà thôi.

Sở Sở quay mình tung cước đá vào hạ bộ Lục Tiểu Phụng. Một cô gái không nên sử dụng chiêu thức này, thực không ngờ trông dáng yếu điệu khả ái như thế, mà vị cô nương này không từ chiêu thức độc địa nào.

Rất may Lục Tiểu Phụng như đoán biết được, khi tay Sở Sở vừa xoay ngang, cũng là cùng lúc nàng tung cước, chàng liền vung tay ném thân người Sở Sở lộn một vòng trên không, rơi đúng vào lòng Giả Lạc Sơn.

Giả Lạc Sơn nhíu mày hỏi:

- Nàng có bị thương chỗ nào không?

Câu hỏi tỏ vẻ lo lắng quan tâm. Sở Sở lắc đầu, từ từ ngồi dậy, bỗng nhiên trở tay đâm kim thoa xuyên lồng ngực Giả Lạc Sơn. Thật là một chương trí mạng không ai ngờ!

Giả Lạc Sơn vẫn còn đủ sức đưa tay nắm cổ Sở Sở. Nàng sợ tái mặt, trong cổ họng phát ra tiếng “ặc ặc”. Giả Lạc Sơn bóp chặt tay, cười gằn:

- Tiện nhân, ta bắt người...

Nói chưa dứt lời, “vù” một tiếng, một cái móng tay dài ba tấc đã điểm vào huyết Ngọc Sơ phía sau đầu của y. Đây cũng là một đòn trí mạng. Giả Lạc Sơn buông tay, quay người gằm lên, nhào đến lão già tóc bạc trắng. Nhưng y vừa quay lại, có mười ba đạo hàn tinh xé gió bay đến cắm vào lưng, một đường kiếm trắng bạc nhanh như chớp đâm vào hông.

Cả bốn người vừa xuất thủ xong, lập tức lui vào một góc phòng. Máu tươi phun ra, Giả Lạc Sơn vẫn chưa ngã xuống, gương mặt vốn rất đẹp của y co dúm lại, mắt trợn trừng, nhìn trân trân bốn người, lạc giọng nói:

- Các người... cái người tại sao...

Người áo đen nắm chặt kiếm, mu bàn tay nổi gân xanh, các ngón tay nắm chặt quá đến trắng bệch, mà người không ngớt run rẩy, lão già và tay phóng ám khí cũng thế. Họ không nói được câu nào.

Người lên tiếng lại là Sở Sở. Nàng nghiêng răng cười nhạt nói:

- Người tự biết lấy tại sao chúng ta làm như vậy.

- Ta... ta không hiểu...

Giả Lạc Sơn thều thào, đến chữ thứ tư chỉ còn hơi chẳng còn tiếng nữa. Y không hiểu, chết đi vẫn không hiểu.

Ánh đèn dần dần tối bớt. Trong phòng không có một tiếng động, đến tiếng thở và tiếng tim đập dường như cũng ngưng lại. Giả Lạc Sơn đã ngã xuống giữa vũng máu của chính mình. Y đến bất ngờ, chết càng bất ngờ hơn.

Lục Tiểu Phụng từ từ thả lỏng tay, mới hay lòng bàn tay mình đổ mồ hôi.

Sở Sở quay sang đối diện với Lục Tiểu Phụng:

- Công tử hãn không ngờ bọn thiếp dám giết hãn.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

- Công tử chắc cũng không biết tại sao bọn thiếp muốn giết hãn?

Lục Tiểu Phụng không đáp, nhưng đoán là cái gì ép buộc thì sẽ tạo nên bi kịch. Chàng không nói vì muốn nghe Sở Sở kể ra.

Sở Sở lộ vẻ vừa đau khổ vừa căm giận:

- Hãn dùng bạo lực cưỡng chiếm thiếp, biến thiếp thành món đồ chơi của hãn, lại nắm được nhược điểm của ba người họ, ép họ làm nô tài cho hãn.

Bọn thiếp muốn giết hẳn từ lâu, nhưng chưa có cơ hội.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy lần này hóa ra ta giúp các vị có cơ hội sao?

Sở Sở gật đầu:

- Bởi vậy bọn thiếp rất đội ơn công tử, chẳng những thế bọn thiếp muốn báo đáp công tử.

Lục Tiểu Phụng bật cười. Chữ báo đáp do một nữ nhân thốt ra, thường có ý khác.

Tuy thế, thái độ của Sở Sở rất nghiêm túc, nàng nói:

- Công tử đi tìm La Sát bài, mà chưa chắc được gì. Bọn thiếp cũng đi tìm La Sát bài, so về thực lực thì điều kiện của bọn thiếp trội hơn công tử nhiều. Nếu công tử bằng lòng, bọn thiếp sẽ giốc toàn lực trợ giúp.

Sở Sở chỉ chiếc rương chứa đầy vàng bạc nằm dưới đất:

- Cờ rương này, trên xe bọn thiếp hãy còn mười hai cái, mà Lý Hà không thể nào biết được Giả Lạc Sơn đã chết, cũng chưa bao giờ thấy mặt thật của hẳn, cho nên...

Lục Tiểu Phụng tiếp lời:

- Cho nên ta nếu giả mạo Giả Lạc Sơn, dùng mớ vàng này đi mua La Sát bài trong tay Lý Hà, thật dễ như trở bàn tay, chẳng phí chút sức lực nào.

- Đúng vậy, công tử quả là người thông minh!

- Nhưng ta vẫn không hiểu làm như vậy các vị có lợi gì?

Sở Sở trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Bởi vì bọn thiếp không muốn cho người khác biết Giả Lạc Sơn bị bọn thiếp giết chết.

- Các vị sợ con cháu y đến báo thù à?

Sở Sở mỉm cười:

- Chẳng có ai báo thù cho hẳn đâu, chẳng qua...

- Chẳng qua y là một người có nhiều tiền, để lại di sản không ít, nếu người ngoài biết y chết rồi, thì kẻ giết y khó mà giữ lại tài sản của y. Các vị không nắm chắc có thể giết chết ta để bịt miệng, lại sợ bí mật này bị lộ ra ngoài, nên chỉ có cách là dụ ta.

Sở Sở chớp mắt:

- Công tử không bằng lòng điều kiện này sao?

- Chỉ rất tiếc người có mắt không chỉ riêng ta, kẻ có miệng không chỉ riêng ta.

- Trong phòng này toàn là người trong cuộc bọn thiếp, chỉ có Tư Không đại hiệp...

Tư Không Trích Tinh xen vào:

- Ta không phải đại hiệp, ta là đại thâu.

Sở Sở nói:

- Tư Không đại thâu là hảo bằng hữu của Lục công tử, Lục công tử bằng lòng, thì Tư Không đại thâu chắc chắn sẽ không tiết lộ bí mật.

- Ta không phải bạn tốt của Lục Tiểu Phụng, bất cứ lúc nào ta cũng có thể bán rẻ hãn, chẳng qua ta không thích vương chuyện phiền phức, nhất là loại phiền phức này, cho nên...

- Cho nên Tư Không đại thâu cũng đồng ý rồi.

- Nhưng mà ta có điều kiện.

Sở Sở liếc nhìn Tư Không Trích Tinh:

- Điều kiện gì? Chẳng lẽ Tư Không đại thâu muốn thiếp cùng qua đêm sao?

Tư Không Trích Tinh phá cười lớn:

- Người như cô nương mà ngủ bên cạnh ta, ta mà đang ngủ cũng bị sợ quá mà thức giấc. Ta chỉ muốn là khi nắm được La Sát bài trong tay, hãy tha cho bốn nữ nhân kia.

- Là bọn Lý Hà bốn người đó chẳng?

- Phải.

Sở Sở lại chớp chớp mắt, hỏi:

- Tại sao Tư Không đại thâu lại quan tâm đến các nữ nhân đó? Họ có ngủ chung với đại thâu rồi sao?

Tư Không Trích Tinh nhìn Sở Sở, cười gượng lắc đầu:

- Cô nương xem ra ngoan hiền, mà sao nói câu nào câu nấy sống sượng vậy?

Sở Sở làm duyên:

- Bởi vì mỗi lần thiệp nói chuyện, đều cảm thấy cần phải có gì đặc biệt kích thích.

Tư Không Trích Tinh than dài:

- Ta chỉ muốn hỏi, cô nương có chịu điều kiện của ta chẳng?

- Thiệp dĩ nhiên chấp nhận.

Tư Không Trích Tinh lập tức đứng dậy, quay sang vẫy tay với Lục Tiểu Phụng:

- Ta đi đây.

Lục Tiểu Phụng kêu lên:

- Còn y phục của ta đâu?

- Trong phòng có một nữ nhân như vậy, người còn đòi y phục để làm gì?

Tự nhiên sao người hóa ra dần độn vậy?

Tư Không Trích Tinh cười lớn, nói chưa dứt câu đã phóng qua cửa sổ, trong chớp mắt đã nghe tiếng cười vắng vắng ngoài xa hơn hai chục trượng.

Trong phòng không biết từ lúc nào chỉ còn lại hai người, Lục Tiểu Phụng trên giường, Sở Sở đứng đầu giường. Nàng tỏ vẻ rất ngoan, rất dịu dàng, bỗng nhiên hỏi một câu khiến ai cũng giật mình:

- Công tử có muốn thiệp cùng ngủ chung không?

- Muốn!

Lục Tiểu Phụng trả lời ngay không chớp mắt.

Sở Sở hé miệng cười, nói nhỏ:

- Vậy thì công tử cứ từ từ nằm đó mà muốn nhé!

Nói xong nàng quay lưng bỏ đi, ra đến cửa mới vẫy tay bảo:

- Hẹn mai gặp.

“Bình” một tiếng, cửa phòng đóng ập lại.

Lục Tiểu Phụng giương to mắt nhìn lên trần nhà, nghĩ thầm:

- “Tại sao ta cứ gặp toàn những người kỳ quái, những chuyện lạ lùng hoài?”

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯỜNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chuyện Lạ Xứ Băng

Nơi họ sắp đi đến không phải ở chân trời, mà ở bên Tùng Hoa giang. Tùng Hoa giang nằm giữa vùng núi quanh năm tuyết phủ ở địa phận Hắc Long giang. Lao Sô tọa lạc phía Nam Tùng Hoa giang, cái tên có nghĩa là nhà xưa, ý nói mái nhà xưa thân thương của một người đi xa lâu ngày trở về. Thế nhưng kỳ thực vùng đất này là một nơi hoang sơ, lạnh lẽo. Mỗi năm đến khoảng tết Trùng cửu (mồng chín tháng chín), nước sông bắt đầu đóng băng, mãi đến tiết Thanh minh sang năm mới bắt đầu tan. Tính ra có đến bảy tháng trường giòng sông đóng băng. Tuy thế cư dân đất Lao Sô rất mong đợi đến bảy tháng băng đóng này, bởi vì chính trong thời gian này cuộc sống của họ mới trở nên phong phú đa dạng, thêm nhiều màu sắc hơn.

- Lao Sô thực sự tọa lạc ở đâu?
- Ngay trên sông Tùng Hoa.
- Trên sông làm sao có thị trấn được?
- Nói đúng ra, không phải nằm trên sông, mà là trên băng.
- Trên mặt băng?

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng chứng kiến nhiều chuyện lạ, mà chưa bao giờ thấy một thị trấn trên băng. Ai chưa đến Lao Sô thì khó tin chuyện này, nhưng thị trấn quả thực là ở trên mặt băng. Mặt sông ở khúc này không rộng lắm, chừng độ hai, ba chục trượng, khi nước sông đóng băng thì dày đến hơn mười thước.

Những dân cư ở Lao Sô đã lâu, thường có những dự cảm đặc biệt mà đoán được lúc nào sông sắp đóng băng, như thể ngửi trong hơi gió, nhìn trên sóng nước mà canh được thời điểm băng đóng lại. Bởi thế, trước đó vài ngày, họ đem những cây gỗ đã chuẩn bị trước thả xuống sông, dùng dây

cột lại cho khỏi trôi đi. Sau khi băng đóng cứng, khúc sông này đã biến thành một đại lộ thủy tinh, vừa dài, vừa rộng. Lúc này những cây gỗ thả nổi trên mặt nước bị đông giữa băng, biến thành nền tảng để xây nhà lên trên. Dựng cột dọc ngang, trải ngói lợp mái nhà, lại dùng đất cát trộn nước đắp tường, chỉ nội một đêm là mọi thứ đông cứng, chắc như đá vậy. Thế là bao nhiêu căn nhà nhỏ lớn, đủ kiểu đủ loại mọc lên trên sông, chừng vài ngày sau là vùng đất này biến thành một thị trấn náo nhiệt, thậm chí xe lớn có tám ngựa kéo cũng qua lại trên băng thoải mái. Kế đến là các tiệm buôn bán cũng khai trương tấp nập, bên ngoài nhà tuy lạnh cắt da, nhưng bên trong thì ấm áp như tiết xuân.

Lục Tiểu Phụng nghe kể về Lao Sô, giống như nghe truyện thần thoại.

- Trời lạnh như vậy, làm sao bên trong nhà lại ấm áp?

- Đó là nhờ trong nhà có đốt lửa, giường ngủ làm bằng gạch hoặc đắp bằng đất, bên dưới cũng đốt bếp lửa để sưởi ấm.

- Đốt lửa trên mặt băng à? Không sợ băng tan sao?

- Băng vẫn hoàn băng, chẳng hề hấn gì.

Băng chỉ tan vào tiết Thanh minh sang năm, lúc ấy, ai ai cũng đem “nhà” dọn trở lên bờ, chỉ còn lại trơ vơ những cột nhà, và những đồ phế thải, theo con nước tan mà trôi đi. Cả một thị trấn phồn hoa trên mặt băng, chớp mắt liền biến mất như là một giấc mộng.

Lục Tiểu Phụng đến Lao Sô đúng vào thời điểm mặt sông đóng băng, cũng là lúc lạnh nhất trong năm. Dĩ nhiên chàng không phải đi một mình, vì bây giờ chàng đến đây dưới một cái tên khác, mà dung mạo cũng có hơi khác đôi chút. Vốn có sẵn hàm ria mép mảnh như hai chân mày, nay chàng để thêm chòm râu dưới cằm. Nếu là khuôn mặt người khác, thì chẳng có gì khác biệt lắm. Nhưng đặc điểm của chàng là bốn chân mày, mà để thêm râu thì đã che bớt ria mép, nên chàng như biến thành một người khác, biến thành Giang Nam đệ nhất cự phú Giả Lạc Sơn. Chàng có một đoàn tùy tùng đông đảo theo hầu, mình choàng áo lông báo trị giá ngàn vàng, ngồi trong một cỗ xe lớn êm ái, ấm áp, nhìn vào đúng là một tay phú hào coi trời bằng vung.

Sở Sở choàng áo lông cáo trắng muốt, như chú chim bồ câu nép bên mình Lục Tiểu Phụng. Cô gái này hay giở chứng bất thường, có lúc ngoan không thể tưởng được, có lúc xem ra có thể sẵn sàng qua đêm với chàng, nhưng khi chàng muốn tìm nàng thì nàng lĩnh đi đâu mất. Cho nên mấy hôm nay Lục Tiểu Phụng không vui mấy. Cả ngày có một cô gái như thế đeo theo, mà đến đêm thì chỉ có một mình chàng nằm giường mắt nhắm trần nhà, chẳng trách tâm tình chàng không thoải mái.

Tuế Hàn tam hữu vẫn đi theo đằng sau cách xa xa, không ngăn cản hành tung của Lục Tiểu Phụng. Mục tiêu duy nhất của họ là hy vọng Lục Tiểu Phụng lấy lại La Sát bài, Lục Tiểu Phụng có biến thành Giả Lạc Sơn, hay Chân Lạc Sơn, họ đều không quan tâm.

Từ trong xe nhìn ra, đã thấy một con đường lớn có màu trắng sáng rực rỡ. Sở Sở thở nhẹ:

- Chúng ta sắp đến nơi rồi.

Lục Tiểu Phụng cũng thở nhẹ, bất luận con đường dài, gian khổ đến đâu, khi thấy được mục đích của mình trong tầm mắt, thì trong tâm sẽ cảm thấy rất hài lòng. Gã phu xe cũng thấy phấn khởi, ra roi giục ngựa chạy mau hơn, chỉ tội nghiệp những con ngựa thở ra khói trắng, sùi bọt mép mà cố sức chạy. Những nóc nhà trong băng trấn dần dần hiện rõ.

Màn đêm buông xuống. Ở nơi biên giới cực lạnh này, đêm thường đến rất mau, rất bất chợt, lúc này chưa đến hoàng hôn, mà tự nhiên bóng đêm vụt đến bao trùm cả vùng. Trên con đường thủy tinh đã tắt ánh dương quang, có một ánh đèn sáng lên, lại một ánh đèn khác sáng lên, chẳng mấy chốc cả một thị trấn tối mờ mờ biến thành một vùng đèn sáng huy hoàng. Ánh đèn soi xuống mặt băng được phản chiếu lại, từ xa nhìn đến tựa như đèn đài thủy tinh cung, dựng trên thế giới pha lê, ai nhìn thấy cảnh này lần đầu tiên đều mê mẩn tâm thần.

Lục Tiểu Phụng cũng thế. Cả đoạn đường phiến phức nhưc đầu, có lúc cũng nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ngay lúc này chàng cảm thấy thực đáng giá, nếu phải đi ngược thời gian trở lại sông bạc Ngân Câu, chàng vẫn sẽ chọn đi đến nơi này. Sau khi trải qua nhiều gian khổ, khoái lạc mới thực có ý nghĩa, có giá trị.

Lục Tiểu Phụng bất giác than:

- Nơi này nếu ở gần, tùy hứng đều đến được, có lẽ sẽ không đẹp như vậy.
Sở Sở gật đầu.

Cảnh đêm của băng trấn quả rực rỡ, đèn trong nhà, cộng thêm đèn ngoài trời, lại thêm ánh phản chiếu từ mặt băng, nên trông cả vùng lấp lánh ánh sáng, dù là nơi kinh đô náo nhiệt cũng không có vẻ lộng lẫy bằng. Đường đi vào trấn không hẹp, hai bên có đủ các loại cửa tiệm, khách bộ hành và xe ngựa qua lại luôn luôn, lại thêm tiếng người cười nói vang ra từ trà lâu tửu điếm. Nhìn những người ở nơi đây giữa một thế giới thủy tinh, Lục Tiểu Phụng cơ hồ không phân biệt được đây là nhân gian hay là cõi trên.

Vừa bước trên con đường này, Lục Tiểu Phụng nhìn thấy ngay một tiệm rượu nhỏ nhỏ, bởi vì ngay dưới tấm bản gỗ đề “Thái Bạch Di Phong”, có một cô gái mặc áo ấm màu tím có viền lông, ánh mắt nhìn chàng như ẩn ước có nét cười. Cô gái này không thuộc loại đại mỹ nhân, nhưng có nụ cười rất tươi dễ gây hảo cảm, có khuôn mặt tròn tròn, lúc cười lên lộ ra hai cái lúm đồng tiền rất sâu, có đôi mắt lúc không cười cũng có vẻ như đang cười. Đôi mắt ấy đang nhìn Lục Tiểu Phụng.

Sở Sở hừ nhẹ, cười nhạt nói:

- Xem ra cô ả rất có ý với công tử.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nào quen biết cô ấy.

- Công tử dĩ nhiên không quen, nhưng thiệp biết cô ấy. Cô ấy họ Đường, tên Khả Hương, ai gặp cô ấy cũng có cảm giác thân thiện, công tử xem ra cũng thế.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Hình như cô biết cũng không ít chuyện về cô ấy.

- Dĩ nhiên rồi!

- Nhưng cô ấy xem ra không nhận ra cô?

Sở Sở chớp chớp mắt, trả lời:

- Công tử đoán xem, làm sao tôi biết cô ấy?

- Ta đoán cũng không ra, mà cũng lười đoán.

- Giả Lạc Sơn làm việc rất kỹ lưỡng, chưa đến nơi đây y đã cho người điều tra cả bốn nữ nhân kia rất chi tiết, lại kiểm người vẽ hình họ nữa.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày:

- Chẳng lẽ cô ấy là một trong bốn nữ nhân của Lam Hồ Tử?

- Cô ấy là người vợ thứ ba của Lam Hồ Tử.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được, bèn quay đầu để nhìn cô gái kia thêm lần nữa, nhưng lại nhìn thấy một nữ nhân khác. Người này vừa từ trong tiệm thuốc chuyên trị trật đả, ngoại thương ở phía đối diện, bước vào tiệm rượu của Đường Khả Hương. Nàng mặc toàn màu đen, dáng vóc vừa gầy vừa nhỏ, mặt có vẻ lạnh lẽo khó chịu, như thể ai cũng thiếu nợ nàng. Nói chung nàng không phải loại người dễ gây hảo cảm, thế nhưng chính vì thế mà làm cho nhiều người chú ý. Nàng và Khả Hương là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau, nhưng cả hai vẫn là bạn thân.

Sở Sở hỏi:

- Công tử có phải cũng đang để ý nữ nhân này?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Nhưng ta cũng không quen cô ấy.

- Thiếp biết, cô ấy họ Lãnh, tên Hồng Nhi, vốn là vợ thứ tư của Lam Hồ Tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lam Hồ Tử thực là người kỳ lạ, đã cưới cô vợ thứ ba hòa nhã thân thiện, tại sao lại nạp thêm cô thứ tư lạnh lùng khó ưa như thế?

- Người lạnh lùng dĩ nhiên cũng có chỗ hay riêng của họ, nếu có cơ hội công tử nên thử cho biết.

Lục Tiểu Phụng lại quay lại xem nữa, chỉ thấy có hai đại hán dìu một người bị té gãy chân đến trước cửa tiệm thuốc, lớn tiếng gọi:

- Lãnh đại phu đâu rồi? Làm ơn ra giúp dìu mau lên.

Thì ra vị Lãnh Hồng Nhi này là một thầy thuốc chữa trật khớp và ngoại thương, mà cũng chính là chủ nhân tiệm thuốc.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Thì ra cô ấy cũng đa tài, còn có nghề này nữa!

Sở Sở chớp chớp mắt, nói tiếp:

- Thực ra trong bốn người vợ của Lam Hồ Tử, người đẹp nhất chính là Trần Tịnh Tịnh.

Lục Tiểu Phụng chợt nhớ lại lời của Đinh Hương Di dặn trước khi đi: “Người đất Lao Sơn khí lượng hẹp hòi, hay có thái độ thù địch đối với khách ở xa đến, chỉ trừ hai người ra, còn lại chàng không thể tin ai được cả... Một người tên là Lão Sơn Dương, là bạn thân của cha em, một người tên là Trần Tịnh Tịnh...” Chàng không ngờ Trần Tịnh Tịnh cũng là một trong mấy người vợ của Lam Hồ Tử.

Sở Sở liếc nhìn chàng, nói tiếp:

- Nếu công tử muốn gặp Tịnh Tịnh, thiếp có thể dắt công tử đi.
- Cô biết Tịnh Tịnh ở đâu sao?
- Tịnh Tịnh là bạn thân của Lý Hà, nhất định là ngụ tại sông bạc để giúp đỡ Lý Hà.
- Sông bạc? Sông bạc gì?
- Sông bạc Ngân Câu.
- Chốn này cũng có một sông bạc Ngân Câu?

Sở Sở gật đầu đáp:

- Lý Hà hẹn với chúng ta sẽ gặp mặt tại sông bạc Ngân Câu.

Lục Tiểu Phụng không hỏi thêm, vì chàng đã nhìn thấy một chiếc ngân câu sáng lấp lánh đang đong đưa trong gió. Đến nơi, chàng đẩy cửa mở ra, từ bên ngoài gió lạnh thấu xương bước vào bên trong ấm áp như mùa xuân. Chàng cởi áo choàng ra, tiện tay đặt xuống chiếc ghế kê gần cửa, vừa nhìn quanh vừa hít vào một hơi thực sâu.

Không khí bên trong đầy mùi thuốc hút của nam nhân, mùi rượu, mùi phấn sáp của nữ nhân, mùi nước hoa... Không khí này không thích hợp cho người thường hít sâu vào, nhưng nó có mùi vị quen thuộc với Lục Tiểu Phụng. Tư Không Trích Tinh nói quả không sai, chàng đích thực là thuộc về thế giới này. Chàng thích sống xa hoa, ưa kích thích, ham hưởng thụ, những nhược điểm này trước nay chàng vẫn tự nhận.

Sông bạc này tuy không lớn bằng sông bạc của Lam Hồ Tử, khách đánh bạc cũng không ăn mặc chỉnh tề bằng, nhưng nơi này cũng có đủ các loại bài.

Lục Tiểu Phụng không chờ Sở Sở bước chung, chàng ưỡn ngực bước đến phía trước. Chàng biết mình đang được mọi người chú ý, họ nhìn vào y phục, phong độ của chàng mà đoán đây là một hào khách chơi sang. Những người như vậy thường nghếch mặt lên trời không thèm nhìn ai, cho nên Lục Tiểu Phụng cũng nghinh mặt thật cao, thế nhưng chàng vẫn thấy được một người vừa cười vừa đi đến phía chàng.

Lục Tiểu Phụng vốn không để ý đến ai, nhưng dáng điệu người này thực là quá kỳ quái, ăn mặc lạ lùng, cả chính chàng cũng hiếm khi gặp một quái nhân như thế. Người này mặc một chiếc áo bào rộng màu đỏ, trên áo thêu đầy những đóa hoa đủ loại, có cái màu vàng, có cái màu xanh lam, có cái xanh lục. Kỳ hơn nữa, là đầu hấn đội một cái mũ màu xanh lục có chóp thật cao, trên mũ thêu sáu chữ màu đỏ khá lớn: “Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Đồng”!

Lục Tiểu Phụng nở nụ cười, chàng nhận ra người này là cậu em yêu quý của Lý Hà, Lý thần đồng. Nhìn thấy chàng cười, Lý thần đồng cũng cười theo, vẻ mặt trông ngờ nghệch như người điên. Hấn bước đến trước mặt Lục Tiểu Phụng xá một xá, nói:

- Chào huynh.

Lục Tiểu Phụng nhin cười, đáp:

- Chào các hạ.

- Xin cho biết quý danh?

- Họ Giả.

Lý thần đồng nheo mắt ngắm Lục Tiểu Phụng rồi đáp:

- Giả huynh từ phương xa đến đây?

- Phải!

- Không biết Giả huynh muốn chơi bài gì?

Hấn xem có vẻ hơi điên, nhưng thực chất nói chuyện khá tinh táo, bình thường.

Lục Tiểu Phụng chưa kịp mở miệng, đằng sau có người lên tiếng trả lời thế:

- Vị Giả đại gia này không phải đến đánh bài, mà đến tìm người.

Giọng nói vừa ấm vừa dịu, rõ ràng mạch lạc, là một giọng nữ nhưng không phải giọng Sở Sở, mà thuộc về một nữ nhân rất đẹp, nhìn thái độ rất ôn hòa. Sở Sở đang đứng phía sau lưng nữ nhân này nháy mắt với Lục Tiểu Phụng.

Nữ nhân này có phải là Trần Tịnh Tịnh chăng?

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên nói:

- Cô nương đã biết ta đến tìm người, hẳn đã biết ta là ai?

Trần Tịnh Tịnh gật đầu đáp:

- Xin mời theo tôi.

Đằng sau khu đánh bạc có một gian phòng nhỏ, bày biện khá tỉ mỉ, nhưng không thấy ai cả. Lục Tiểu Phụng ngồi xuống một chiếc ghế lớn chế bằng trúc có trải tấm da cáo, hỏi:

- Lý Hà đâu?

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Đại thơ không có đây.

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt:

- Ta không từ ngàn dặm đến đây tìm Lý Hà, mà bà ấy không có đây sao?

Trần Tịnh Tịnh cười nhã nhặn, nhỏ giọng đáp:

- Vì đại thơ biết Giả đại gia đến, nên mới đi.

Lục Tiểu Phụng giận dữ hỏi:

- Như vậy là ý gì?

- Bởi vì tạm thời đại thơ không thể gặp mặt Giả đại gia được.

- Tại sao?

- Đại thơ đi rồi. Nhưng đại thơ sẽ quay lại, vì đại thơ không muốn làm phật lòng đại gia, mà chắc chắn sẽ đem La Sát bài đến nữa.

- Lý Hà hẳn như thế à?

- Đại thơ mong là Giả đại gia đưa tài vật cho tôi, chờ tôi đưa qua bên kia xong, thì đại thơ sẽ lập tức đến gặp đại gia ngay.

Lục Tiểu Phụng vỗ bàn, giận dữ nói:

- Làm ăn kiểu gì lạ thế? Chưa thấy mặt hàng mà đòi ta giao tiền trước à?

Trần Tịnh Tịnh vẫn dịu dàng cười đáp:

- Đại thơ còn nhờ tôi nhắn đại gia, nếu đại gia không chấp nhận điều kiện này thì vụ mua bán này coi như bất thành.

Lục Tiểu Phụng vừa chồm người đứng dậy, lại từ từ ngồi xuống.

Trần Tịnh Tịnh mỉm cười nói:

- Theo ý tôi, Giả đại gia cứ theo ý đại thơ chấp nhận điều kiện này đi, bởi vì đại thơ đem La Sát bài giấu ở một nơi cực kỳ bí mật và an toàn, ngoại trừ đại thơ tuyệt đối không có một người thứ hai nào biết cả. Nếu đại thơ không chịu đem lệnh bài ra, thì cũng không còn ai tìm ra được.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt:

- Bà ấy sợ ta bức bách giao La Sát bài, nên ta vừa đến đây là bà ấy đi trốn mất.

Trần Tịnh Tịnh không phủ nhận điều này.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Không lý bà ấy tưởng ta không tìm được hay sao?

Trần Tịnh Tịnh mỉm cười đáp:

- Đại gia không tìm được đại thơ đâu, khi nào đại thơ không muốn gặp người, đổ ai tìm được đại thơ.

Nụ cười của Tịnh Tịnh tuy ôn hòa, nhưng trong mắt chứa đầy niềm tự tin, xem ra nàng cũng là một nữ nhân có ý chí kiên cường.

Lục Tiểu Phụng chăm chú nhìn Tịnh Tịnh một lúc, lạnh lùng nói:

- Ta không tìm được, ta vẫn có thủ đoạn bắt cô nương đi tìm cho ta.

Trần Tịnh Tịnh lắc đầu:

- Tôi biết Giả đại gia có nhiều thủ đoạn cao minh, chỉ tiếc là tôi cũng không biết La Sát bài giấu ở đâu, cũng không rõ Lý đại thơ đi đâu, nếu không đại thơ để tôi lại đây để làm gì?

Thái độ của nàng rất bình tĩnh, giọng nói thản nhiên, ai cũng thấy nàng không nói dối.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Nói như vậy, ta muốn được La Sát bài thì chỉ có nước theo điều kiện này?

Trần Tịnh Tịnh cũng thở dài đáp:

- Lý đại thơ làm việc rất chu đáo tỉ mỉ, chúng tôi cũng...

Nàng không nói hết câu, nhưng nghe trong tiếng thở dài cũng có thể đoán biết nàng và những thủ hạ khác cũng bị Lý Hà xử ép nhiều.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm:

- Ta đưa tiền xong, lỡ bà ấy không chịu đưa hàng thì sao?

- Điều này tôi cũng không có cách gì bảo đảm, vì vậy Giả đại gia nên dẫn đo cho kỹ, tôi có sai người chuẩn bị chỗ ở cho Giả đại gia.

Lục Tiểu Phụng đứng bật dậy, lạnh lùng đáp:

- Không cần, ta tự đi tìm.

- Giả đại gia lần đầu đến nơi này, một người quen cũng không có, làm sao đi kiếm phòng ở?

Lục Tiểu Phụng ráo bước ra ngoài, ngừng mặt lên đáp:

- Ta tuy không quen ai, nhưng ta có nhiều tiền.

Sở Sở này giờ đi theo chàng, hai người vừa đi ra khỏi sông bạc Ngân Cầu, nàng liền cười vỗ tay nói:

- Hay, hay quá chừng!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì mà hay?

- Bộ dạng của công tử giả hay quá, giống hệt như phong độ một đại phú ông.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Thực ra ta cũng biết Giả Lạc Sơn xử sự thâm trầm kín đáo, không có kiểu bạo phát giận dữ như vậy, nhưng ta giả kiểu đó không xong.

- Như vậy đã hay lắm rồi, nếu thiếp không biết Giả Lạc Sơn, nhất định cũng khiếp sợ.

- Nhưng mà Trần Tịnh Tịnh xem ra không đơn giản chút nào, Lý Hà nhất định còn lợi hại hơn, ta không biết có dọa được bà ấy không?

- Dọa được bà ấy hay không cũng chẳng sao, bà ta chỉ biết tiền, không cần biết người mà!

Lục Tiểu Phụng cười không nói nữa. Chàng nghĩ bụng:

“Trần Tịnh Tịnh đã gặp, nhưng trong tình huống này chàng không thể thổ lộ thân phận thực của mình, càng không thể nói ra chàng là bạn của Đinh Hương Di. Còn Lão Sơn Dương ở đâu?”

Đang lúc suy nghĩ, bỗng có một người từ từ lâu bên đường bị đá văng ra ngoài, “thịch” một tiếng, té trên mặt băng, lại trượt thêm bảy, tám thước, đến đứng ngay trước mặt Lục Tiểu Phụng. Người này mặc áo da dê, đầu đội mũ da dê, trên mũ còn có hai cái sừng sơn dương, cộng thêm bộ mặt vừa ốm vừa vàng vọt, vừa già, và chòm râu dê thưa thưa, nhìn y giống hệt một lão sơn dương.

Lục Tiểu Phụng thán nhiên nhìn lão, thậm chí mắt cũng không chớp. Lão Sơn Dương nằm thở một lúc, mới ráng ngồi dậy, miệng lẩm bẩm:

- Quân khốn kiếp, dù lão gia không có tiền uống rượu, cũng đâu làm gì đến nỗi chúng mày đá người như thế kia!

Lão Sơn Dương vừa chửi vừa khập khễnh bước đi xa dần.

Lục Tiểu Phụng hạ giọng dặn Sở Sở:

- Bảo Tân lão nhị đi theo dõi Lão Sơn Dương.

Tân lão nhị tức là người chuyên phóng ám khí, mà khinh công cũng không kém, y chính là đệ tử mấy đời của “Hoa Vũ” Tân Thập Nương năm xưa. Còn người áo đen mang kiếm cổ họ Bạch, đứng thứ ba. Hai người cùng ông già tóc bạc, môn hạ phái Hoa Sơn, kết bái huynh đệ, thuở xưa chỉ vì một chuyện sơ xuất mà bị Giả Lạc Sơn câu thúc, bất đắc dĩ phải chịu làm thuộc hạ của y hết bảy, tám năm ròng rã mà không thoát được. Những điều này bọn họ tự nói ra, Lục Tiểu Phụng chỉ nghe vậy, chàng có thực sự tin hay không cũng chẳng ai rõ.

Thiên Trường từ lâu thật ra không có lầu, nhưng kể ra là một căn nhà khá lớn, được trang bị khá đầy đủ. Bây giờ căn nhà này đã thuộc về Lục Tiểu Phụng, chàng chỉ nói vài câu là xong chuyện:

- Một ngày các người kiếm được bao nhiêu tiền?

- Ngày nào có khách nhiều, thì được cỡ từ ba đến năm chục lượng bạc.

- Ta xuất cho các người một ngàn lượng bạc, hãy nhường chỗ này cho ta, đến khi ta đi sẽ trả lại chỗ cho các người, như vậy chịu không?

Dĩ nhiên là chịu, chịu gấp!

Thế là tấm biển treo trước cửa bị hạ xuống, tiệm cũng đóng cửa, nửa tiếng sau cả giường ngủ chần đệm đều chuẩn bị xong xuôi. Người có tiền làm việc thường suôn sẻ hơn chẳng?

Tiện lợi nhất là nơi này vốn có sẵn rượu và đồ ăn, đầu bếp rất khéo nữa.

Ngồi bên lò sưởi hừng hực lửa, đã có vài chén rượu ấm bụng, Lục Tiểu Phụng tưởng chừng như đã quên mất bên ngoài trời vẫn lạnh khủng khiếp. Chàng uống đến bình rượu thứ ba, mới thấy Tân lão nhị chạy về. Chờ y nghỉ một chút, chàng mới hỏi:

- Thế nào?

Tân lão nhị bực tức đáp:

- Lão ấy phải gọi là lão hồ ly chứ không phải Lão Sơn Dương.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ bị lão lừa à?

- Lão đã biết tôi đi theo lão, nên cố ý dắt tôi đi mấy vòng trên băng hà, mới quay đầu lại hỏi “có phải công tử kêu tôi đi kiếm lão chẳng?”

- Các hạ trả lời ra sao?

- Lão đã biết hết rồi, tôi nghĩ không thừa nhận cũng không xong.

- Bây giờ Lão Sơn Dương đâu rồi?

- Đang đứng ngoài chờ công tử, lão còn nói, không cần biết công tử là ai, không cần biết công tử tìm lão có chuyện gì, chỉ biết nếu công tử có chuyện cần tìm lão thì phải đích thân đi tìm.

- Lão hồ ly này cũng khá cứng đầu.

Lão Sơn Dương ưỡn ngực thẳng người đi phía trước, Lục Tiểu Phụng đi theo sau. Xem chừng lão chẳng những vừa cứng đầu, mà da cũng dày nữa, chẳng biết lạnh là gì. Đi ra khỏi con đường này, phía ngoài là một khoảng băng tuyết mênh mông, băng hà mang màu trắng bạc trải rộng ra phía trước, hai bên bờ tối mờ mờ, không nhìn rõ được cảnh vật.

Từ chỗ đèn sáng lung linh ra đến thế giới lạnh lẽo hắc ám như vậy, cảm giác thật khó chịu. Lục Tiểu Phụng muốn lặng im, chờ xem Lão Sơn Dương tính bày trò gì, nhưng bây giờ chàng không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Các hạ định dắt ta đi đâu?

Lão Sơn Dương chẳng quay đầu lại, miệng đáp:

- Dắt đến nhà của ta.

- Tại sao phải đến nhà các hạ?

- Bởi vì là người muốn tìm ta, chứ không phải ta muốn tìm người.

Lục Tiểu Phụng đành chịu thua, cười gượng nói:

- Nhà của các hạ ở đâu?
- Ở trong bồn nước lớn.

Bồn nước lớn đúng nghĩa là một cái bồn chứa nước rất lớn. Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ thấy một cái bồn nước lớn như thế. Bồn nước có chiều cao tối thiểu hơn hai trượng, nhìn giống như một căn phòng hình tròn, hay như một căn lều tròn, nhưng không có cửa ra vào, cũng không có cửa sổ, chỉ thấy một sợi dây thừng từ trên miệng bồn thả xuống đất.

Lão Sơn Dương đã nắm lấy dây thừng leo lên đến đỉnh, đang đứng phía trên ngoắc tay nói:

- Người leo lên được không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta leo lên để làm gì? Ta không phải Tư Mã Quang, có cần uống nước cũng đâu phải leo vào bồn nước như vậy.

Miệng tuy nói thế, nhưng chàng cũng leo lên theo.

Trong bồn nước không có một giọt nước nào cả, chỉ có rượu, loại rượu chỉ hớp một ngụm đủ cay đến chảy nước mắt, được chứa trong một chiếc túi da dê thật lớn. Lão Sơn Dương uống vào một hớp, đôi mắt chợt trở nên sáng quắc. Dưới nền của bồn nước trải la liệt các loại da thú, Lão Sơn Dương ôm túi rượu khoan khoái ngồi xuống, thở ra một hơi:

- Người có bao giờ thấy cái bồn nước lớn như vậy chưa?
- Chưa.
- Người có gặp qua ta chưa?
- Cũng chưa!
- Nhưng ta hình như có thấy mặt người rồi. Người là Giả Lạc Sơn Giả đại gia?
- Đúng vậy.

Lão Sơn Dương bỗng cười, lắc đầu nheo mắt nói:

- Người không phải là y.
- Ta không phải Giả Lạc Sơn sao?
- Chắc chắn không phải!
- Vậy ta là ai?

- Mặc kệ người có là Trương Tam, Lý Tứ hay gì đó nữa, ta chỉ biết người không phải Giả Lạc Sơn, vì lúc trước ta đã thấy mặt lão khốn kiếp ấy một lần rồi.

Lục Tiểu Phụng cũng cười theo. Chàng không muốn cười mà vẫn không nhịn được, chàng chợt cảm thấy lão già này thật lý thú. Lão Sơn Dương giương mắt ngắm chàng, như thế cũng cảm thấy chàng là một con người đầy thú vị.

Lục Tiểu Phụng lên tiếng:

- Ta muốn hỏi...

Lão Sơn Dương đột nhiên ngắt lời chàng:

- Lý Hà là một người kỳ quặc, Đinh lão đại còn quái dị hơn, chỉ vì thích uống nước mưa mùa hạ, chẳng tiếc công của, mất hết hai năm mới xây xong hai cái bồn nước lớn.

- Đinh lão đại có phải là chồng trước của Lý Hà, cha của Đinh Hương Di chăng?

Lão Sơn Dương gật đầu:

- Bây giờ Lý Hà tuy biến mất, nhưng chắc chắn chưa rời khỏi địa phận này, ta có thể bảo đảm bà ấy nhất định còn trốn trong thị trấn này, nhưng nếu người muốn hỏi ta trốn chỗ nào thì ta cũng không biết.

- Làm sao các hạ biết ta muốn hỏi thăm về chuyện này?

- Không đúng hay sao?

- Các hạ cũng đã biết ta là ai?

- Ta không cần biết, cũng không muốn biết, người là ai đều không liên hệ gì đến ta cả.

Lão Sơn Dương nheo mắt lại, ánh mắt ẩn ý cười bí mật:

- Ta cảm thấy người không đến nỗi đáng ghét, nên mới dắt người đến nơi đây nói cho nghe vài điều, nếu người muốn hỏi chuyện khác thì nên tìm người khác mà hỏi.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Các hạ nói là bồn nước lớn như vậy có đến hai cái phải không?

- Phải.

- Còn một cái nữa ở đâu?

- Không biết!

- Chuyện gì khác các hạ đều không biết ư?

Lão Sơn Dương thở dài:

- Ta đã già rồi, già đến mức họ tên muốn quên cả rồi, trong trấn người trẻ tuổi khá nhiều, các cô gái trẻ càng nhiều hơn nữa, người muốn hỏi tin tức gì thì nên tìm họ mà hỏi.

Lão nhắm mắt lại, uống một hớp rượu, khoan khoái nằm xuống, như thể đã nói xong, không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng thêm nửa mắt, không thèm nói thêm nửa câu.

Lục Tiểu Phụng lại cười:

- Các hạ biết ta không phải là Giả Lạc Sơn, lại biết ta quen con gái Đinh lão đại, nên lúc ta nói đến tên của cô ấy các hạ cũng không hề ngạc nhiên, thậm chí các hạ biết Lý Hà chưa rời trấn, vậy mà các hạ cứ nói chuyện gì cũng không biết.

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Tân lão nhị nói chẳng sai, các hạ không nên lấy tên Lão Sơn Dương mà phải gọi là lão hồ ly.

Lão Sơn Dương bỗng nhìn Lục Tiểu Phụng nháy mắt một cái:

- Người gặp lão hồ ly như ta cũng chưa sao, ta chỉ mong người chớ gặp phải mấy con hồ ly tinh.

* * * * *

Quán rượu của Đường Khả Hương có tên gọi là “bất túy vô qui” (chưa say chưa về). Trời tuy tối đã lâu nhưng chưa đến giờ khuya, lúc Lục Tiểu Phụng đi trở về trên đường vẫn còn đèn sáng, quán cóc “bất túy vô qui” cũng chưa tắt đèn. Quán rượu này nhìn tạm được, cô chủ quán người cũng dễ nhìn, nhưng không hiểu vì sao bên trong vắng ngắt chẳng thấy người khách nào.

Bởi vậy Lục Tiểu Phụng vừa bước vào là nhìn thấy ngay cô gái có nụ cười quyến rũ này. Nàng vẫn đứng bên dưới tấm bản gỗ đề bốn chữ “Thái Bạch Di Phong”, tủm tỉm cười nhìn Lục Tiểu Phụng, tựa như đang chờ chàng. Nụ cười của nàng nửa như mê hoặc, nửa như mời gọi.

Lục Tiểu Phụng trước nay hiếm khi cự tuyệt kiểu mời mọc này, vả lại chàng nghĩ rằng cô gái nào hay cười thì chắc dễ bắt chuyện, hễ chịu nói chuyện thì thế nào cũng dễ thổ lộ bí mật của kẻ khác. Vì thế chàng cũng nở một nụ cười từ từ bước đến, còn chưa biết mở lời bắt chuyện như thế nào, Đường Khả Hương đã lên tiếng trước:

- Nghe đồn là đại gia đã mua lại Thiên Trường từ lâu.

Lục Tiểu Phụng cười thực sự:

- Tin tức nơi này truyền ra mau thật!

Đường Khả Hương nói:

- Nơi này nhỏ hẹp, ít khi thấy một đại nhân vật như đại gia.

Nụ cười của nàng ngọt ngào quá, có vẻ rất giống hồ ly tinh.

Lục Tiểu Phụng ho nhẹ hai tiếng, vờ hỏi:

- Bất túy vô qui, ai vào đây uống rượu đều bắt buộc phải say mới được à?

- Phải rồi, ai vào đây uống rượu mà không say là đồ chết nhất cả.

- Nếu say rồi thì sao?

- Say rồi thì là quân vô dụng.

Lục Tiểu Phụng cả cười:

- Thành ra ai vào đây uống rượu, không bị chê là đồ chết nhất, thì cũng bị mắng là quân vô dụng, chẳng trách không ai dám vào!

- Đại gia đã rõ ràng đã mua lại từ lâu mà còn muốn vào đây uống rượu, đại gia không sợ bị chê là đồ chết nhất vô dụng, vậy đại gia vào đây để làm gì?

Không hiểu sao nhìn nàng càng lúc càng giống hồ ly tinh. Lục Tiểu Phụng bỗng nắm lấy tay Đường Khả Hương hỏi:

- Cô đoán thử vì sao ta vào đây?

Đường Khả Hương chớp chớp mắt:

- Chẳng lẽ là vì tôi?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, chỉ nắm tay nàng thật chặt. Bàn tay của nàng vừa nhu nhuyễn vừa đẹp, nhưng lạnh toát như băng. Chàng nói:

- Ta muốn cô ngồi tiếp rượu với ta, cô muốn ta say cũng được, không say cũng được, tùy ý cô.

Đường Khả Hương cười duyên:

- Vậy là tôi muốn đại gia làm đồ chết nhát hay vô dụng, đại gia cũng chịu à?

Lục Tiểu Phụng nheo mắt đáp:

- Cái đó phải xem cô có chịu không đã?

Đường Khả Hương đỏ mặt:

- Đại gia buông tay tôi ra, để tôi đi lấy rượu.

Lục Tiểu Phụng chột thấy tim đập mạnh. Chàng tự nhủ:

- Ta chẳng phải thực sự háo sắc, chẳng qua là để nghe ngóng tin tức, phải sử dụng “mỹ nam kế”.

Chàng buông tay Đường Khả Hương, nghĩ thầm cảnh đêm vắng lặng, chỉ có hai người ngồi nhắm rượu...

Đường Khả Hương bất ngờ dang tay tát mạnh vào mặt Lục Tiểu Phụng. Rất may chàng tránh kịp, nhưng không khỏi giật mình.

- Cô làm gì vậy?

Đường Khả Hương giận xanh mặt, cười nhạt:

- Ta làm gì à? Ta đang muốn hỏi người, người muốn gì? Người xem ta là hạng người gì? Cứ tưởng có mớ tiền hôi thối ấy là tùy tiện khinh khi nữ nhân à? Nói cho người biết, chỗ này ta chỉ bán rượu chứ không bán thứ khác.

Đường Khả Hương càng nói càng giận dữ, đến độ nhảy lên:

- Cút đi! Người mau cút đi! Lần sao còn dám vào đây, ta sẽ lấy gậy đánh què chân người!

Lục Tiểu Phụng bị mắng đến ngã người, trong bụng đã hiểu ra tại sao không ai dám đến quán này. Thì ra cô gái này xem ra ngọt ngào thân thiện, kỳ thực nàng cay cú như trái ớt, lại có một tật kỳ lạ là chuyên môn thích ngược đãi nam nhân, phải nhìn thấy họ chịu khổ thì nàng mới thỏa thích. Bởi vậy nàng cứ đứng trước cửa dụ các nam nhân đi qua, đợi đến khi họ mắc câu, thì nàng thẳng tay trừng trị như người ta đập muỗi vậy. Chỗ này hẳn không ít nam nhân đã bị nàng làm khốn đốn, Lục Tiểu Phụng kể ra cũng may, còn nguyên vẹn bước ra ngoài. Lúc này chàng bước vào quán,

mang vẻ dương dương của một tay nhà giàu háo sắc, bây giờ giống như một gã ngố bước ra.

Lục Tiểu Phụng than thầm:

- Nữ nhân... trên đời này tại sao có nhiều nữ nhân chết người như thế nhỉ?

Chàng chưa kịp nghĩ tiếp là nếu trên đời này không có nữ nhân thì sẽ ra sao, bỗng nghe tiếng người kêu rống lên.

Tiếng kêu phát ra từ tiệm bán thuốc đối diện bên kia đường, là tiếng của một nam nhân. Lục Tiểu Phụng vội vã bước qua, nhìn thấy Lãnh Hồng Nhi đang đè một nam nhân xuống ghế, một tay ấn vào đường gân vai, một tay bẻ cánh tay của y, lạnh lùng hỏi:

- Người bị bong gân chỗ nào? Bị trật xương chỗ nào? Nói đi chứ!

Nam nhân nghiêng răng đáp:

- Tôi... tôi không có...

- Vậy người đến đây làm gì? Có phải muốn bóp gân cốt ta phải không?

Nam nhân chỉ có nước gật đầu, cũng không dám chối. Lãnh Hồng Nhi cười nhạt một tiếng, đột nhiên vung tay một cái, nam nhân kia bị ném văng ra ngoài cửa, “thịch” một tiếng té nằm trên mặt băng vừa lạnh vừa cứng lại vừa trơn. Lần này y bị té đến bong gân trật cốt thực sự, nhưng chỉ có nước lết về nhà tìm vợ xả hơi.

Lục Tiểu Phụng trong bụng cười gượng, lần này chàng thật không phân biệt được là nam nhân này có tật? Hay là nữ nhân này có tật?

Lãnh Hồng Nhi đứng trước cửa lãnh đạm nhìn Lục Tiểu Phụng, hỏi:

- Có phải ông cũng có bệnh cần nhờ tôi chữa không?

Lục Tiểu Phụng miễn cưỡng cười, quay đầu bỏ đi. Trong ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng kế, chàng bỗng nhận ra nữ nhân chốn này đều không đụng vào được.

Chẳng ngờ Lãnh Hồng Nhi bỗng bước ra chặn đường, nói:

- Ông đến đây làm gì? Tại sao không nói?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta phải nói?

Lãnh Hồng Nhi cắn môi, nhìn chàng:

- Ông không nói tôi cũng biết, trong bụng ông nhất định cho là tôi là một người vừa lãnh đạm vừa dữ, lại có tật.

- Ta không nghĩ vậy.

Lần này chàng nói dối, vì trong bụng chàng đang nghĩ y như vậy.

Lãnh Hồng Nhi vẫn căn môi nhìn chàng, trong đôi mắt lạnh băng bỗng ứa ra hai giòng lệ.

Một nữ nhân như thế cũng khóc được sao? Lục Tiểu Phụng giựt mình hỏi:

- Cô sao vậy?

Lãnh Hồng Nhi cúi đầu, ứa nước mắt nói:

- Không... không có gì, tôi... tôi chỉ cảm thấy buồn.

- Cô... buồn?

- Ông từ xa đến, chưa rõ những nam nhân nơi này như thế nào đâu, bọn họ thấy tôi ở một mình, cứ cố nghĩ ra đủ cách làm nhục tôi.

Nàng vốn đã ốm, lúc này nhìn dáng đang khóc càng có vẻ yếu đuối, nét hung dữ lúc nãy hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại hình ảnh một cô gái nhỏ bị điều gì oan ức.

Lãnh Hồng Nhi nói tiếp:

- Nếu tôi chịu bị họ ăn hiếp một lần, thì sẽ chẳng bao giờ ngẩng mặt nhìn ai được, bởi vì người khác sẽ không trách họ, mà ngược lại sẽ nói tôi dụ dỗ họ, bởi vậy tôi chỉ có cách làm ra kiểu lãnh đạm này. Nhưng mỗi lúc đêm khuya lại, tôi... tôi...

Nàng không nói hết lời, cũng không cần tiếp. Đêm khuya một mình phòng không, cảm giác thê lương cô đơn tịch mịch kia, nàng không nói Lục Tiểu Phụng cũng hiểu. Chàng bỗng cảm thấy cô gái ốm yếu trước mặt chẳng còn đáng sợ, chỉ có đáng thương.

Lãnh Hồng Nhi len lén chùi nước mắt, gắng gượng cười nói:

- Chúng ta chưa gặp nhau bao giờ, đứng ra tôi không nên nói những chuyện này trước mặt người lạ.

Lục Tiểu Phụng vội trả lời:

- Không sao, ta cũng có nhiều tâm sự, đôi khi ta cũng muốn tìm người lạ thổ lộ cho họ nghe.

Lãnh Hồng Nhi ngược mặt lên nhìn chàng, do dự hỏi:

- Ông nói cho tôi nghe được không?

Ngấn lệ trên mặt nàng còn in dấu, đứng trước mặt chàng, nàng trông càng giống một cô gái nhỏ yếu đuối. Lục Tiểu Phụng có muốn đi cũng không nỡ bỏ đi. Nước mắt có lẽ càng dễ làm xiêu lòng hơn nụ cười chẳng?

Thức ăn vừa nấu xong bốc hơi nghi ngút, rượu Trúc Diệp Thanh cũng hâm vừa đủ ấm.

- Rượu này là tôi đem từ ngoài đến đây, lâu nay không nỡ uống.

Lãnh Hồng Nhi lảng xảng bày bàn ăn, nói tiếp:

- Mỗi tối, tôi lại một mình uống rượu. Tửu lượng của tôi không cao lắm, nhưng mà tôi phải uống say mới ngủ được. Cũng có lúc say rồi mà không ngủ được, những lúc ấy tôi lại chạy ra ngoài, ngồi trên băng hà chờ trời sáng. Có lần tôi còn nhìn thấy một con gấu, tôi nghĩ đó là gấu vì nó có bộ lông đen vừa dày vừa thô.

Tửu lượng của Lãnh Hồng Nhi thật không cao, mới uống hai chén, mặt nàng đỏ ửng lên. Lục Tiểu Phụng nhìn nàng mà than thầm, một cô gái như vậy mà ngồi một mình trên băng chờ trời sáng, thật là một chuyện đáng buồn. Chợt nhìn thấy tay nàng để trên bàn trước mặt chàng, Lục Tiểu Phụng bất giác cầm lấy tay nàng. Bàn tay nhỏ nhắn, nhưng nóng như lửa.

Trong phòng ấm áp như tiết xuân, khác hẳn cảnh trời bên ngoài, gió đang thổi vù vù. Lãnh Hồng Nhi cảm thấy tim nàng đập thật nhanh. Bỗng nhiên nàng ngã vào lòng Lục Tiểu Phụng, tấm thân có vẻ ốm yếu nhưng lại nóng như một ngọn đuốc.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng vỗ tay.

Lý thần đồng đang đứng ở ngưỡng cửa, nhìn hai người cười hì hì:

- Hai vị làm ơn diễn tiếp đi chứ, đã lâu tại hạ chưa được xem màn kịch nào hay như thế, hai vị diễn cho tại hạ xem thêm chút nữa, ngày mai tại hạ nhất định mua kẹo thưởng hai vị.

Lục Tiểu Phụng muốn bước đến đám vào mặt gã điên này mấy cái.

Chàng chưa kịp làm gì, thì Lãnh Hồng Nhi đã xông ra, cô gái nhỏ nhắn có vẻ yếu đuối này đột nhiên trở nên hung dữ như một con sói cái, xuất thủ độc ác đến không ngờ. Lục Tiểu Phụng biết nàng biết võ, nhưng bây giờ

mới hay tài nghệ của nàng không kém, ra tay mau lẹ ác hiểm. Nàng sử dụng thủ pháp Phân Cân Thổ Cốt, nằm trong bảy mươi hai đường tiểu cầm nã thủ, nếu Lý thần đồng bị chụp trúng, chắc chắn sẽ bị gãy nát xương.

Thế nhưng Lãnh Hồng Nhi không đụng được đến cả chéo áo của Lý thần đồng. Tranh của gã tuy vẽ rất dở, y phục của gã tuy quái dị, nhưng võ công của gã không tệ chút nào. Một người như vậy tại sao lại có vẻ khùng điên, chịu để cho đại thơ của gã sai vặt? Không lý võ công của Lý Hà còn lợi hại hơn gã sao?

Lục Tiểu Phụng nhìn thấy tay của Lý thần đồng từ trên ngực của Lãnh Hồng Nhi rút về, còn nàng thì bỏ chạy ra khỏi cửa khốc tất tưởi. Lục Tiểu Phụng cảm thấy bức tức, chột năm chặt bàn tay, chàng muốn dạy cho gã một bài học.

Lý thần đồng lắc đầu cười:

- Huynh đừng đến gần, đệ biết mình đánh không lại huynh, đệ cũng biết huynh là ai rồi. Huynh che mắt người khác, chứ không che mắt đệ được, huynh có để râu dài ra thêm cũng vô ích, đệ vẫn biết huynh là Lục Tiểu Phụng có bốn chân mày.

Lục Tiểu Phụng dừng bước. Chàng đến nơi đây không đầy vài giờ, gặp qua năm người, người nào người nấy cũng có những điều khiến chàng không ngờ đến. Người nơi này quả là không đơn giản, muốn lấy La Sát bài đi về xem ra không dễ chút nào.

Lý thần đồng cười khoái trá:

- Nhưng mà huynh cứ yên tâm, đệ không nói lộ bí mật này đâu, vì đệ với huynh cùng một phe mà, đệ chờ huynh tới đây đã lâu lắm đó.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên:

- Các hạ biết ta sắp đến?

- Lam Hồ Tử có nói sẽ tìm huynh cho bằng được, lời của y đệ trước nay vẫn rất tin tưởng.

Lục Tiểu Phụng giờ mới vỡ lẽ ra, chàng nhớ lại lời của Lam Hồ Tử:

“... Công tử có tìm không ra manh mối, cũng sẽ có người dắt công tử đi tìm... đến nơi đó sẽ có người liên lạc với công tử..”

Lý thần đồng cười nói tiếp:

- Huynh hẳn không ngờ đệ lại bán rẻ đại thơ, làm nội gian cho Lam Hồ Tử.

Lục Tiểu Phụng lạnh nhạt đáp:

- Nhưng ta cũng không ngạc nhiên lắm, loại người như các hạ, có chuyện gì mà chẳng dám làm.

Lý thần đồng than:

- Chờ lúc huynh gặp đại thơ thì huynh sẽ biết tại sao đệ làm chuyện này.

- Ta phải làm sao mới gặp bà ta được?

- Chỉ có một cách là đem đưa hết mấy cái rương huynh đem theo.

- Các hạ cũng không biết bà ta trốn ở đâu sao?

- Đệ cũng không biết.

Gã cười nói:

- Đại thơ chỉ biết bạc trắng với vàng ròng chứ đâu thèm biết ai.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn gã:

- Các hạ có muốn bị ăn đòn không?

Lý thần đồng dĩ nhiên không muốn.

- Vậy các hạ mau dọn hết những đồ ăn rớt xuống đất, phải ăn cho hết, nếu không hãy liệu hồn đấy!

Lý thần đồng nhăn mặt cúi mình xuống đất thu dọn những đồ ăn rớt bừa bãi. Lục Tiểu Phụng từ từ bước ra ngoài, bên tai còn nghe tiếng gã nôn mửa.

Đêm đã khuya, đèn trong trấn đã tắt, băng trấn huy hoàng chìm vào bóng đêm lạnh giá. Gió lạnh thổi qua, văng vẳng từ xa nghe như có tiếng bầy sói tru, tiếng kêu thê lương, ai nghe cũng phát rùng mình.

Lãnh Hồng Nhi chẳng biết chạy đi đâu? Hay là lại đi ra mặt sông ngồi chờ con gấu đen đi qua? Trong tâm nàng, có phải con gấu đen tượng trưng cho dục vọng nguyên thủy của con người chăng?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy khó chịu, chẳng những khó chịu dùm Lãnh Hồng Nhi, mà còn khó chịu cho mình. Tại sao con người mãi mãi bị hành hạ bởi dục vọng của chính mình?

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯƠNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ma Nữ Động Tà Tâm

Thiên Trường từ lâu vẫn còn thắp đèn sáng, lại có mùi thơm nồng. Lục Tiểu Phụng nhíu mày, chàng biết phía bên trong lại có một bàn rượu thịt và một cô gái kỳ quái đang chờ chàng. Tự dưng chàng bỗng thèm được chạy ra mé sông chờ xem con gấu đen.

Ngay lúc ấy, đột nhiên có một bóng người từ phía sau Thiên Trường từ lâu lèn ra, trong chớp mắt biến mất vào màn đêm. Lục Tiểu Phụng nhận thấy khinh công của kẻ này không kém chàng, chẳng rõ nơi này có ai thân thủ cao cường như vậy?

Cửa mở ra, một đôi mắt biết cười nhìn Lục Tiểu Phụng, nàng cười khanh khách nói:

- Công tử còn nhớ đường về, thiếp tưởng chàng gục tại chỗ cô ả đó rồi...

Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhận được, muốn quay lưng bỏ trốn. Cũng cùng kiểu rượu thịt và nữ nhân đã làm chàng ngán sợ, huống hồ chi cách nói cử chỉ của họ cũng giống hệt nhau. Nàng nói tiếp những gì, chàng chẳng nghe thấy, đột nhiên chàng kêu lên:

- Mau kêu người đưa đi, mau lên!

Sở Sở chưng hửng:

- Đưa cái gì đi? Đưa đi đâu?

- Đưa mấy cái rượu đến sòng bạc Ngân Câu.

Lục Tiểu Phụng nằm trên một chiếc giường lớn trong căn phòng rộng nhất của từ lâu, đang đắp một cái mền rất dày, thế mà vẫn thấy lạnh khủng khiếp. Ai cũng có lúc chán nản, chàng cũng thế.

Những lúc như vậy, chàng thường cảm thấy mình thật vô tích sự, làm đâu hư đó, muốn tự đánh mình mấy cái cho tỉnh người.

Bên ngoài có tiếng người đời rương. Lục Tiểu Phụng trở mình, chỉ muốn mau ngủ, nhưng khổ nỗi giấc ngủ cũng giống như nữ nhân, càng muốn gặp ngay, nàng lại càng đến trễ, chuyện đời lắm lúc cũng vậy phải chăng?

Đột nhiên bên ngoài có tiếng đổ rầm rầm, tiếp theo là tiếng người la hoảng. Lục Tiểu Phụng vọt dậy, khoát áo choàng, không kịp mang giày, chàng chạy ra xem, chỉ thấy mấy đại hán khiên rương đứng nhìn sững ra.

Rương đã rớt xuống đất, mở bung ra, những đồ bên trong bị đổ ra la liệt, nhưng không phải là vàng, cũng chẳng phải bạc, mà chỉ là một đồng gạch vụn.

Lục Tiểu Phụng cũng ngăn người ra. Đây là lần thứ sáu trong tối hôm nay mà chàng bị ngăn người, lại thêm tức giận, vì chàng có cảm giác bị lường gạt.

Sở Sở không đổi sắc mặt, lãnh đạm nói:

- Các người đứng đó làm gì? Còn không mau gài kỹ rương lại đưa đi.

Lục Tiểu Phụng lạnh nhạt hỏi:

- Đưa đi đâu?

- Dĩ nhiên là đưa đến sòng bạc Ngân Câu.

- Cô muốn dùng một đồng gạch vụn đổi lấy La Sát bài à? Bộ cô tưởng ai cũng ngu hết sao?

- Bởi vì vị Trần cô nương này không ngu chút nào, nên thiếp mới đưa rương qua như thế này, nếu Trần cô nương biết món hàng này, thì sẽ không nói gì đâu.

- Máy cái rương kia cũng chứa toàn gạch vụn sao?

- Cũng toàn là một đồng gạch vụn, chỉ có điều...

- Điều gì?

Sở Sở cười đáp:

- Trong rương chứa toàn gạch vụn, nhưng rương lại làm bằng vàng, chúng ta đem nhiều vàng đi xa như vậy, nên phải đặc biệt cẩn thận.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa, chàng bỗng cảm thấy kẻ ngu duy nhất ở đây hình như là chính chàng. Những chiếc rương còn lại đã được đưa đi, mà Lục Tiểu Phụng hãy còn đứng ngăn người ra đó.

Sở Sở nhìn chàng nũng nịu nói:

- Thiếp biết công tử đang giận thiếp.

Nàng bước đến tựa vào lồng ngực Lục Tiểu Phụng, hai tay ôm eo chàng kề tai nói nhỏ:

- Nhưng tối nay thiếp sẽ không làm công tử giận nữa.

Lục Tiểu Phụng cúi đầu nhìn mái tóc của Sở Sở một lúc lâu, bỗng nói:

- Chuyện gì khiến cô đổi ý?

Sở Sở nói nhỏ:

- Thiếp chỉ làm chuyện gì mình thích làm, lúc trước thiếp không thích, nhưng bây giờ...

- Bây giờ cô thích phải không?

Sở Sở gật đầu.

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng bỗng nàng lên đưa về phòng nàng, thả mạnh xuống giường, quay lưng bỏ đi.

Sở Sở ngồi bật dậy kêu lên:

- Công tử làm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng không quay đầu, lạnh nhạt đáp:

- Cũng đâu có gì, chuyện này phải cả hai cùng thích, bây giờ tuy cô muốn nhưng ta lại không thích.

Tối hôm đó Lục Tiểu Phụng tuy ngủ một mình nhưng chàng ngủ rất ngon. Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, chàng cảm thấy đói bụng, tưởng như nuốt cả con cá lớn cũng được.

Tuy đã gần trưa mà vẫn không thấy bóng dáng Sở Sở đâu cả, chắc nàng còn trốn trong phòng, không biết còn ngủ, hay đang giận.

Sòng bạc Ngân Câu vẫn không có tin tức gì cả.

Lục Tiểu Phụng ngẫu nhiên ăn xong bữa cơm, chàng cảm thấy tinh thần phấn chấn thoải mái, bèn ghé xuống bếp khen đầu bếp:

- Nếu người vào nội địa mở tiệm cơm, ta bảo đảm nhất định người sẽ giàu to.

Lồng đèn tuy chưa được thắp, nhưng chiếc ngân câu vẫn đang đưa lấp lánh trong gió. Lục Tiểu Phụng rảo bước đi vào sòng bạc Ngân Câu, chàng cảm thấy hôm nay mình sẽ gặp may. Chàng đi đến trước một gian phòng có

đề mấy chữ “không phận sự xin miễn vào”, lập tức có hai đại hán bước đến chặn đường.

Một người chỉ tay vào tấm bản gỗ, sa sầm nét mặt hỏi:

- Người có biết đọc chữ không?
- Ta cũng biết đọc vài chữ, nhưng ta có việc đến tìm người.

Nói xong chàng bước qua, Đại hán vừa đưa tay định ngăn cản, chợt cảm thấy tê rần ở ngang hông, cả người như nhũn ra, muốn nhấc ngón tay cũng không nổi.

Trần Tịnh Tịnh quả có ở trong phòng, Lý thần đồng cũng có mặt. Nhìn thấy Lục Tiểu Phụng, hai người cùng nở nụ cười gượng gạo.

Lục Tiểu Phụng cũng cười:

- Sáng sớm ghé thăm cô nương.

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Bây giờ không còn sớm nữa.
- Cô đã biết không còn sớm, tại sao chưa đưa tin cho ta hay?

Trần Tịnh Tịnh ho nhẹ hai tiếng, đáp:

- Bọn tôi đang định đi mời Giả đại gia tối nay qua đây dùng bữa cơm đạm bạc.

- Ta chưa hề ăn cơm đạm bạc, chỉ ăn tiệc rượu linh đình mà thôi.

Trần Tịnh Tịnh miễn cưỡng cười nói:

- Dĩ nhiên sẽ có tiệc rượu đầy đủ, đến lúc đó Lý đại thơ cũng sẽ có mặt.
- Ta bây giờ đã đến, nên muốn ăn tiệc bây giờ.
- Vậy làm sao kịp?

- Dễ lắm, cô đi báo cho Lý đại thơ là ta đã đến, nếu bà ấy không chịu ra gặp ta, thì ta sẽ cắt bỏ hai cái tai và mũi của em trai bà ấy.

Lý thần đồng biến sắc mặt, Trần Tịnh Tịnh nói:

- Rất tiếc là bọn tôi cũng không biết đại thơ ở đâu, làm sao báo cho đại thơ biết được?

- Các người không biết Lý Hà ở đâu, nhưng ta biết một điểm: nơi này đúng ra có hai cái bồn nước lớn, bây giờ ngoài kia còn lại một cái, còn cái kia đi đâu?

Trần Tịnh Tịnh hình như hơi biến sắc mặt:

- Đại gia nói gì tôi không hiểu?

- Cô phải hiểu chứ, trừ người điên ra, chẳng ai dám bán nhà mua hai cái bồn nước thật lớn chỉ để hứng nước mưa.

Trần Tịnh Tịnh đồng ý điểm này.

- Nhưng Đình lão đại không phải kẻ điên, lão làm như vậy đương nhiên phải có mục đích chứ. Lão cùng Lý Hà trốn ra đến đây, sợ người khác đuổi theo, mới làm ra hai cái bồn nước lớn, chuẩn bị khi nào cần kíp thì vào bồn nước ẩn thân.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Bồn nước cũng là chỗ trốn được sao?

- Dĩ nhiên để như thường thì không trốn được, nhưng nếu đem bồn nước chìm xuống sông chờ đóng băng lại, thì tự nhiên sẽ trở thành một chỗ ẩn thân tuyệt hảo, không ai nghĩ đến chuyện đi tìm người dưới băng hà.

Trần Tịnh Tịnh có muốn cười cũng không cười được nữa. Lý thần đồng xen vào hỏi:

- Huynh có biết cái bồn nước đó nằm đâu không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, dậm chân xuống sàn gỗ, nói:

- Ở ngay đây.

Trần Tịnh Tịnh nhìn Lý thần đồng, Lý thần đồng nhìn lại Trần Tịnh Tịnh, cả hai chưa kịp nói gì, bên dưới sàn gỗ bỗng có một giọng nói khàn khàn lên tiếng:

- Công tử đã biết tôi ở dưới này, sao còn chưa xuống?

Bồn nước cao hơn hai trượng được ngăn thành hai tầng, tầng dưới trải đầy những lông thú mềm mại, nằm ngủ rất êm. Một chiếc cầu thang nhỏ dắt lên tầng trên, là nơi ăn uống sinh hoạt, có bày bàn ghế, bốn bên đều treo thảm rất dày, lại có một cây đèn bằng đồng kiểu rất cầu kỳ.

Lục Tiểu Phụng thầm than, chàng đang tưởng tượng nếu được cùng cô gái mình thích ở lại đây vài ngày, chắc là một giấc mộng rất đẹp.

Một nữ nhân cỡ trung niên đang ngồi đối diện ngắm Lục Tiểu Phụng. Nữ nhân này trông không đến nỗi xấu lắm, mái tóc chải thật bóng theo nếp ngay ngắn, một khuôn mặt vuông vức, lưỡng quyền cao, đôi môi khá dày, lông mày rậm, tuy nhiên thái độ rất nghiêm nghị nên không thể nói có điểm

nào ưa nhìn. Người khác có thể bảo rằng nữ nhân này không xấu, có thể chỉ vì đôi mắt của bà khi nhìn ai thì phảng phất như có vẻ mông lung xa vời. Nếu chưa gặp tận mặt, không ai ngờ một đôi mắt như thế mà đi đôi với khuôn mặt như vậy.

- Phu nhân là Lý Hà?

- Công tử dĩ nhiên là Giả Lạc Sơn.

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

- Công tử có biết người khác gọi công tử là lão hồ ly chẳng?

- Ta vốn là hồ ly mà.

- Nhưng công tử nhìn không già chút nào.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói tiếp:

- Bởi vì ta biết có một cách giữ cho nam nhân trẻ hoài.

- Là cách gì?

- Nữ nhân.

Trong mắt Lý Hà chừng như ẩn vẻ cười:

- Cách này nghe cũng hay.

Lục Tiểu Phụng ngắm Lý Hà:

- Phu nhân nhìn cũng không già, vậy phu nhân dùng cách gì để bảo tồn tuổi xuân?

Lý Hà sa sầm nét mặt, cười nhạt nói:

- Công tử tưởng cách của tôi là dùng nam nhân à?

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên nói:

- Chỉ cần phu nhân chớ xài ta là được, riêng phu nhân xài cách gì cũng không liên quan đến ta.

Lý Hà lại nhìn Lục Tiểu Phụng, trong mắt như có vẻ gì kỳ lạ, bỗng bà gọi lớn:

- Người đâu, dọn rượu ra đây.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta đến đây không phải để uống rượu.

- Nhưng công tử bắt buộc phải uống, vì tôi muốn công tử uống, lại nữa, vật mà công tử muốn lấy, đang nằm trong tay tôi.

Lục Tiểu Phụng chợt ngửi thấy một mùi thơm rất quen thuộc: lại là mùi rượu và đồ nhắm. Chàng cơ hồ muốn ngất đi! Hơi nóng bốc nghi ngút, Trúc Diệp Thanh hâm vừa độ ấm.

Lý Hà chưa nói gì, Lục Tiểu Phụng đã tranh nói trước:

- Rượu này đương nhiên là của phu nhân đem từ ngoài vào đây, vì tiệc nên ít khi dám uống.

Chàng tưởng rằng Lý Hà sẽ cảm thấy rất kỳ lạ, vì làm sao chàng lại nói đúng lời bà định nói. Nào ngờ Lý Hà lắc đầu nói:

- Công tử sai rồi, rượu này là do nữ nhân của công tử đưa đến, tôi cũng chưa uống thử vì sợ trong rượu có độc.

Lục Tiểu Phụng cười gượng gạo, đã là con người hãn cũng có lúc bị hổ, chàng hỏi:

- Bởi vậy phu nhân muốn ta thử trước?

Lý Hà không phủ nhận, nhìn Lục Tiểu Phụng đưa chén lên uống cạn. Chàng có một khả năng thiên phú là cảm quan linh mãnh hơn đa số người khác, rượu có độc hay không, vừa đưa lên môi chàng đã cảm biết được, nếu không chắc chàng đã bị hạ độc chết mấy trăm lần.

Lý Hà bỗng hỏi:

- Nghe nói nữ nhân của công tử nhan sắc rất khá, tên là gì?

- Sở Sở.

Lý Hà lạnh nhạt nói:

- Công tử đã có một nữ nhân đẹp như vậy, mà còn theo bên Đông đuổi bên Tây, đến vợ người cũng không từ sao?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Hồng Nhi và Khả Khanh hình như không còn là vợ người, mà ta bình sinh vẫn thích nữ nhân.

Lý Hà đột nhiên cười cười, nói:

- Bây giờ tôi cũng không còn là vợ người, tôi cũng là một nữ nhân.

- Chỉ rất tiếc trong mắt ta, phu nhân chỉ là người mua bán với ta.

- Bây giờ vụ mua bán này đã xong chưa?

- Hình như chưa xong, vì ta đã đưa tiền, mà phu nhân chưa trao vật.

- Công tử an tâm, công tử muốn lấy đồ, sáng sớm mai tôi sẽ trao.

- Tại sao phải chờ đến sáng mai?

Lý Hà rót một chén rượu, từ từ nhắm, trong mắt lóe lên ánh kỳ dị, chậm rãi nói:

- Chúng ta đều là người lớn, không cần phải làm hai đứa trẻ chơi trò trốn tìm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng không muốn chơi trốn tìm.

Lý Hà ngăm Lục Tiểu Phụng:

- Nam nhân ở xứ này, toàn là phường quê mùa vừa hôi vừa dơ, mấy tháng chưa tắm một lần, tôi nhìn đến là phát ngán, nhưng công tử thì khác... Công tử chẳng những nhìn trẻ hơn tôi tưởng, mà thân mình còn chắc chắn lắm.

Vẻ mỏng lung trong mắt Lý Hà càng nhiều thêm, hơi thở cũng trở nên gấp rút:

- Tôi muốn điều gì, công tử còn không hiểu sao?

- Ta không hiểu gì cả!

Lý Hà cắn môi, nói:

- Tôi cũng là nữ nhân, nữ nhân cũng không thể thiếu nam nhân,...

Đang nói, Lý Hà đột nhiên nhào đến đưa tay nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng, đến độ móng tay cũng bầu vào thịt chàng. Trên mặt Lý Hà lấm tấm mồ hôi, đôi con ngươi nở lớn, ánh mắt ươn ướt...

Lục Tiểu Phụng bất động. Chàng đã thấy qua cảnh này, chỉ trong lúc thật đặc biệt trên mặt nữ nhân mới lộ ra phản ứng này, mà lúc này Lý Hà đang nắm tay chàng. Chàng bỗng hiểu ra tại sao Lý Hà cùng Đinh lão đại bỏ trốn, rồi lại lấy Lam Hồ Tử. Lý Hà hẳn là một nữ nhân có nhu cầu tính dục cao, lại rơi đúng vào tuổi sung mãn của nữ nhân. Bà tuy không đẹp, nhưng vẫn có sức thu hút kỳ dị, nhất là đôi môi đầy, dễ làm các nam nhân nghĩ đến những ý tưởng tội lỗi.

Lý Hà lúc này ôm chặt lấy Lục Tiểu Phụng, chàng tưởng như không thở nổi. Đột nhiên “bình” một tiếng, tấm bản gỗ phía trên bị tung ra, có tiếng người la lớn:

- Để ta vào! Ta phải vào! Ai chặn đường, ta giết luôn kẻ đó!

Lục Tiểu Phụng giựt mình, Lý Hà buông chàng ra, vừa đúng lúc một nữ nhân từ phía trên nhảy xuống, gương mặt tròn đầy vẻ phần nộ, Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhận ra nàng là cô gái đứng dưới tấm bản “Thái Bạch Di Phong”, muốn dụ các nam nhân đến cho nàng hành hạ.

Lý Hà đứng phắt lên nổi giận nói:

- Là người! Người đến đây làm gì? Mau cút đi!

Đường Khả Khanh trừng mắt nhìn Lý Hà, cười nhạt nói:

- Tôi không đi, tại sao tôi không đến chốn này được? Đại thơ không cho tôi kề cận nam nhân, tại sao chính đại thơ lại cùng một gã nam nhân ở trong này hưởng lạc?

Lý Hà càng giận dữ, gằn giọng nói:

- Người không có quyền nói, bất luận ta làm chuyện gì người cũng đừng hòng xen vào.

Đường Khả Khanh kêu lên:

- Ai nói tôi không xen vào được, đại thơ chỉ có thuộc về tôi mà thôi, tôi không cho đại thơ kiếm nam nhân khác.

Lý Hà bỗng xông đến tát vào mặt Đường Khả Khanh một bạt tai thật mạnh, dấu ngón tay lập tức hiện rõ trên mặt nàng. Đường Khả Khanh cũng nhào đến ôm chặt Lý Hà, mặc cho bà vùng vẫy đánh tới tấp vào thân mình nàng:

- Đại thơ đánh chết tôi, tôi cũng không buông, tôi cũng đâu kém gì bọn nam nhân, đại thơ biết mà, tại sao...

Lục Tiểu Phụng không muốn nghe thêm nữa, càng không muốn chứng kiến thêm nữa, chuyện này khiến chàng cảm thấy buồn: vừa buồn cười, lại buồn nôn. Chàng len lén bỏ đi, trong tâm đã rõ tại sao Đường Khả Khanh hận nam nhân, muốn hành hạ nam nhân.

Đêm chợt buông xuống.

Lục Tiểu Phụng chẳng để ý trời tối lúc nào, cũng chẳng trở về Thiên Trường từ lâu. Chàng ghé vào một quán rượu bên đường mua một vò rượu lớn, ra đây ngồi uống một mình. Chàng cảm thấy chán nản cực độ, tâm tình thất ý còn hơn đêm qua, bởi vì tuy chàng biết cuộc sống con người vẫn có một mặt trái gớm ghiếc, nhưng chàng không muốn nhìn thấy.

Chỗ này là một căn nhà gỗ nhỏ không người ở, nằm bên bờ sông, chủ nhân căn nhà hẳn đã dọn vào băng tuyết, cửa nhà bỏ lâu bị băng tuyết phủ đầy. Gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, lạnh như dao cắt, mà Lục Tiểu Phụng như chẳng cảm thấy gì. Chàng chỉ hy vọng Lý Hà giữ đúng lời hứa, sáng sớm mai sẽ đem La Sát bài trao cho chàng, chàng lấy xong là đi. Lúc mới đến đây, chàng cảm thấy nơi này quả là huy hoàng đẹp đẽ, đến đâu cũng có những điều mới lạ kích thích. Nhưng bây giờ chàng chỉ muốn mau đi về, càng mau càng tốt.

Trên chiếc bàn gỗ cũ kỹ còn để cây đèn, đèn hình như vẫn còn chút dầu. Nhưng Lục Tiểu Phụng không muốn thắp đèn, chàng cũng không hiểu sao hai hôm nay chàng bỗng trở nên buồn chán như vậy, đến độ chàng muốn kiếm Cô Tùng lão thách uống rượu một phen nữa. Điều kỳ lạ là đến nơi đây Tuế Hàn tam hữu bỗng biến mất, không thấy bóng dáng.

Từ xa trông vào, băng tuyết vẫn thấp đèn sáng huy hoàng, nơi đây trời tối sớm, bây giờ trời chưa khuya, còn cả một khoảng thời gian dài mới đến sáng mai. Đêm trường đặng đặng làm gì cho mau qua?

Lục Tiểu Phụng cầm vò rượu lên, lại đặt xuống, chàng bỗng nghe những tiếng chân bước trên mặt băng rất khê từ bên ngoài vọng lại. Giờ phút này còn ai tìm đến đây nữa?

Cửa sổ bỗng nhiên bị đẩy bật ra, một người nhảy vào. Cửa ra vào đã bị băng đóng chặt, Lục Tiểu Phụng lúc này cũng nhảy qua cửa sổ vào đây.

Ánh tuyết phản chiếu, mập mờ tạm nhận ra được người này choàng áo ấm vừa dài vừa rộng, tay cầm một bọc lớn đặt “bình” một tiếng xuống bàn. Y lục trong bọc ra đá lửa mỗi sáng cây đèn dầu trên bàn, sau đó quay đầu lại đối diện với Lục Tiểu Phụng, mỉm cười nói:

- Tôi đoán không sai, công tử quả nhiên là ở đây!

Mặt của nàng lạnh đến trắng bệch, mũi đỏ hồng, nét cười dịu dàng như hoa mùa xuân, chính là Trần Tịnh.

Lục Tiểu Phụng chẳng ngạc nhiên, nhưng vẫn hỏi:

- Làm sao cô đoán biết ta ra đây?

- Tôi thấy công tử ôm vò rượu lớn đi về phía này, quanh đây cũng chỉ có chỗ này tạm trú để tránh gió, tuy tôi không thông minh nhưng cũng không

đến nỗi quá dốt.

- Cô cố ý đến tìm ta ư?

- Phải!

- Cô tìm ta làm gì?

Trần Tịnh Tịnh chỉ vào cái bọc trên bàn, nói:

- Tôi đem rượu và thức ăn đến cho công tử.

Nàng mỉm cười mở bọc ra, nói:

- Công tử vẫn là khách của chúng tôi, nên đâu thể bỏ đói công tử được.

Lục Tiểu Phụng nhìn Trần Tịnh Tịnh cười nhạt:

- Cô không nên đến đây.

- Tại sao không nên?

- Vì ta là một con quỷ háo sắc, bộ cô không sợ ta...

Trần Tịnh Tịnh không để chàng dứt lời, mỉm cười cắt ngang:

- Nếu sợ thì tại sao tôi đến đây?

Câu nói này nếu do Đinh Hương Di nói ra, nhất định sẽ hàm ý khiêu gợi, nếu như do Sở Sở nói ra, lại ẩn chứa ý khiêu khích. Nhưng thái độ của Trần Tịnh Tịnh rất bình thản, bởi vì nàng chỉ phản ánh sự thực: “Tôi biết công tử là một quân tử, bởi thế tôi đến đây, tôi cũng biết công tử nhất định sẽ lấy lượng quân tử mà đối đãi với tôi.”

Trong trường hợp thông thường, một nữ nhân dùng cách này đối phó với nam nhân thì có thể coi đây là một phương thức khôn ngoan, chỉ tiếc là Lục Tiểu Phụng lúc này không được bình thường lắm.

Lúc này chàng chán nản cùng cực, lại bực tức vô cùng, chẳng những chàng giận Sở Sở, giận Lý Hà, Đường Khả Khanh, mà còn giận cả chính mình. Chàng cảm thấy hai ngày nay những chuyện chàng làm đều không đến đâu cả, trong người khó chịu khôn tả.

Trần Tịnh Tịnh lại nói:

- Tôi đem thịt rừng lại để nhấm rượu, công tử cũng nên ăn thử một chút!

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Ta chỉ muốn một thứ.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Công tử muốn ăn thứ gì?

- Ta muốn ăn cô!

Trần Tịnh Tịnh không phản kháng, không trốn tránh, thậm chí cũng không cự tuyệt, như thể nàng đã chuẩn bị chấp nhận mọi chuyện xảy ra sau đó. Phản ứng của nàng không quá mức nhiệt tình, nhưng không thiếu những phản ứng thông thường khi nam nữ gần nhau. Mọi chuyện xảy ra rất tự nhiên, rất đơn giản.

Sau cơn kích động, Trần Tịnh Tịnh trở dậy chỉnh lại y phục, bất chợt nàng quay đầu nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói nhỏ:

- Bây giờ công tử muốn ăn thứ gì?

Lục Tiểu Phụng cũng cười:

- Bây giờ thứ gì ta cũng muốn ăn, cô đem đến cả con trâu ta cũng nuốt được.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, một chuyện vốn có thể làm người ta hối hận chán ghét, bỗng trở nên một niềm vui.

Lục Tiểu Phụng nhìn Trần Tịnh Tịnh, trong lòng ngoài cảm giác thư thái an vui còn có thêm niềm cảm kích. Bao nỗi khó chịu trong người tan biến mất, ảnh hưởng của nữ nhân đối với nam nhân đôi lúc giống như một phép lạ.

Trong mắt Trần Tịnh Tịnh như cũng có niềm vui kỳ diệu ấy:

- Bây giờ tôi đã rõ ra một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều gì?

- Đồ ăn dù tươi tốt cách mấy mà không có gia vị thì rất khó ăn.

- Chắc chắn là khó ăn vô cùng.

- Nam nhân cũng thế.

Lục Tiểu Phụng không hiểu:

- Nam nhân cũng thế là sao?

Trần Tịnh Tịnh nói:

- Bất luận nam nhân tốt cỡ nào, nếu không có nữ nhân, cũng sẽ trở nên xấu tính, thật xấu.

Mặt nàng đỏ hồng, rạng rỡ như ánh hoàng hôn đầu hạ. Lục Tiểu Phụng bất giác đưa tay cầm lấy tay nàng.

Lần này Trần Tịnh Tịnh khẽ tránh sang bên, bỗng nghiêm mặt nói:

- Thật ra tôi đến để nói cho công tử nghe một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao lúc này cô không nói?

- Bởi vì tôi nhận thấy công tử không vui, nên không dám nói.

- Bây giờ có thể nói được chứ?

Trần Tịnh Tịnh gật đầu, nàng dĩ nhiên cũng thấy là bây giờ tâm tình chàng đã ổn định hơn nhiều.

- Tôi chỉ mong là công tử nghe xong đừng sốt ruột quá!

- Cô nói mau đi, ta không nổi nóng đâu!

Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng Lục Tiểu Phụng đã nôn nóng trong bụng.

Trần Tịnh Tịnh thở dài đáp:

- Khả Khanh chết rồi, chết bởi tay Lý đại thơ.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày hỏi:

- Lý Hà giết cô ấy? Tại sao?

- Tôi cũng không biết.

- Cô không hỏi bà ấy sao?

- Tôi không hỏi được vì đại thơ lại đi đâu mất, lần này là biến mất thật, bọn tôi tìm hoài mà không thấy đâu cả.

Nàng chưa nói dứt lời, Lục Tiểu Phụng đã nhảy dựng lên.

- Tôi cũng biết công tử nghe xong sẽ nhảy dựng lên, vì trừ đại thơ ra không ai khác biết đại thơ giấu La Sát bài ở đâu. Mười hai chiếc rương kia cũng đã bị đại thơ cho người đem đi, giấu mất rồi!

Lục Tiểu Phụng kêu lớn:

- Chuyện như vậy sao bây giờ cô mới nói cho ta hay?

Trần Tịnh Tịnh cười gượng:

- Bây giờ tôi nói, mà công tử đã như vậy, nếu tôi nói lúc này chắc là đã bị đánh gãy mũi cũng có!

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống im lặng.

- Vì nghe tôi mà công tử mới đưa hết mấy chiếc rương ấy cho đại thơ phải chăng?

- Phải.

- Bây giờ rương mất, đại thơ cũng biến luôn, biết làm sao?

Lục Tiểu Phụng lãnh đạm đáp:

- Cô đã nghĩ ra cách tốt nhất để bịt miệng ta rồi.

Trần Tịnh Tịnh cúi đầu nhìn xuống chân mình, nói nhỏ:

- Nếu công tử nghĩ là tôi xử sự như thế chẳng qua để bịt miệng công tử thì công tử lầm rồi, nếu tôi sợ công tử kiếm tôi đòi nợ, tôi cũng có thể trốn đi mà.

Mắt nàng rướm lệ, Lục Tiểu Phụng lại mềm lòng, đứng dậy nói:

- Cô đừng lo, bà ấy không trốn đi xa đâu.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Công tử có chắc tìm được đại thơ không?

- Lần trước ta tìm được bà ấy, thì lần này cũng có thể tìm được.

Tuy nói thế như chàng cũng không chắc sẽ tìm được. Chàng nói chỉ để an ủi nàng.

- Bà ấy giết Đường Khả Khanh xong, chắc trong bụng không khỏi lo sợ nên mới trốn đi. Lúc đó cô cũng có mặt tại sông bạc Ngân Câu, cô không thấy bà ấy đi hướng nào sao?

- Tôi không thấy, tôi chỉ nghe tiếng kêu thét của Khả Khanh, lúc chạy xuống xem thì đại thơ đã biến mất.

- Người khác cũng không thấy bà ấy?

Trần Tịnh Tịnh lắc đầu, nói:

- Ở đây hễ trời tối, ai nấy đều trốn trong nhà, vả lại tối nay đặc biệt lạnh, lúc ấy nhằm giờ cơm.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một lúc:

- Nhưng ta biết có một người lúc nào cũng ở ngoài trời, bất kể trời lạnh cỡ nào.

- Công tử nói ai?

- Là Lão Sơn Dương.

- Lão quái vật trú trong bồn nước lớn đó ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, nói:

- Cô cũng thấy qua bồn nước rồi sao?

- Lúc tôi đến đây, có thấy phía bên bồn nước có ánh lửa, giống như nhà có đốt lửa.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày:

- Nhưng bên đó không có phòng nào khác, mà bồn nước không đốt được.

- Thế nên tôi cũng không hiểu là chuyện gì.

- Vậy chúng ta mau sang bên ấy xem sao.

Lục Tiểu Phụng và Trần Tịnh Tịnh chưa nhìn thấy bồn nước lớn, đã ngửi thấy mùi rượu nồng theo gió lan đến. Mũi của Lục Tiểu Phụng lạnh cóng, nhưng vẫn ngửi ra được mùi rượu, chàng lập tức nhíu mày nói:

- Hỏng rồi!

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Chuyện gì hỏng?

- Nếu rượu đã được uống vào bụng thì không bay mùi thơm xa như vậy.

Trần Tịnh Tịnh lại hỏi:

- Nếu lấy rượu đốt lên thì mùi thơm có bay xa không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói tiếp:

- Nhưng Lão Sơn Dương chắc chắn không xài rượu phí như vậy, rượu của lão thường chỉ dùng để uống.

Trần Tịnh Tịnh nhíu mày hỏi:

- Công tử nghĩ là có người dùng rượu để châm lửa đốt bồn nước của lão sao?

- Cho dù bồn nước không đốt được, nhưng người lão vẫn có thể bị lửa thiêu chết.

- Ai muốn giết lão? Tại sao muốn thiêu lão chết?

- Bởi vì lão biết nhiều bí mật quá!

Lửa lúc này đã tàn. Lục Tiểu Phụng và Trần Tịnh Tịnh hồi hã xem, chỉ thấy bồn nước bị nung đen thui, chung quanh bồn nước những thanh củi đã cháy chất cao thật cao. Trong gió vẫn nồng mùi rượu.

Nhìn đống củi cao như vậy, nếu tưới thêm rượu vào hẳn là ngọn lửa không nhỏ, đừng nói trong bồn nước chỉ có Lão Sơn Dương, cho dù có thêm bảy, tám con trâu nước cũng bị nấu chín hết.

Trần Tịnh Tịnh nói:

- Mùi rượu chưa tan, chắc là ngọn lửa mới tàn chưa lâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta leo vào xem thử, cô hãy đứng chờ bên ngoài.

Chàng phóng mình leo lên, đột nhiên lại nhảy phắt xuống.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Sao công tử không vào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta không vào được, vì bên trong đóng đầy băng.

Trần Tịnh Tịnh nhíu mày:

- Ở nơi đây nấu được chút nước nóng đem ra ngoài thì lập tức đóng băng ngay, chẳng ai có thể đổ đầy nước trong một bồn lớn như thế, vậy bên trong bồn nước làm sao đóng băng?

- Có trời mới biết...

Chàng chưa nói dứt câu, bỗng nghe “rắc” một tiếng, bồn nước nứt ra một đường, kế tiếp lại “rắc” thêm tiếng nữa, thêm một đường nứt mới, chẳng mấy chốc cả bồn nước lớn bị bể ra, bốn, năm mảnh bể cỡ to hơn cái bàn rớt xuống bể vụn. Bồn nước tuy đã bể, nhưng khối băng bên trong vẫn còn nguyên, trong ánh đêm mờ mờ nhìn giống như một tòa núi băng đứng sừng sững, bên trong lớp băng dường như có hình thù gì không rõ.

Lục Tiểu Phụng hỏi Trần Tịnh Tịnh:

- Cô có mang theo đá lửa không?

Trần Tịnh Tịnh vội đưa đá lửa cho Lục Tiểu Phụng. Chàng lấy một que củi môi lửa, ánh lửa sáng lên, cả hai bỗng cảm thấy chói với, Trần Tịnh Tịnh gần như đứng không vững, đến Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy cảnh nào kinh hoàng quý dị như thế!

Dưới ánh lửa lập lòe, khối băng sơn trông tựa như một khối thủy tinh trắng trong, kỳ ảo diễm lệ.

Nhưng giữa khối băng lại có hai con người trần truồng, một đứng thẳng, một giốc ngược đầu, người có thân hình ốm nhom chính là Lão Sơn Dương, người còn lại có bộ ngực to, đùi nở, hiển nhiên là Lý Hà!

Mắt của họ như lồi ra, một trên một dưới nhìn về phía Trần Tịnh Tịnh và Lục Tiểu Phụng.

Trần Tịnh Tịnh kinh hãi kêu lên rồi ngất đi.

Khi nàng tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trong phòng ngủ tại sòng bạc Ngân Cầu. Trong phòng bày biện rất thanh nhã, mỗi một món đồ chường như được chủ nhân bỏ công chọn lựa kỹ lưỡng, nên nhìn chung mọi thứ rất hài hòa. Trên một chiếc ghế trong góc có phủ một tấm lông gấu vừa to vừa dày.

Trần Tịnh Tịnh tỉnh dậy đã lâu, mà Lục Tiểu Phụng hình như đang ngủ, không thấy động tịnh gì cả.

Trong phòng đèn thấp sáng, cảnh tượng bên bồn nước lúc này giống như một cơn ác mộng trong đêm tối. Trần Tịnh Tịnh khẽ thở dài:

- May mà tôi ngất đi, nếu nhìn hai người ấy lâu thêm chút nữa, chắc tôi sợ đến chết mất!

Lục Tiểu Phụng vẫn im lặng, không có phản ứng gì.

Trần Tịnh Tịnh nhìn chàng hỏi:

- Công tử đang nghĩ gì vậy?

Lục Tiểu Phụng từ tốn nói:

- Trong bồn không có nước nên không thể đóng đầy băng, vậy nước từ đâu ra?

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Công tử phải chăng đã nghĩ ra câu trả lời?

Lục Tiểu Phụng không đáp, lại hỏi tiếp:

- Hôm qua lúc ta đi gặp Lão Sơn Dương, thấy bên kia bờ sông tuyết chất đống thật cao, nhưng hôm nay không thấy nữa, đống tuyết này biến đi đâu rồi?

Trần Tịnh Tịnh chớp mắt:

- Có phải đã vào hết trong bồn nước?

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

- Nếu nổi lửa bên ngoài bồn nước, tuyết bên trong phải chăng sẽ tan thành nước?

Trần Tịnh Tịnh trong ánh mắt lóe lên tia sáng:

- Bên ngoài lửa vừa dập tắt, nước bên trong bồn sẽ mau chóng đóng băng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Ngay lúc nước chưa kết băng, Lý Hà và Lão Sơn Dương đã bị ném vào bồn.

Trần Tịnh Tịnh căn môi nói:

- Đại thơ sau khi giết Đường Khả Khanh, chắc là đi kiếm Lão Sơn Dương, bởi vì hai người họ vốn là bạn cũ, nên...

Lão Sơn Dương tuy tuổi tác cao, nhưng thân thể hãy còn tráng kiện, Lý Hà đang gặp lúc cần nam nhân. Những điều này nàng không nỡ nói ra, nhưng Lục Tiểu Phụng cũng thừa hiểu.

Lục Tiểu Phụng cũng than dài:

- Có lẽ họ bị hạ sát trong lúc đó.

- Ai giết họ? Tại sao phải giết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nghĩ không ra là ai, nhưng chắc chắn người này cũng vì La Sát bài.

- Nhưng giết đại thơ rồi, cũng chưa chắc lấy được La Sát bài.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Có thể y không lấy được, cũng không muốn cho ta lấy được.

- Tôi cũng không nghĩ ra, y đã giết đại thơ, tại sao lại phí công đốt tuyết tan thành nước, bỏ vào bồn nước làm gì?

- Có thể y vốn muốn dọa Lý Hà, đem bà bỏ vào bồn nước để ép bà đưa ra La Sát bài.

- Nhưng đại thơ chắc cũng biết, dù có đưa được La Sát bài ra cũng sẽ chết, nên...

- Thế nên La Sát bài vẫn nằm ở một chỗ bí mật.

- Rất tiếc bây giờ đại thơ chết rồi, bí mật này không còn ai biết nữa.

Lục Tiểu Phụng đứng dậy nhìn ánh đèn một lúc lâu không nói gì, sau cùng chàng chậm rãi lên tiếng:

- Ta có một người bạn, đã từng nói với ta là nơi đây chỉ có hai người có thể tin được, một là Lão Sơn Dương, người kia chính là cô.

Trần Tịnh Tịnh ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Bạn của công tử là ai? Y cũng biết tôi sao?

- Cô ấy cũng là bạn cô, hơn nữa là bạn quen từ nhỏ đến lớn.

Trần Tịnh Tịnh giựt mình mở to mắt hỏi:

- Công tử nói là Đinh Hương Di à? Làm sao công tử quen được Hương Di?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Ta chỉ hy vọng cô biết ta là bạn của Hương Di, chuyện khác tốt hơn cô chớ hỏi.

Trần Tịnh Tịnh chăm chú nhìn chàng, gật đầu nói:

- Tôi hiểu ý công tử, tôi cũng mong công tử hiểu là, bạn của Hương Di cũng là bạn của tôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cho nên cô quyết không khi nào gạt ta?

- Không khi nào!

- Nếu cô biết La Sát bài giấu ở đâu, chắc chắn sẽ nói cho ta biết chứ?

- Nhưng thôi thật sự không biết mà!

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi dài:

- Bởi vậy Lý Hà vốn không đáng chết, càng không đáng chết thảm như vậy, ta cứ nghĩ chỉ có kẻ điên mới nghĩ ra phương pháp giết người quái gở như vậy, mà nơi này lại có một kẻ hơi khật khùng.

- Ai?

- Lý thần đồng.

Trần Tịnh Tịnh thất kinh hỏi:

- Công tử nghĩ hãn dám hạ độc thủ với thơ thơ của hãn sao?

Lục Tiểu Phụng chưa kịp trả lời, bên ngoài đột nhiên có một người chạy vào, vỗ tay cười nói:

- Rốt cuộc nàng bằng lòng làm vợ ta rồi, ta rốt cuộc cũng có vợ, các người mau đi uống rượu mừng với ta!

Người này dĩ nhiên là Lý thần đồng, gã vẫn còn mặc áo bào rộng màu đỏ, trên đầu vẫn đội cái mũ xanh có chóp cao, trên mặt tô thêm một lớp phấn, trông càng giống kẻ điên hơn lúc trước, nhưng chẳng biết gã điên thật hay giả?

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Ai bằng lòng làm vợ người?

Lý thần đồng đáp:

- Dĩ nhiên là tân nương tử của ta.
- Tân nương tử của người đang ở đâu?
- Thì ở chỗ động phòng chứ ở đâu!

Gã lăm băm tiếp:

- Hôm nay ta động phòng, mọi người phải vui chung, tân nương đẹp vô cùng, ta yêu tân nương lắm,...

Gã vừa vỗ tay hát lớn, vừa bỏ chạy ra ngoài.

Trần Tịnh Tịnh hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Công tử muốn đi xem tân nương của hã không?
- Đi!

Trong phòng ngủ của Lý thần đồng có thắp đôi nến đỏ, trên giường quả có một tân nương mình mặc áo đỏ, trên đầu phủ khăn đỏ che mặt. Tân nương ngồi tựa đầu giường, Lý thần đồng đứng bên cạnh hát mãi, hát rất khó nghe.

Trần Tịnh Tịnh nhú mày nói:

- Chúng ta không phải đến nghe người hát, ngậm miệng lại dùm!

Lý thần đồng vẫn cười hì hì nói:

- Nhưng tân nương tử của ta đẹp lắm, các người có muốn xem không?

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Muốn.

Lý thần đồng đưa tay định lấy khăn che mặt của tân nương, bỗng thu tay lại, nói nhỏ nhỏ:

- Ta phải hỏi trước xem nàng có bằng lòng gặp các người không.

Gã cúi xuống nói nhỏ bên tai tân nương mấy câu, tân nương xem ra không có phản ứng gì cả, nhưng gã lại nhảy lên cười nói:

- Nàng đồng ý gặp các người, còn đòi các người phải uống chén rượu mừng chúng ta.

Nói xong gã đưa tay lấy tấm khăn che mặt tân nương xuống.

Lục Tiểu Phụng và Trần Tịnh Tịnh thêm một phen giựt mình kinh hãi. Mặt của tân nương được thoa một lớp phấn dày, nhưng đôi mắt mở trừng trừng, rõ ràng một đôi mắt của người chết.

Trần Tịnh Tịnh kêu thất thanh:

- Tiểu Khanh! Đường Khả Khanh.

Lý thần đồng vẫn cười toe toét, rót ra bốn chén rượu, đưa cho Trần Tịnh Tịnh, Lục Tiểu Phụng mỗi người một chén, nói:

- Đây đây, cô một chén, hần một chén, ta một chén, tân nương cũng có một chén.

Lục Tiểu Phụng và Trần Tịnh Tịnh cầm chén rượu mà trong bụng cảm thấy tội nghiệp cho gã, xem ra gã điên thật rồi!

Lý thần đồng đến bên đầu giường ngồi xuống, đưa chén rượu cho tân nương của gã, cười nói:

- Chúng ta cùng uống chén rượu ngọt này, uống rồi ta sẽ đuổi mấy người kia ra ngoài!

Tân nương dĩ nhiên chẳng đưa tay đón lấy chén rượu của Lý thần đồng, gã trợn mắt nói:

- Tại sao nàng không chịu uống, hay là nàng đổi ý không chịu lấy ta làm chồng nữa?

Trần Tịnh Tịnh không nhịn được nói lớn:

- Người không thấy nàng đã chết rồi sao? Tại sao còn ép...

Lý thần đồng bỗng đứng phắt dậy, la to:

- Ai nói nàng đã chết? Ai nói?

- Ta nói đó.

Lý thần đồng trừng trừng nhìn Trần Tịnh Tịnh, gằn giọng nói:

- Tại sao cô phải nói vậy?

- Bởi vì nàng đã chết thật rồi, nếu người thật sự thương nàng, hãy để cho nàng yên nghỉ mới phải!

Lý thần đồng gào lên:

- Nàng không chết, nàng là tân nương tử của ta, nàng không thể chết được!

Gã nắm chặt vạt áo Trần Tịnh Tịnh kéo mạnh, Trần Tịnh Tịnh sợ xanh mặt vội tát vào mặt gã một bạt tai.

Tiếng bạt tai vang lên, mọi tiếng kêu gào bỗng im bật. Lý thần đồng đứng sững bất động, bỗng thấy hai dòng lệ trong khóe mắt gã chảy xuống,

thấm qua lớp phấn trên mặt gã. Nước mắt nhòe phấn hồng, biến thành màu đỏ tươi như máu. Gã ngây dại nhìn Trần Tịnh Tịnh, đôi mắt nửa thất thần, nửa khố sở.

Trần Tịnh Tịnh bất giác lùi lại hai bước, rùng mình sợ hãi.

Lý thần đồng nói:

- Đúng vậy, nàng chết rồi, ta còn nhớ rõ ai đã giết nàng.

Trần Tịnh Tịnh nói:

- Là... là ai?

- Là cô, đúng là cô! Chính mắt ta trông thấy cô dùng một chiếc vớ xiết cổ nàng cho đến chết!

Lý thần đồng bỗng quay qua vạch cổ áo Đường Khả Khanh, để lộ ra một vết bầm trên cổ, gã chỉ vào nói:

- Cô nhìn đây, tác phẩm của cô đây, cô muốn chối cũng không được đâu!

Trần Tịnh Tịnh vừa hoảng vừa tức run người:

- Người điên rồi, điên nặng rồi, may mà không có ai tin lời một gã điên như người!

Lý thần đồng không để ý đến Trần Tịnh Tịnh, bỗng ôm chầm lấy Đường Khả Khanh, la to:

- Nàng biết vì sao ta đi theo đại thơ chăng? Vì ta thầm thương nàng, vẫn ước muốn lấy nàng làm vợ, tuy ta không có tiền, nhưng Lam Hồ Tử có hứa cho ta ba vạn lượng bạc. Cũng vì ba vạn lượng bạc này ta không nhận cả đại thơ, nhưng nàng... nàng tại sao phải chết?

Lục Tiểu Phụng lặng lẽ bỏ đi ra, chàng sợ ở đó thêm nữa chắc chàng cũng phát điên. Có phải người ta không nên yêu một người nào quá mức, nếu quá sâu đậm, dễ tạo nên thảm kịch chăng? Tại sao đời có lắm bi kịch như thế?

Bên ngoài trời vừa tối vừa lạnh, Lục Tiểu Phụng bước ra hít thở vài hơi thật sâu, bỗng cúi gập mình xuống nôn mửa.

Đêm đã khuya. Lục Tiểu Phụng một mình đi trên đường, nhìn thấy từng ngọn đèn tắt đi, băng trấn tối dần. Chàng chẳng biết mình đi đã bao lâu, cũng không rõ tại sao mình dừng lại, lúc chàng ngừng đầu lên, mới biết mình lại đến trước cửa tiệm thuốc của Lãnh Hồng Nhi. Bên trong vẫn còn

ánh đèn lọt qua khe cửa, Lục Tiểu Phụng đứng ngoài ngăn người một lúc, thầm hỏi chính mình:

“Có phải ta muốn tìm nàng chăng? Nếu không sao lại dừng ngay đúng cửa nhà nàng?”

Câu hỏi này chàng cũng không trả lời được. Sâu thăm trong nội tâm của mỗi người, thường có một vài điều bí mật chính mình cũng không biết, có thể chẳng phải thật sự không biết, mà chẳng qua là không dám phơi bày ra mà thôi.

Lục Tiểu Phụng gõ cửa. Cửa chỉ khép hờ, chàng đẩy nhẹ thì cửa mở ra, bên trong có đèn nhưng không thấy người. Lục Tiểu Phụng chợt có linh cảm điều gì bất tường, vội vã bước vào đi vòng hết gian trước gian sau, vẫn không thấy một bóng người.

Phía sau bếp có một cánh cửa nhỏ cũng chỉ đóng hờ, bị gió thổi kêu kẻo kẹt. Lãnh Hồng Nhi phải chăng lại mất ngủ, nên đi ngõ sau ra ngoài mé sông chờ xem gấu? Con gấu đen chợt hiện ra, chợt biến mất trong đêm tối trên băng hà thần bí.

Lục Tiểu Phụng rảo bước trong đêm gió lộng, không hiểu đêm nay còn chuyện gì xảy ra nữa?

Chàng không biết đi đâu tìm Lãnh Hồng Nhi, nhưng chàng nhất quyết không thể để nàng biến mất theo đêm tối. Nàng ở đâu? Con gấu đen ở đâu?

Bỗng có tiếng thét kinh hoàng từ xa vọng lại, nghe ra là tiếng của nữ nhân. Lục Tiểu Phụng hối hả chạy về phía tiếng kêu.

Đi được một lúc, ánh sao đêm chiếu trên băng hà, phảng phất như thấy được dấu máu. Men theo từng giọt máu đọng trên băng, được hai ba chục bước, chàng nhìn thấy Lãnh Hồng Nhi đang nằm co quắp bất động trên mặt băng.

Thân hình nàng đã bị đông cứng, trên mặt máu thịt lẫn lộn, hầy còn dấu móng vuốt, vết thương trí mạng như vậy, hẳn là do bàn tay của một con gấu rất mạnh gây ra. Điều kỳ lạ là tại sao con gấu đó lại không động đến xác của Lãnh Hồng Nhi? Nhìn tư thế của nàng, không giống như bị gấu vồ mà ngã xuống, nhưng lại giống như nàng cố bò đi. Tại sao nàng phải cố hết sức lết ra đến đây? Thân hình nàng tuy co quắp, đôi tay lại dang về phía trước,

ngón tay đã đâm vào mặt băng cứng, tựa như đang cố đào bới. Chẳng lẽ dưới lớp băng này có bí mật gì sao?

Những ngôi sao đêm cũng lặn dần, cả khoảng băng hà rộng mênh mông chìm vào bóng tối trầm trầm. Đây chính là lúc trời tối nhất trước khi đến bình minh, nhưng lúc Lục Tiểu Phụng ngừng đầu lên, trong mắt có tia sáng như ánh sao.

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯƠNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ham Lợi Chuốc Họa

Thời điểm tối tăm nhất trong một ngày chính là lúc trước khi trời sáng. Đòi người cũng thế, khổ tận tất chuyển cam lai.

Ánh nắng đầu tiên trong ngày chiếu xuống Lục Tiểu Phụng, dịu dàng như sóng mắt tình nhân. Ánh mắt Sở Sở và Trần Tịnh Tịnh cũng đang dịu dàng nhìn Lục Tiểu Phụng, chỉ khác là trong ánh mắt của họ như có thêm nhiều ưu buồn và hoang mang. Hai nàng không hiểu tại sao mới sáng sớm Lục Tiểu Phụng đã kéo hai người ra chỗ này.

Dưới ánh dương quang, băng hà trông huy hoàng tráng lệ, thi thể của Lãnh Hồng Nhi đã được dời đi, nhưng cảnh tượng cả ba người đã chứng kiến rất khó quên được. Trần Tịnh Tịnh đứng tựa bên Lục Tiểu Phụng, sắc mặt vẫn còn trắng bệch, đến lúc này mới thở ra một hơi, nói nhỏ:

- Tôi đã từng nghe nơi này có gấu, nhưng không ngờ chúng hung dữ như thế!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nhận ra được Lãnh Hồng Nhi chết dưới móng vuốt gấu à?

- Chỉ có gấu mới có sức lực mạnh như vậy, trong các loài dã thú, chỉ có gấu mới đứng thẳng lên như người, dùng bàn chân trước vỗ người!

Lục Tiểu Phụng gật gù:

- Cũng hữu lý!

- Nếu không nhờ công tử may mắn đến đây đúng lúc, thì bây giờ sợ chẳng còn xác của Lãnh Hồng Nhi nữa, trong bốn người chúng tôi, chỉ có tôi nói chuyện hợp với Hồng Nhi...

Trần Tịnh Tịnh ghen lời, hai mắt đỏ hoe, bỗng tựa vào vai Lục Tiểu Phụng khe khẽ khóc.

Lục Tiểu Phụng bất giác đưa tay choàng qua eo nàng. Giữa nam và nữ khi đã có quan hệ thân mật, khó lòng che mắt người khác được.

Sở Sở trừng mắt nhìn hai người, đột nhiên cười gằn:

- Ta đến đây không phải để xem hai người diễn tuồng, cáo tù!

Nói xong Sở Sở bỏ đi ngay. Lục Tiểu Phụng chờ Sở Sở đi khá xa, mới nói lớn:

- Cô không muốn nhìn thấy La Sát bài sao?

Câu nói này giống như một sợi dây thừng cột ngay chân Sở Sở:

- La Sát bài? Công tử đã tìm được La Sát bài sao? Nó nằm ở đâu?

- Nằm ở ngay đây!

Ngay đây tức là ngay chỗ Lục Tiểu Phụng phát hiện ra xác của Lãnh Hồng Nhi, cũng chính là chỗ đôi bàn tay Hồng Nhi cào cấu xuống mặt băng. Băng đóng dày mười trượng, cứng như thép, tay của Hồng Nhi dĩ nhiên không thể nào chọc thủng được, chẳng những thế dùng gậy sắt đâm xuống chưa chắc đã xong.

Sở Sở hỏi:

- Ý công tử nói là lệnh bài nằm dưới mặt băng?

- Đúng vậy, dưới mặt băng trong vòng chu vi một trượng.

- Mặt công tử nhìn thấu qua lớp băng sao?

Chỗ này cách bờ sông rất gần, màu băng vì thế có phần đen hơn một chút, mắt người thường đương nhiên không có cách gì nhìn xuyên qua được, tuy nhiên có thể thấy một đoạn cây khô lộ trên mặt băng hà, hẳn là thân cây này đã ngã xuống lúc dòng sông mới bắt đầu đóng băng. Cảnh cây không biết bị ai đốn bằng ngang, nhưng thân cây vẫn lộ một phần trên mặt băng, nhìn giống như băng ghế gỗ. Ngồi trên băng ghế này nhìn vô bờ thì thấy ngay một ngôi miếu cổ và dãy núi phủ đầy tuyết ở xa xa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta tuy không thấy được sâu trong lòng băng, nhưng có thể cảm thấy được.

Sở Sở lạnh nhạt cười:

- Nói như thế cũng bằng thừa, cho dù La Sát bài có ở dưới đó chẳng nữa, công tử cũng không có cách gì đào lên!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Ta từ lúc nhỏ có nghe được hai câu nói rất hữu dụng, một là “trong thiên hạ không có chuyện gì là khó, chỉ sợ lòng người không đủ”, câu thứ hai là “muốn làm được việc, phải có dụng cụ sắc bén”.

Sở Sở hỏi:

- Vậy dụng cụ sắc bén của công tử đâu?

- Chút nữa cô sẽ biết.

Dụng cụ sắc bén của Lục Tiểu Phụng hóa ra là mười mấy que trúc và một cái bình con. Chàng cẩn thận mở bình ra, từ từ rắc chất bột màu vàng nhạt xuống mặt băng. Bột vừa chạm mặt băng, lập tức phát ra tiếng “phù phù”, một làn khói xông lên, nhìn lại mặt băng cứng như thép kia đã có những lỗ nhỏ. Khói chưa kịp tan, Lục Tiểu Phụng liền cầm que trúc xuống, và cứ thế vừa đi vừa rắc bột, chàng cầm hết mười mấy que trúc xuống mặt băng, tạo nên một vòng tròn có chu vi một trượng. Mỗi que trúc có cột một sợi chỉ dài cỡ hai, ba thước. Lục Tiểu Phụng đốt một cây nhang, nhanh chóng thổi hết mười mấy sợi chỉ, vội hô:

- Lui! Tất cả lui mau!

Ba người vội vã lùi ra xa ngoài năm trượng, liền nghe “âm” một tiếng nổ long trời, hăng ngàn vạn mảnh băng vụn bay ra rớt như mưa, thân cây khô cũng bị hất văng. Ngay lúc ấy, có một vật màu đen bị văng lên từ dưới băng hà, tung ra xa rớt xuống mặt băng, phát ra tiếng “keng”, nhìn kỹ thì ra là một cái ống đồng. Mở ống ra xem, có một miếng ngọc bài lọt ra, quả nhiên đúng là La Sát bài.

Sở Sở sững sờ đứng nhìn, Trần Tịnh Tịnh cũng há hốc miệng đứng nhìn, những mảnh băng vụn rớt trên mình họ cũng chẳng biết.

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi dài, mỉm cười nói:

- Nhị vị thấy dụng cụ sắc bén của ta thế nào?

Sở Sở cười gượng:

- Chỉ có công tử mới nghĩ ra cách kỳ lạ này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nếu không có thuốc nổ của Giang Nam Phích Lô đường, thì có cách cũng thúc thủ!

- Công tử kiếm đâu ra hỏa dược?

- Ta trộm được trong bồn nước của Lý Hà.

Lúc phát hiện ra thi thể của Lãnh Hồng Nhi, Lục Tiểu Phụng đã hoài nghi là La Sát bài được giấu tại đây, nhưng chàng không chắc chắn lắm.

Đến lúc ta tìm được hỏa dược ở chỗ Lý Hà, mới tin là mình đoán đúng, bởi vì Lý Hà làm việc rất chu đáo, nếu đã giấu lệnh bài dưới mặt băng, thì nhất định phải có phương pháp lấy ra được.

Thuốc nổ dùng để phá núi, dĩ nhiên cũng phá băng được.

Sở Sở bồng than:

- Thiếp muốn nói mĩa công tử, nhưng bây giờ thì thật sự bội phục công tử!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Kỳ thực ta cũng rất bội phục chính mình.

Sở Sở chớp chớp mắt:

- Nhưng nói cho ngay thì bản lãnh của công tử cũng chưa thật giỏi, nếu công tử tìm ra hung thủ giết chết Lý Hà thì mới thật sự là tài.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Ta không cần người khác khen bản lãnh của mình, lại càng không muốn giúp người khác truy tìm hung thủ, ta chỉ muốn tìm La Sát bài.

Trần Tịnh Tịnh chăm chú nhìn Lục Tiểu Phụng, chột lên tiếng:

- Bây giờ công tử đã tìm được lệnh bài, có phải đã đến lúc đi?

Chỉ một câu hỏi có mấy chữ, nhưng đượm đầy ý thương cảm u oán.

Lục Tiểu Phụng không dẫn được tiếng thở dài, chậm rãi đáp:

- Có lẽ ta nên đi sớm hơn nữa!

Trần Tịnh Tịnh miễn cưỡng mỉm miệng:

- Dù gì tôi cũng là chủ nhân nơi đây, trưa hôm nay tôi xin chuẩn bị tiệc tiễn biệt, các vị nhất định phải ghé đến.

Sở Sở xen vào:

- Lục công tử nhất định sẽ ghé, nhưng tôi nhất định không ghé, vì trong đồ ăn của cô nương chắc chắn có vị chua nhiều, ăn chua quá nhiều tôi sợ bị đau bụng.

Sở Sở thở ra một hơi, liếc nhìn Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Chẳng những đau bụng, mà tim cũng đau, cho nên không đi là hơn.
 (“ăn chua” đồng nghĩa với “ghen”)

* * * * *

Vừa về đến Thiên Trường tửu lâu, Lục Tiểu Phụng ngã lăn ra giường ngủ vùi. Tuy nhiên, chàng tự dặn mình chỉ được ngủ hai giờ, nên không đầy hai giờ chàng lại tỉnh dậy. Lúc chàng mở mắt ra, Sở Sở đang đứng ở ngưỡng cửa nhìn chàng:

- Thiếp chờ công tử đã lâu lắm rồi!

Lục Tiểu Phụng dụi mắt hỏi:

- Cô chờ ta làm gì?

- Chờ từ biệt công tử!

- Từ biệt? Cô định đi bây giờ?

Sở Sở bình thản đáp:

- Công tử đã tìm được La Sát bài, kể như thiếp đã trả xong món nợ với công tử. Công tử muốn đi uống rượu, nhưng thiếp không muốn đi theo vương bận, vậy không từ biệt đi còn chờ đến lúc nào nữa?

Sở Sở không chờ Lục Tiểu Phụng mở miệng, nàng hỏi tiếp:

- Thiếp chỉ lấy làm lạ là công tử với Trần Tịnh Tịnh tại sao bỗng nhiên trở nên thân mật như vậy? Chắc là đã có qua lại?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Điều này có gì lạ đâu, rất đơn giản, chỉ vì ta và Trần Tịnh Tịnh đều là những người khỏe mạnh bình thường.

Sở Sở hỏi:

- Còn thiếp thì sao?

- Cô cũng khỏe mạnh bình thường, hơi quá mức bình thường một chút nữa!

Sở Sở chăm chú nhìn Lục Tiểu Phụng, đột nhiên nhào đến đỡ mền chui vào nằm đè lên người chàng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô lại muốn gì đây?

- Thiếp muốn cho công tử biết là chỉ cần thiếp chịu, thì những gì cô ả làm được, thiếp cũng làm được, có khi còn hơn nữa!

Tấm thân nóng hổi của Sở Sở di động trên mình Lục Tiểu Phụng, nàng cắn vào vành tai chàng, thở nhẹ nói:

- Lúc trước thiệp đồng ý mà công tử không chịu, bây giờ có hối hận không?

Lục Tiểu Phụng than dài, chàng không khỏi công nhận là cô gái này thật là một tiểu yêu chết người.

Sở Sở đứng phắt dậy bỏ chạy ra ngoài, miệng nói lớn:

- Công tử cứ một mình nắm đó từ từ hối hận đi!

Lục Tiểu Phụng cũng không nằm trên giường thêm bao lâu, vì Sở Sở vừa đi, Trần Tịnh Tịnh lại đến. Nàng đem theo hai chén rượu nhỏ và một bình rượu, mỉm cười hỏi:

- Vị cô nương thích ăn chua nhưng sợ đau bụng kia vì sao bỏ đi trước?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Cô ấy mà không đi, thì ta mới bị đau đầu còn nặng hơn cô ấy đau bụng nữa.

- Tôi cũng thu xếp xong mọi chuyện tại sông bạc Ngân Câu, nên đến tiễn công tử.

- Chỉ tiếc là cô mang đến ít rượu quá, chỉ đủ để ta nhắm sơ sơ.

Trần Tịnh Tịnh nhỏ nhẹ đáp:

- Rượu tuy không nhiều, nhưng đầy chân tình thành ý, thì một chén phải chẳng cũng đủ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phải lắm, cô rót đi, ta uống!

Trần Tịnh Tịnh từ từ rót ra hai chén rượu, buồn buồn nói:

- Tôi kính công tử một chén gọi là tiễn biệt, chúc công tử nhất lộ thuận phong, công tử cũng uống cho tôi một chén tống tiễn, từ nay hai ta mỗi người mỗi ngã.

- Cô cũng bỏ đi à?

Trần Tịnh Tịnh than:

- Cả nhóm chúng tôi có năm người cùng đến đây, bây giờ chỉ còn lại mình tôi, thì còn lưu lại nơi đây làm gì?

- Cô... cô chuẩn bị đi đâu?

- Tôi có chỗ đi mà!

- Đẳng nào chúng ta cũng phải đi, tại sao không đi chung?

Trần Tịnh Tịnh cười gượng đáp:

- Vì tôi biết công tử không thật tâm muốn đem tôi đi, tôi biết công tử có nhiều nữ nhân bên cạnh, mà đã là nữ nhân thì ai mà không ghen, tôi cũng là nữ nhân, tôi...

Trần Tịnh Tịnh không nói hết câu, nàng nhấm một ngụm rượu, từ từ để chén rượu xuống, quay lưng bước ra. Nàng không quay đầu lại, chùng như sợ quay đầu lại, thì sẽ không đi được nữa.

Lục Tiểu Phụng không ngăn cản, chỉ im lặng nhìn Trần Tịnh Tịnh bước ra, trên mặt chàng có vẻ như vừa uống phải một chén rượu đắng.

Vừa lúc ấy chàng bỗng nghe bên ngoài có người nói:

- Chúc mừng người đại công cáo thành!

Tiếng nói của người già, dĩ nhiên người vừa đến là Tuế Hàn tam hữu. Lục Tiểu Phụng chưa nhìn thấy họ, đã thấy trước một bàn tay đưa ra.

- Đem ra đây!

Cô Tùng lão chưa bước qua cửa đã đưa tay ra bảo:

- Người mau đưa vật ra đây, xong việc là tự do đi, ân oán giữa chúng ta từ nay hóa giải.

Lục Tiểu Phụng không lên tiếng, đứng bất động, chỉ nhìn Tam lão cười như một kẻ ngớ ngẩn.

Cô Tùng lão sa sầm nét mặt:

- Ta nói người không hiểu à?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ hiểu chứ!

- Vậy La Sát bài đâu?

- Mất rồi!

Cô Tùng lão biến sắc nghiêm giọng hỏi:

- Người nói gì? La Sát bài không có trên mình người sao?

- Ban đầu thì có nhưng bây giờ đã bị người trộm mất rồi!

- Bị ai lấy trộm?

- Bị một người lúc nãy đề lên mình tại hạ, lăn tới lăn lui.

- Có phải là nữ nhân đến cũng với người chẳng?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dĩ nhiên là nữ nhân, nếu là nam nhân đè trên mình tại hạ lặn lung tung, thì tại hạ chắc gãy đi quá!

Cô Tùng lão giận dữ nói:

- Người đã biết ả lấy trộm La Sát bài, tại sao còn để cho ả đi?

- Tại hạ phải thả cô ấy đi, vì La Sát bài cô ấy lấy được là đồ giả.

* * * * *

Gió lạnh vùn vủ, màu trời âm đạm, trên con đường phủ tuyết, có một nữ nhân cô độc cỡi một con lừa ốm yếu, xa xa phảng phất vọng lại tiếng tiêu thê lương giữa không gian u ám không tiếng người.

Nơi nàng đang đi kể như gần đến chân trời, tâm của nàng hẳn còn xa hơn thế nữa.

“Nhân sinh tịch mịch, nẻo đời dài thăm thẳm, nhìn đường chân trời nổi bất tận, biết đâu là chốn về?...”

Nàng cho lừa đi rất chậm, chốn về cũng chẳng biết, hà tất phải đi nhanh làm chi?

Bỗng nhiên trên đường xuất hiện một cỗ xe ngựa lớn tiến đến gần, đại hán đánh xe đầu đội mũ da, tay cầm roi dài. Khi xe đến gần bên nàng, đại hán nở nụ cười chào.

Nàng cũng mỉm cười đáp lễ. Cũng cùng là những kẻ thiên nhai luân lạc, gặp nhau hà tất phải biết nhau, cười chào một cái cũng chẳng mất gì. Đại hán đánh xe bỗng hỏi:

- Cô nương có lạnh không?

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Lạnh!

- Cô nương lên xe ngồi thì sẽ bớt lạnh ngay.

- Tôi biết!

- Vậy sao cô nương còn chưa lên xe?

Trần Tịnh Tịnh ngẫm nghĩ xong, từ từ leo xuống con lừa, cỗ xe dừng bên cạnh chờ nàng leo lên.

Đại hán đánh xe chờ nàng leo lên xe xong, liền giơ roi quất vào mông lừa. Con vật trúng roi bị đau nên phóng chạy mất như tên bắn. Đại hán cho xe tiếp tục đi, miệng vừa mỉm cười vừa hát mấy câu:

“Tùng Hoa Hao La, cô nương xinh đẹp sao.

Nàng đem gia tài đến gửi trao.

Ta ôm nàng trọn một vòng eo.

Chẳng phải vì tiền mà vì nàng đáng yêu!”

Tiếng ca vang vọng trên vùng băng tuyết như đem đến niềm vui cho cả vùng. Chiếc xe ngựa dần dần đi xa.

Hao La là tên của một thị trấn khác cũng gần Tùng Hoa giang, tuy không phải một thành thị lớn, nhưng kể ra không đến nỗi quá nhỏ ở vùng biên giới hoang sơ lạnh lẽo này.

Độ một giờ sau, cỗ xe ngựa đã đến Hao La, đi băng qua hai con đường lớn, quẹo vào một ngõ hẻm nhỏ, dừng lại trước cửa một căn nhà nhỏ. Đại hán đánh xe quay đầu lại mỉm cười nói:

- Đến nhà tôi rồi, cô nương có muốn vào chơi không?

Một lúc sau mới nghe tiếng Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Đã đến rồi, thì vào ngồi một chút cũng chẳng sao.

Trần Tịnh Tịnh vừa xuống xe, cánh cửa nhà bằng gỗ đã cũ mục bỗng mở toang ra, một đứa nhỏ?

trông bản thiêu, mặt ngớ ngẩn đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng há hốc miệng cười. Trần Tịnh Tịnh không biểu lộ gì trên mặt, nàng phui bụi trên người, chậm rãi bước vào nhà.

Bên trong căn nhà là một gian phòng khách rất đơn giản, chính giữa có thờ tượng thần tài cầm đỉnh vàng, bên cạnh có cửa dật ra phía sau. Trên cửa treo một tấm màn bằng vải bố màu xanh lam, tấm màn đã bị giặt nhiều lần đến độ bạc trắng, lại thêm một chữ “hi” to tướng màu đỏ được dán chồng lên màn.

Ai bước vào đây cũng có thể thấy ngay chủ nhân chắc chắn là một kẻ nghèo mạt, cả ngày mơ mộng phát tài.

Một kẻ nghèo mạt, cộng thêm một đứa nhỏ dơ bẩn, ở trong một căn nhà hai gian chật hẹp có cửa mục hự Trong nhà chỉ có bốn, năm băng ghế gỗ

xiêu vẹo, chữ “hỉ” dán trên cửa nhìn kiểu nào cũng thấy không thuận mắt. Đến một chỗ như vậy, đúng lý Trần Tịnh Tịnh một khắc cũng không chịu nổi.

Nàng thích sạch sẽ, trong phòng trần thiết những vật thanh nhã tinh tuyền, thế như hiện tại nàng không tỏ vẻ gì gớm ghiếc cả. Không lẽ nàng không còn chỗ nào khác để đến sao?

Gã đánh xe vẫn nhìn Trần Tịnh Tịnh cười, trên mặt nàng vẫn không biểu lộ ý gì. Nàng nhìn quanh tứ phía, đẩy cánh cửa treo tấm màn vải bố bước vào phòng ngủ nhà người. Trong phòng ngủ dĩ nhiên có kê giường ngủ, giường rất lớn mà xem ra mới nữa, những chăn nệm trên giường cũng mới, có thêu bằng chỉ đỏ hình bốn loại hoa bốn mùa và một đôi uyên ương giỡn nước.

Phía sau giường chất chõng bốn, năm chiếc rương gỗ mới, lại có cả bàn trang điểm với gương soi.

Bốn bên tường được quét vôi trắng xóa, xem ra căn phòng này như được chuẩn bị cho tân lang và tân nương.

Trần Tịnh Tịnh nhú mày, trong mắt lộ vẻ chán ghét, nhưng khi ánh mắt nàng chuyển đến chõng rương gỗ thì lập tức sáng lên. Sau đó, nàng làm một chuyện không thể ngờ. Nàng trèo lên giường, lấy trong mình ra một xương chìa khóa, mở khóa chiếc rương trên cùng và giở nắp ra.

Bỗng nhiên ánh kim quang sáng chói hiện ra, thì ra trong chiếc rương gỗ chứa đầy những đỉnh vàng nặng ký. Ánh kim quang soi mặt nàng sáng rỡ, nàng nở một nụ cười, đưa ngón tay vuốt nhẹ từng đỉnh vàng được xếp ngăn nắp, giống như bàn tay người mẹ vuốt ve đứa con mới sinh của mình. Đoạt được mớ vàng này đích thực không phải là chuyện dễ, có thể nói so ra còn gian khổ hơn chuyện mẹ sinh con. Nhưng bây giờ tất cả mọi khổ cực đã qua, Trần Tịnh Tịnh thở ra một hơi thỏa mãn. Ngừng đầu lên, nàng nhìn thấy gã đánh xe ung dung bước vào mỉm cười nói:

- Tài diễn tuồng của ta nàng thấy như thế nào?

Trần Tịnh Tịnh cười:

- Hay, hay quá chừng! Quả không hổ danh thiên hạ đệ nhất thần đồng.

Gã đánh xe cười lớn, lấy chiếc mũ che sụp ngang mi xuống, để lộ ra một gương mặt hơi có nét trẻ con, hiển nhiên là Lý thần đồng. Bỏ chiếc áo hoa hòe giả điên ra, con người này xem ra chẳng điên chút nào, mà cũng không xấu trai chút nào.

Trần Tịnh Tịnh ngấm gã, trong mắt lộ nét cười dịu dàng:

- Hai ngày thật là làm khổ chàng!

Lý thần đồng cười nói:

- Khổ cũng không sao, chỉ có chút lo ngại, bởi gã khốn kiếp bốn chân mà đó thật khó ăn!

Gã bỗng hỏi tiếp:

- Lúc nàng từ biệt đi, hẳn có hỏi gì về ta chẳng?

Trần Tịnh Tịnh lắc đầu nói:

- Hẳn tưởng chàng điên thật rồi, nên đâu để ý!

Lý thần đồng cười nói:

- Thế cho nên vẫn bị nàng qua mặt.

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Là nhờ chàng cả đấy, lúc chàng giả điên đến tôi cũng tưởng như thiệt!

- Cái đó cũng không khó, ta chỉ việc tưởng tượng Tiểu Khanh là nàng, những điều ta nói là nói cho nàng nghe đấy.

Lý thần đồng si dại nhìn Trần Tịnh Tịnh, giống như một đứa trẻ chờ mẹ cho sữa bú, qua một lúc lâu, bỗng nhiên gã cười nói:

- Nàng thấy ta xếp đặt căn phòng này được chẳng?

- Được quá đi chứ, giống y như chỗ động phòng!

Trần Tịnh Tịnh mỉm cười nằm xuống, ngay trên đôi uyên ương giỡn nước, nàng dùng một ánh mắt ươn ướt nhìn Lý thần đồng, khẽ nói:

- Chàng nhìn tôi có giống tân nương tử chẳng?

Lý thần đồng nuốt nước miếng ừng ực, đột nhiên nhào đến đè lên mình Trần Tịnh Tịnh, thở hổn hển nói:

- Ta cần nàng, ta nhớ nàng muốn phát điên lên được, lần trước đến nay đã ba tháng rồi...

Gã vừa nói vừa đưa tay kéo y phục Trần Tịnh Tịnh. Nàng không chống cự, đưa tay choàng qua cổ Lý thần đồng, thối nhẹ vào tai gã.

Lý thần đồng vừa thở vừa nói dứt quãng:

- Mau... mau,... ta không chờ được...

Bỗng nhiên “rắc” một tiếng, nghe như tiếng xương bị bẻ gãy, Lý thần đồng bỗng dựng dậy, nhưng đầu gã đã ngoẹo sang một bên, cả người đổ nhào xuống đất tắt thở.

Trần Tịnh Tịnh không thèm nhìn gã nửa mắt, nàng yên lặng nằm trên giường nhắm mắt lại.

Lúc này bên ngoài chợt vang lên một chuỗi cười khanh khách, có tiếng nói trong trẻo của một nữ nhân, vừa vỗ tay vừa cười nói:

- Hay quá là hay! Chẳng trách tiểu Đinh Đinh từ nhỏ đã nói tỷ tỷ là nữ nhân có tâm địa ác nhất!

Trần Tịnh Tịnh biến sắc mặt, nhưng khi nàng đứng dậy, trên mặt lộ ra một nụ cười dịu dàng:

- Tâm của ta tuy ác, nhưng cũng chưa đến nỗi quá tối đen, tâm của muội muội thì sao?

- Tâm của muội muội đã bị sói ăn mất từ lâu rồi!

Một cô gái đầu đội mũ da, mặc áo choàng thêu hoa, bước vào nhà. Nụ cười của nàng như hoa tươi mới nở ngày xuân, đúng là nàng Sở Sở mê nhân. Sau lưng Sở Sở còn có ba người, một người áo đen đeo kiếm, một người tay chân nhẹ nhàng như vượn, một người tóc bạc trắng phau.

Trần Tịnh Tịnh bước ra chào:

- Ta không ngờ muội muội lại đến, nếu biết trước ta đã chuẩn bị vài món muội vẫn thích ăn, uống cùng muội vài chén Mai Quế Lộ!

Nụ cười của Sở Sở càng tươi hơn:

- Không ngờ tỷ tỷ vẫn còn nhớ muội thích ăn món gì, uống thứ gì?

- Chúng ta sống chung từ nhỏ đến lớn, dù muội có quên ta, ta cũng không làm sao quên muội được.

- Thật không tỷ?

- Thật chứ, mấy ngày nay ta muốn gặp muội nói chuyện mà cứ sợ người khác nghi ngờ nên chưa dám.

- Muội cũng vậy, cái tên tửu, sắc quý bốn chân mày đó thật là chẳng phải dễ qua mặt.

Hai người nhìn nhau mỉm cười đầy tình thân ái.

- Mọii trông chẳng khác chút nào!

- Tỷ cũng vậy!

- Mấy năm nay tỷ nhớ mọii lắm.

- Mọii cũng nhớ tỷ lắm.

Cả hai cùng đưa tay bước đến gần nhau, như muốn ôm nhau tỏ tình thân. Nhưng chưa đến gần nhau, nụ cười của Trần Tịnh Tịnh chợt biến mất, ánh mắt dịu dàng bỗng trở thành đặng đặng sát khí.

Tay nàng biến thế, vươn ra như móng chim ưng nhanh như chớp chụp vào mệnh môn của Sở Sở, tay kia chụp vào vai tả của Sở Sở. Chiêu này rất ác hiểm, thủ pháp giống như “Phân Cân Thoát Cốt thủ” của Lãnh Hồng Nhi, nếu Sở Sở bị chụp trúng chắc chắn sẽ chết ngay.

Nhưng Sở Sở xuất thủ mau hơn nàng một bước, Trần Tịnh Tịnh vừa xuất chiêu, bỗng nghe “tin” một tiếng khẽ, hai đạo ánh sáng nhỏ xíu bay ra từ tay Sở Sở. Trần Tịnh Tịnh cảm thấy đầu gối như bị muỗi cắn, sau đó tê rần, toàn thân lập tức mất hết khí lực, nàng khụy xuống quì ngay trước mặt Sở Sở.

Sở Sở lại cười khanh khách:

- Chúng ta là chị em lâu năm rồi, tỷ tỷ đâu cần phải đa lễ?

Giữa tiếng cười trong trẻo, một điểm hàn tinh lại xẹt ra, điểm vào “tiểu” huyết của Trần Tịnh Tịnh.

Trần Tịnh Tịnh bật cười, cười khanh khách hoài không dứt, nhưng trong mắt nàng chẳng có ý cười, gương mặt xinh đẹp kia hiện rõ nét đau đớn, mồ hôi nhỏ giọt.

Sở Sở chớp mắt cười nói:

- Mọii biết rồi, chắc là tỷ biết có làm điều gì không phải với mọii cho nên muốn tạ lỗi, nhưng tỷ đâu cần phải quì xuống như vậy? Chỉ cần đem vật ra trao là mọii bỏ qua liền!

Trần Tịnh Tịnh vừa cười đổ mồ hôi, khó khăn lắm mới lên tiếng:

- Vật... vật gì?

- Tỷ tỷ không biết à?

Trần Tịnh Tịnh lắc đầu, nàng cười đến độ cả người mệt lả, cả cái lắc đầu cũng khó khăn.

Sở Sở sa sầm nét mặt, lạnh lùng đáp:

- Chúng ta dù là chị em cũng phải tính toán sòng phẳng. Giả Lạc Sơn xuất ra bốn mươi vạn lượng vàng để mua La Sát bài của Lý Hà, tỷ tỷ đã đồng ý với muội là chỉ cần muội đưa ra mười vạn lượng là tỷ sẽ đưa La Sát bài cho muội, đúng không?

- Nhưng... nhưng La Sát bài chẳng phải đã bị gã nam nhân muội dắt theo lấy đi rồi sao?

Sở Sở lấy trong mình ra một miếng ngọc bài:

- Tỉ tỉ nói là vật này?

Trần Tịnh Tịnh gật đầu.

Sở Sở bước đến, đột nhiên tát mạnh vào mặt Trần Tịnh Tịnh, cười gằn nói:

- Người tưởng ta không biết đây là đồ giả sao?

Nàng cầm ngọc bài gõ mạnh vào đầu Lý thần đồng nói tiếp:

- Người xem gã như của quý, cứ tưởng đồ gã giả mạo là có thể lừa được người khác, thực chất những hình thiên ma thiên tướng của gã khắc, cái nào nhìn cũng giống Trư Bát Giới!

Trần Tịnh Tịnh cắn chặt môi muốn ngừng cười, nhưng nàng cắn đến rách môi vẫn không sao dừng được.

- Kỳ thực ta đã nghi ngờ người từ ban đầu. Người biết rõ La Sát bài là bảo vật vô giá, làm sao chịu bán cho kẻ khác, nên ta bảo Tân lão nhị theo dõi người lâu rồi!

- Người... người tưởng La Sát bài thật đã bị ta lấy đi?

- Lý Hà lúc chưa đem La Sát bài giấu dưới băng hà, nhất định đã bị người dùng đồ giả tráo đổi, mặc dù chúng ta đã định trước...

Kế hoạch của hai người vốn như sau:

Sở Sở chỉ cần đưa ra một phần tư số vàng của Giả Lạc Sơn, cho nên trong mười hai rương vàng, thực chất chỉ có ba cái là có vàng thật, còn lại bảy cái kia dùng gạch vụn thay thế. Vì người kiểm hàng là Trần Tịnh Tịnh, khi nhận hàng nàng liền báo cho Lý Hà hay.

Lý Hà vốn tín nhiệm Trần Tịnh Tịnh nên đâu biết bên trong có âm mưu, vốn định ngày hôm sau dùng hỏa dược phá băng để lấy La Sát bài. Lý Hà chỉ cần vàng và nam nhân, chẳng có hứng thú gì đối với chuyện trở thành Tây phương Ma giáo Giáo chủ.

- Nhưng người cũng biết Lý Hà nếu phát giác ra La Sát bài bị mất chắc chắn sẽ nghĩ ngay chỉ có người đánh cắp, bởi vì trừ Lý Hà và người ra, không ai khác biết chỗ giấu La Sát bài. Cho nên ngay đêm đó người hạ sát Lý Hà, lại cố ý đem xác bà cùng với xác Lão Sơn Dương bỏ chung vào bồn nước, để đánh lạc hướng kẻ khác. Âm mưu của người ta đã biết hết, còn giả ngơ làm gì?

Trần Tịnh Tịnh toàn thân co quắp đau đớn, chẳng những đổ mồ hôi chảy nước mắt, thậm chí quần cũng ướt cả, đầu gối như bị dao cứa, nhưng nàng vẫn cười như tượng thần tài để bên.

- Người còn chưa chịu đưa ra à? Người có biết cười hoài như vậy có hậu quả gì không?

Trần Tịnh Tịnh cố hết sức nghiêng chắc rằng, nhưng nàng muốn ngậm miệng cũng không nổi.

- Ban đầu người chỉ bị đổ mồ hôi chảy nước mắt, bây giờ nghĩ chắc tiểu tiện đại tiện gì cũng xuất hết, một hai giờ sau, toàn thân người sẽ cười nhào ra, các khớp cũng lỏng ra, lúc ấy ai mà gõ vào bất cứ khớp nào, ta bảo đảm người sẽ kêu thét lên như heo bị chọc tiết!

Trần Tịnh Tịnh lắp bắp:

- Người... người...

- Đừng tưởng ta không nhẫn tâm hạ độc thủ, cũng như Giả Lạc Sơn không thể ngờ ta giết y! Y vừa có tiền, vừa có thể lực, tuổi tuy không trẻ, nhưng rất tráng kiện, đối với ta rất trân trọng chiều chuộng, nhưng không ai ngờ ta dám giết y! Cho nên có chuyện gì mà ta không dám làm?

Trần Tịnh Tịnh bỗng thu hết sức lực nói:

- La Sát bài nằm trong quần lót của ta, người hãy tha cho ta!

Tiếng cười đã dứt, Trần Tịnh Tịnh cũng giống như con rối bèo nhèo nằm lả người dưới đất.

La Sát bài nằm trong tay Sở Sở, nàng cầm ngọc bài giơ lên ngắm như thể nhà vua ngắm vật quý vừa tìm được, vừa cao hứng vừa kiêu ngạo đắc ý, không dẫn được nàng cất tiếng cười lớn.

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên có một ngọn roi dài bay vút vào không phát ra tiếng động nào, đầu roi cuộn lại cướp lấy miếng ngọc bài trong tay Sở Sở xong liền cuộn trở ra như thân rắn.

Sở Sở im bật, như thể bị người cắt ngang cuống họng. Chỉ nghe bên ngoài có tiếng cười nói:

- Các vị không cần đuổi theo ra ngoài, vì ta sắp vào đây, cô nương giúp ta lấy lại La Sát bài, ta phải vào cảm tạ mới phải!

Sở Sở nghiêng răng:

- Ta biết chỉ có người...

Nàng chưa nói hết câu, Lục Tiểu Phụng đã cười hì hì bước vào, một tay cầm roi dài, một tay cầm ngọc bài.

Sở Sở bỗng cười nói:

- Không ngờ công tử cũng sử dụng nhuyễn tiên pháp thuần thục đến thế!

- Cái này ta trộm được đấy, roi thì lấy trong xe ngựa bên ngoài, tiên pháp thì đánh cắp của “Vô Ảnh thần tiên”, nếu luận bản lĩnh ăn trộm, ta tuy không bằng gã thái tử kia, nhưng so với cô nương thì hơn nhiều.

Sở Sở than dài:

- Kỳ thực thiếp cũng biết công tử biết trộm đồ, cả tim thiếp cũng gần bị công tử lấy đi, huống hồ thứ khác?

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Tim của cô chẳng phải đã bị sói ăn từ lâu rồi sao?

Sở Sở mở to mắt:

- Thì ra công tử đến từ sớm! Làm sao công tử biết được?

- Chỉ vì ta nằm một mình trên giường suy nghĩ nhiều thứ quá, cho nên mới nghĩ ra được nhiều chuyện.

- Công tử nghi ngờ từ lúc nào?

- Từ lúc gạch vụn trong rương bị đổ ra. Tuy ta chưa từng thử hành nghề đạo tặc, nhưng vẫn phân biệt được rương làm bằng sắc hay bằng vàng. Trong giới hắc đạo, các cao thủ cướp của chỉ cần nhìn bao nhiêu bụi bốt

lên đằng sau một cỗ xe, là có thể đoán biết trên xe chở hàng gì, có đáng cướp hay chẳng.

Sở Sở chắt lưỡi than:

- Chẳng ngờ công tử cũng biết trò này, một người như công tử không đi làm cường đạo thật là uổng!

- Có lúc ta cũng thấy uổng, mấy lần định đổi nghề!

- Công tử nếu thật đổi sang nghề đánh cướp, thiếp nhất định sẽ làm áp trại phu nhân.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Ta mà làm bang chủ, nhất định sẽ mời cô làm đường chủ cả ba phân đường, cũng giống như Đinh Hương Di, bạn thân của cô đó!

Sở Sở ngạc nhiên:

- Công tử cũng nhận ra thiếp biết Hương Di à?

- Bởi vì cô vừa đến Lao Sơn, thì giống như thể về đến nhà, chỗ nào cô cũng tỏ vẻ quen thuộc, nên ta mới hoài nghi có thể cô cũng sống ở vùng này từ nhỏ, có thể đã quen Trần Tịnh Tịnh và Đinh Hương Di từ lâu.

Sở Sở nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chú:

- Công tử đã biết tiểu Đinh Đinh, chắc phải có giao tình với cô ả, thiếp biết tính cô ả lắm, gặp người như công tử, cô ả nhất định không bỏ qua!

Lục Tiểu Phụng không chối mà cũng không nhận.

Sở Sở dẫu môi nói:

- Trong ba người, công tử lại thân với hai ả kia, sao không ngó ngang đến thiếp?

Lục Tiểu Phụng và Sở Sở cười cười nói nói, vờ mắng nhau mà chẳng để ý đến ai khác, nhưng ba người đứng phía sau lưng Sở Sở đã bước lên bao vây Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng chùng như lúc này mới để ý thấy ba người, mỉm cười hỏi:

- Lần trước ba vị chưa đấu đã lui, lần này còn muốn thử sao?

Lão già tóc bạc lạnh lùng đáp:

- Lần trước đúng ra chúng ta phải giết ngươi mới phải.

Tân lão nhị tiếp lời:

- Chúng ta bỏ qua chưa bắt người, chỉ vì Sở Sở muốn dùng người làm con rồi!

Lục Tiểu Phụng cả cười:

- Nếu ta là con rồi của Sở Sở, vậy ba vị là gì? Ta chỉ cần gặt đầu một cái là nàng đi theo ta, còn các vị có làm được như vậy chăng?

Cả ba người sắc mặt trở nên rất khó coi, họ quay đầu nhìn Sở Sở. Sở Sở lúc này đứng ra một bên, như thể chuyện này với nàng không có liên hệ gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Kỳ thực từ lâu ta đã nghe danh “Nhất Chỉ Thông Thiên” Hoa Ngọc Khôn môn hạ phái Hoa Sơn, Giang Bắc võ lâm cao thủ “Đa Tỷ Tiên Lang” Hồ Tân, và danh gia “Ô Y Thần Kiếm” Đổ Bạch. Chẳng ngờ ba vị danh môn tử đệ như thế mà lại đi làm nô tài cho một nữ nhân.

Cả ba người sắc mặt đổi xanh đổi trắng, họ không ngờ Lục Tiểu Phụng nhận ra lai lịch của họ. Lão già tóc trắng từ từ đứng thẳng người, vòng tay nói:

- Đúng vậy, ta chính là Hoa Ngọc Khôn, xin mời!

- Các hạ muốn một chọi một với ta?

- Nếu người chẳng biết lai lịch thân phận của ta, thì chắc hẳn ba người chúng ta sẽ liên thủ đối phó với người, nhưng bây giờ...

Thần thái của lão đột nhiên trở nên nghiêm trang:

- Riêng ta có sống chết vinh nhục cũng không nói đến, nhưng thanh danh của Hoa Sơn phái không thể bị chính ta hủy hoại!

Hoa Sơn phái chẳng phải là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, nhưng trước nay danh tiếng môn hộ thanh cao, đệ tử rất hiếm người làm chuyện bại hoại, càng không hề có những kẻ hèn nhát ý đông hiệp ít!

Thần sắc Lục Tiểu Phụng cũng trở nên nghiêm trang.

- Nghe danh Linh Tê chỉ của Lục đại hiệp là thiên hạ đệ nhất chỉ công, tại hạ cũng luyện môn này, nay muốn thỉnh giáo!

- Được lắm!

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi, cất kỹ ngọc bài, để trường tiên xuống. Chỉ nghe “veo” một tiếng, Hoa Ngọc Khôn vung chỉ điểm vào huyết Kiên

Tĩnh ở hai bên vai tả hữu của Lục Tiểu Phụng. Lão vừa xuất thủ một chiêu thành hai thức, kinh lực như vũ bão, quả không hổ danh môn tử đệ.

Tuy nhiên Lục Tiểu Phụng đã nhận ra rằng Hoa lão mặc dù công lực thâm hậu, nhưng chiêu thức thiếu biến hóa tùy cơ, nên chàng tin rằng có thể khống chế lão trong vào ba chiêu. Nhưng chàng không khỏi trầm nghĩ có nên làm lão mất mặt chăng?

Ý niệm vừa thoáng qua, đầu ngón tay của Hoa Ngọc Khôn chỉ còn cách huyết đạo của Lục Tiểu Phụng không đầy nửa thước, kinh phong bức người xuyên qua lớp áo, chàng chẳng còn chỗ suy nghĩ nữa.

Lục Tiểu Phụng vội đưa tay, nhanh như chớp chỉ vào ngón tay của Hoa Ngọc Khôn. Hoa lão chỉ cảm thấy một luồng sức nóng chuyền qua đầu ngón tay, kinh lực của lão đột nhiên tiêu tan. Môn “Đàn Chỉ thần thông” của phái Hoa Sơn vốn là một trong thất đại tuyệt kỹ trong võ lâm, Hoa lão khổ luyện môn này đã trên bốn chục năm, nhưng bây giờ công lực của lão đột nhiên bị giải hóa, khiến lão không khỏi giựt mình.

Lục Tiểu Phụng bỗng lui lại hai bước, cười gượng:

- Hoa Sơn thần chỉ, quả nhiên danh bất hư truyền!

Hoa Ngọc Khôn ngạc nhiên:

- Nhưng tại hạ.. tại hạ đã bại!

- Các hạ không thua, ta tuy tiếp được các hạ một chiêu, chỉ nhờ ra tay mau hơn các hạ, nhưng so về công lực thì các hạ cao thâm hơn nhiều...

Chưa nói hết câu, bỗng “keng” một tiếng, mấy chục điểm hàn tinh bắn ra theo kiểu “Mãn thiên hoa vũ” từ phía sau lưng Lục Tiểu Phụng. Sau lưng chàng làm gì có tay mắt để ứng biến? Hoa Ngọc Khôn thất sắc, còn ánh mắt Sở Sở vụt sáng lên.

Ngay lúc ấy, Lục Tiểu Phụng đột nhiên né người sang một bên, mấy chục điểm hàn tinh bay xốt ngang bụng chàng, ghim cả vào lồng ngực của Hoa Ngọc Khôn. Hoa lão dang hai tay ra phía trước, trợn mắt nhìn Hồ Tân, bước tới từng bước một. Hồ Tân biến sắc, thụt lùi từng bước.

Hoa Ngọc Khôn bước được hai bước, đột nhiên ở khóe mắt, lỗ mũi, mép miệng, cùng ứa ra máu tươi.

Hồ Tân thở phào nhẹ nhõm lên tiếng:

- Ta...

Mới thốt ra một chữ, lồng ngực họ Hồ bỗng có máu tươi chảy ra, một lưỡi kiếm đâm xuyên suốt từ phía sau ra trước ngực. Hồ Tân kinh hãi nhìn mũi kiếm, như không thể tin chuyện vừa xảy ra là thật, miệng y cũng ứa máu, bỗng y rống lên một tiếng, ngã nhào về phía trước, không còn cử động nữa. Sau lưng y chính là Đỗ Bạch, tay còn cầm kiếm, mũi kiếm còn vấy máu tươi.

Hoa Ngọc Khôn nhìn Đỗ Bạch, cố gượng cười:

- Đa tạ!

Đỗ Bạch cười miễn cưỡng, nhưng không nói gì.

Hoa Ngọc Khôn quay qua nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Càng cảm ơn các hạ nhiều hơn!

Đỗ Bạch giúp Hoa lão báo thù, Lục Tiểu Phụng thì bảo toàn thanh danh của lão. Báo thù và giữ danh tiếng là hai việc được coi như rất quan trọng trong giới võ lâm.

Hoa Ngọc Khôn nhắm mắt lại, mép miệng phảng phất như có nét mỉm cười, nụ cười cuối cùng của lão.

Bên ngoài gió lạnh thổi, nhưng hơi lạnh hình như từ sâu trong đáy lòng nổi dậy. Qua một hồi lâu, Lục Tiểu Phụng thở dài lẩm bẩm:

- Vì cái gì? Tất cả những chuyện này để làm gì?

Đỗ Bạch không biểu lộ gì cả, chậm rãi đáp:

- Các hạ phải biết là vì gì, vì sao như thế, chính ta cũng biết.

Dục vọng! Dục vọng bao trùm tất cả, tiền tài, thế lực, danh vọng, ham muốn xác thịt! Tất cả những đau khổ và tai họa của con người có phải bắt nguồn từ những dục vọng này chăng?

Lục Tiểu Phụng bất giác than thầm, quay qua hỏi Đỗ Bạch:

- Các hạ có muốn đấu với ta chăng?

Đỗ Bạch lãnh đạm trả lời:

- Tại hạ không phải địch thủ của các hạ!

Lục Tiểu Phụng nở nụ cười thê lương, khoát tay bảo:

- Vậy thì các hạ đi đi.

Máu tươi trên mũi kiếm đã khô, Đỗ Bạch từ từ tra kiếm vào vỏ. Y bước đến trước mặt Sở Sở, nói:

- Chúng ra đi thôi!

Sở Sở hỏi:

- Đi à? Người muốn ta đi theo người?

- Đúng vậy, ta muốn cô đi theo ta!

Sở Sở bỗng phá ra cười, ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến chảy nước mắt. Nhìn Trần Tịnh Tịnh cười lúc này, Lục Tiểu Phụng mới biết có lúc cười còn khổ sở hơn khóc. Nhìn Sở Sở cười lúc này, chàng mới biết thêm nụ cười đôi khi còn dễ đả thương người khác hơn kiếm bén đâm nhọn.

Đỗ Bạch mặt không còn chút sắc hồng, đôi tay vốn rất điềm tĩnh bắt đầu run run, nhưng y vẫn chưa hết hy vọng, lại hỏi:

- Cô không muốn đi?

Tiếng cười của Sở Sở đột nhiên im bật, nàng lạnh lùng nhìn y, như nhìn một người xa lạ, sau một lúc lâu, mới nói:

- Cút đi!

Chữ này giống như ngọn roi vô tình quất vào trái tim của Đỗ Bạch. Y cúi đầu quay đi, không nói gì nữa. Sở Sở bỗng rượt theo, rút kiếm trên lưng Đỗ Bạch đâm vào lưng y.

Đỗ Bạch chẳng né tránh, để lưỡi kiếm xuyên thấu tâm lộ ra phía trước ngực. Nhưng y chưa ngã xuống, mà lại quay lại đối diện với Sở Sở, lạnh lùng nhìn nàng.

Sở Sở cũng biến sắc mặt, cười gượng:

- Ta biết người không thể mất ta, cho nên cho người chết là tốt nhất.

Đỗ Bạch ứa máu ra khóe miệng, gật đầu nói:

- Được... được lắm...

Giữa câu nói y bỗng nhào lên phía trước, ôm chặt lấy Sở Sở. Mũi kiếm nhô ra trên ngực y cũng xuyên qua lồng ngực Sở Sở, máu của y cũng chảy qua vết thương nơi lồng ngực Sở Sở.

Sở Sở ngả đầu bên vai Đỗ Bạch, đôi mắt như lồi ra, hơi thở mỗi lúc thêm ngắt quãng, nàng cảm thấy thân thể đang ôm nàng cũng dần dần lạnh bớt, nhưng đôi tay vẫn không rời lỏng. Nàng cũng bắt đầu cảm thấy lạnh, lạnh

thấu xương, nhưng đôi mắt nàng vẫn sáng rực, bỗng nhìn Lục Tiểu Phụng cười:

- Sao công tử chẳng ghé ngàng đến thiếp? Tại sao...

Đó cũng là câu nói cuối cùng của Sở Sở.

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯỜNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Địch Thủ Lợi Hại

Trần Tịnh Tịnh chưa chết, nàng vẫn tỉnh táo. Trong tình huống này, sự tỉnh táo đối với bản thân nàng thật là một nỗi thống khổ không thể chịu nổi. Xa thăm trên cao, dường như có một vị thần cầm cân công lý cho thế nhân, vị thần ấy đang cố ý giày vò nàng. Lục Tiểu Phụng tuy đã bồng nàng đi một chỗ khác để nàng nằm nghỉ trên giường, nhưng nỗi thống khổ của nàng vẫn chưa kết thúc, có lẽ chỉ có cái chết mới giải thoát được mọi nỗi đau của nàng.

Khi nỗi đau của con người lên đến mức không thể chịu nổi, tự nhiên cái chết trở nên không còn đáng sợ chút nào!

Trần Tịnh Tịnh muốn chết, thật sự muốn chết! Nàng chỉ hy vọng Lục Tiểu Phụng mau giải thoát cho nàng. Nhưng Trần Tịnh Tịnh tuyệt nhiên chẳng biểu lộ ý gì ngoài mặt, vì nàng đã học được một bài học đắt giá từ thưở nhỏ. Mình càng muốn chết, kẻ khác càng muốn mình sống. Mình không muốn chết, lại có kẻ nhất định muốn hạ sát mình. Trần Tịnh Tịnh đã từng chứng kiến rất nhiều người không muốn chết mà bị chết, cũng đã từng thấy qua những kẻ tưởng như không sống được mà vẫn sống, vì nàng vốn sinh trưởng trong cảnh gian khổ.

Lục Tiểu Phụng tuy im lặng ngồi cạnh đầu giường, nhưng Trần Tịnh Tịnh nhìn thấy được tâm chàng thiếu bình an. Bất cứ ai đã chứng kiến những thảm cảnh kinh hồn, trong lòng không khỏi khó chịu.

Trần Tịnh Tịnh miễn cưỡng nhếch môi cười:

- Tôi không ngờ công tử cũng tìm đến đây, nhưng chắc hẳn công tử nghi ngờ tôi từ trước.

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

- Tôi cứ tưởng mình xếp đặt rất hoàn hảo. Nếu Sở Sở cũng cẩn thận chút, đừng để gạch vụn trong rương đổ ra, thì có lẽ công tử không nghi ngờ tôi đâu!

Lục Tiểu Phụng im lặng một lúc lâu, mới từ từ đáp:

- Trong rương chứa gạch vụn mà cô vẫn nhận, Sở Sở với cô vốn quen nhau từ nhỏ, lại cố giả vờ không biết nhau. Hai điểm này tuy khiến ta cảm thấy khả nghi, nhưng vẫn chưa phải điểm mấu chốt.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Thế điểm mấu chốt nằm chỗ nào?

- Chính ở chỗ con gấu đen!

- Con gấu đen?

- Đúng vậy! Lãnh Hồng Nhi nghĩ là cô ấy nhìn thấy một con gấu đen, kỳ thực đó chẳng qua là một người trùm bộ da gấu giả dạng mà thôi. Bởi vì người này cần làm một chuyện rất bí mật, lại sợ bị kẻ khác nhận diện nên phải khoác bộ da gấu để che mắt người ta. Bất kỳ ai nhìn thấy một con gấu đen, chắc chắn đều sợ mà tránh xa, không dám nhìn kỹ.

- Công tử cho là tôi chính là người đó?

- Phải!

- Vì công tử nhìn thấy tấm da gấu trong phòng tôi?

- Đúng thế! Dĩ nhiên cô không thể nào ngờ được ta lại đến phòng cô, chuyện đó xảy ra thật đúng lúc!

Trần Tịnh Tịnh thở dài:

- Phòng của tôi từ trước đến nay đúng là chưa bao giờ cho người lạ mặt vào, điểm này công tử nhận xét không sai. Công tử có thể vào phòng tôi được, chẳng phải vì tôi ngắt xiut đúng lúc, mà là vì thật sự tôi không bị ngắt!

Giọng Trần Tịnh Tịnh tuy yếu ớt, nhưng mỗi câu nói rất rõ, vì nàng đang tự kiềm chế cơn đau, trên thế gian này tưởng như hiếm có ai có thể tự kiềm chế như nàng.

- Tôi để cho công tử vào phòng tôi, chỉ vì lúc công tử ôm tôi, bất chợt tôi có một cảm giác mà từ trước đến nay chưa hề có, tôi... tôi cũng không ngờ Lý thần đồng đột nhiên xông vào phòng.

Lục Tiểu Phụng cũng cười gượng:

- Nếu đổi là ta, ta cũng sẽ bất thần xông vào phòng!
- Thật ra có đến hai bộ da gấu, tôi giữ một bộ, còn một bộ của Lý Hà.
- Cái hôm cô và Lý Hà đi chôn La Sát bài, phải chăng mỗi người khoác một bộ da gấu?

- Lúc ấy trời đã khuya, tôi và đại thơ không ngờ Hồng Nhi còn ngồi sững bên bờ sông. Tôi nhìn thấy Hồng Nhi, dĩ nhiên Hồng Nhi cũng nhìn thấy tôi.

- Nhưng cô ấy chẳng nhìn kỹ, cô ấy cứ tưởng cô là con gấu đen thật sự!

Trần Tịnh Tịnh cười gượng:

- Dù gì thì tôi cũng không an tâm, nữ nhân thường đa nghi nhiều!
- Bởi thế tối hôm qua khi cô thấy Hồng Nhi lại ra phía đó, cô liền hạ sát cô ấy để bịt miệng!

Trần Tịnh Tịnh thừa nhận:

- Đinh Hương Di vẫn bảo là người có tâm địa ác nhất là tôi!
- Hồng Nhi tuy không biết bí mật của cô, nhưng khi cô ra tay giết cô ấy, thì rốt cuộc cô ấy lại nhận ra cô!

Trần Tịnh Tịnh thở dài:

- Có lẽ cả đời tôi cũng không quên được ánh mắt của Hồng Nhi lúc nhận ra tôi!
- Lúc ấy trong thâm tâm cô không khỏi có chút sợ hãi, nên hạ thủ xong cô lập tức bỏ đi.
- Vì tôi biết Hồng Nhi chỉ có nước chết!
- Nhưng cô không thể nào ngờ được, ngay trước lúc chết, chính là lúc con người sáng suốt nhất trong đời.

Trần Tịnh Tịnh không nói gì, trong lòng cảm thấy chua xót vì bây giờ nàng cảm thấy rất sáng suốt.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Bởi vậy trước khi chết, Hồng Nhi hẳn đã liên tưởng đến con gấu đen cô ấy nhìn thấy lần trước nhất định là cô, và cũng nghĩ ra là cô chắc hẳn đi giấu La Sát bài, cho nên Hồng Nhi mới gắng gượng bò ra đến chỗ cô xuất hiện lần trước.

- Nhờ vậy công tử mới biết chúng tôi giấu La Sát bài ở đâu.

- Không sai!

Trần Tịnh Tịnh bỗng cười gằn:

- Nói như vậy, nhờ cái chết của Hồng Nhi mà công tử được lợi, vậy công tử còn buồn bực nỗi gì?

Lục Tiểu Phụng tính nói nhưng lại nín thinh.

- Chuyện không đáng thì công tử buồn bực, chuyện đáng bực thì công tử lại cao hứng.

Lục Tiểu Phụng im lặng, để cho Trần Tịnh Tịnh nói hết.

- Tối hôm trước tôi đến tìm công tử, chẳng phải đem rượu và đồ nhắm cho công tử, càng không phải vì tôi lo lắng cho công tử, hay vì tôi thích công tử. Tôi tìm đến chỉ vì muốn giữ chân công tử, để Lý thần đồng đem xác Lý Hà nhận vào bồn nước. Bởi thế tôi ráng chịu đựng công tử làm nhục tôi, kỳ thực công tử đụng đến tôi là tôi phát tởm!

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười:

- Ta hiểu ra rồi! Cô muốn mau chết.

- Tại sao công tử nghĩ vậy?

- Bởi vì cô cố tình chọc giận ta, để ta nổi xung lên giết cô.

Trần Tịnh Tịnh cười khẩy:

- Tôi biết công tử không dám làm, công tử chỉ nhìn người khác hạ thủ, chứ chính mình không dám ra tay!

Lục Tiểu Phụng lại cười nhẹ, chàng quay lưng bỏ đi ra ngoài.

Trần Tịnh Tịnh kêu thất thanh:

- Công tử bỏ đi đâu?

- Ta đi lấy xe!

- Lấy xe làm gì?

- Bởi vì cô không cỡi ngựa được, cũng không đi bộ được!

- Công tử... công tử định đem tôi đi?

- Tuy ta không có cách gì lấy ra những ám khí nằm trong huyết đạo của cô, nhưng ta biết có người có thể lấy ra được.

- Tại... tại sao.. công tử không chịu để cho tôi chết?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bởi vì hôm nay đã có quá nhiều người chết rồi!

Nói xong chàng bước ra ngoài không quay đầu lại.

Trần Tịnh Tịnh nhìn theo Lục Tiểu Phụng, nước mắt từ từ chảy xuống, sau cùng nàng òa khóc, chẳng hiểu vì đau khổ? Hối hận? Hay vì cảm kích?

Một người khi muốn khóc mà có thể tự do tha hồ khóc một trận, hẳn cũng đỡ lắm. Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên nghe thấy tiếng khóc của Trần Tịnh Tịnh. Chàng vẫn mong nàng có thể khóc được, để bao nhiêu nỗi thống khổ hối hận trôi theo dòng nước mắt, để sau khi khóc có lẽ nàng sẽ không muốn chết nữa.

Ánh nắng đã tắt, gió càng thêm lạnh. Đứa nhỏ trông ngớ ngẩn bần thiêu kia vẫn đứng đó cười ngu ngơ, nước mũi chảy lòng thòng. Những chuyện bi thảm xảy ra lúc này dường như hoàn toàn chẳng có ảnh hưởng gì đến nó.

“Người đời cười nó ngớ, nhưng biết đâu nó sống vui sướng hơn nhiều kẻ khác.”

Lục Tiểu Phụng vừa nghĩ vừa thầm than, chàng mỉm cười vỗ nhẹ vào đầu đứa nhỏ, bảo:

- Người giúp ta trông chừng a di trong phòng, dì có nhiều tiền lắm, sẽ mua kẹo cho người ăn!

Đứa nhỏ ngớ chừng như hiểu lời Lục Tiểu Phụng, chạy vào trong, miệng la:

- Con muốn ăn kẹo, thật là nhiều kẹo!

Lục Tiểu Phụng vừa bước ra khỏi cửa, lại thấy một bàn tay đưa ra. Chàng không ngạc nhiên lắm vì chàng đã đoán biết thế nào Tuế Hàn tam hữu cũng chờ sẵn bên ngoài.

Cô Tùng tiên sinh lên tiếng:

- Đưa đây!

Lục Tiểu Phụng chớp chớp mắt hỏi lại:

- Tiên sinh muốn lấy tiền, hay muốn đòi cơm?

Cô Tùng tiên sinh giận xanh mặt, lạnh lùng đáp:

- Có thể lần này ta muốn lấy tính mạng của người.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Đòi tiền đòi cơm thì không có, nhưng đòi mạng thì có một mạng đây.

Cô Tùng tiên sinh giận dữ nói:

- Không lẽ người muốn ta đánh què chân người mới chịu đưa La Sát bài hay sao?

- Tiên sinh có đánh gãy chân tại hạ cũng không đưa La Sát bài ra đâu.

Cô Tùng tiên sinh biến sắc hỏi:

- Người nói vậy là ý gì?

- Tại hạ đang tính hỏi tiên sinh sao lại đòi ngang như vậy? Tại hạ chỉ hứa đem La Sát bài đưa cho Lam Hồ Tử mà thôi.

- Người nhất định phải đem giao cho Lam Hồ Tử sao? Tại sao?

- Nhất định như thế, vì tại hạ muốn đổi lấy một thứ!

- Thứ gì?

- Đổi lấy sự vô tội của tại hạ.

Cô Tùng tiên sinh nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm, từ từ nói:

- Không lý người chưa bao giờ có ý niệm chiếm hữu La Sát bài hay sao?

- Tại hạ có nghĩ đến.

- Bây giờ người còn nghĩ chẳng?

- Còn!

Cô Tùng tiên sinh lại biến sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ đến rất nhiều chuyện. Có lúc tại hạ muốn làm Hoàng đế nhưng sợ buồn cô đơn, muốn làm Tể tướng lại sợ phải lo nhiều việc, muốn phát tài rồi sợ bị người lấy trộm. Cũng có lúc tại hạ nghĩ đến chuyện cưới vợ nhưng sợ vướng rắc rối, muốn nấu đồ ăn mà lười rửa chảo. Thậm chí có lúc tại hạ muốn đánh tiên sinh một chưởng nhưng sợ chuốc họa vào thân!

Lục Tiểu Phụng chưa nói hết lời, Cô Tùng tiên sinh đã không nhịn được bật cười, nhưng ngay sau đó lão lại nghiêm mặt nói:

- Thành ra người nghĩ thì nhiều mà làm chẳng bao nhiêu!

Lục Tiểu Phụng cười trừ:

- Ai sống trên đời này hình như đều nghĩ thật nhiều, làm thật ít, nào phải chỉ riêng mình tại hạ?

Ánh mắt Cô Tùng tiên sinh bỗng như nhìn về xa xăm, chùng như lão đang tự hỏi mình từng nghĩ gì, làm gì? Mọi người sống trên đời đều nhất

định có một kết cuộc nào đó, nếu như mỗi người đều thực hiện những điều mình muốn làm, không biết thế giới này sẽ biến ra như thế nào?

Một lúc lâu sau, Cô Tùng tiên sinh mới thở nhẹ một tiếng, khoát tay bảo:

- Người đi đi!

Lục Tiểu Phụng thở phào nói:

- Tại hạ cứ tưởng lần này tiên sinh chắc không cho tại hạ đi, ngờ đâu tiên sinh vẫn tin tưởng tại hạ!

Cô Tùng tiên sinh lạnh lùng đáp:

- Đây là lần cuối!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Tiên sinh muốn uống say cứ việc tìm đến tại hạ bất cứ lúc nào.

Lục Tiểu Phụng vẫy tay chào, định bước ngang qua chỗ ba người đứng để đi ra, bỗng nghe Hàn Mai lão lên tiếng:

- Chờ một chút!

Lục Tiểu Phụng dừng lại hỏi:

- Tiên sinh có gì chỉ giáo?

Hàn Mai lão đáp:

- Ta muốn xem người!

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Tiên sinh cứ việc xem, có nhiều người nói tại hạ trông cũng khá.

Hàn Mai lão không đổi sắc mặt, lạnh lùng đáp:

- Ta không muốn xem bản thân người, cái ta muốn thấy là tài nghệ của người!

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng trở nên gượng gạo:

- Tại hạ khuyên tiên sinh nhìn mặt tại hạ được rồi, chứ công phu của tại hạ chắc chắn nhìn không đẹp mắt như vậy đâu.

Hàn Mai lão không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng, đột nhiên xoay mình bảo:

- Người theo ta đi.

Lục Tiểu Phụng chần chừ, nhìn Thanh Trúc và Cô Tùng hai lão, chỉ thấy mặt họ không biểu lộ gì cả. Chàng thở ra, đành đi theo Hàn Mai lão, miệng lẩm bẩm nói nhỏ nhỏ:

- Tiên sinh định dắt tạt hạ đi đâu? Uống rượu đánh bạc thì tạt hạ sẵn sàng hầu tiếp, nhưng nếu đánh nhau thí mạng thì tạt hạ sẽ bỏ trốn.

Hàn Mai lão không trả lời Lục Tiểu Phụng, lão cứ đi trước, quanh quẹo vài bận thì ra đến một con đường lớn. Trên đường có một tửu lâu rất khang trang, ngoài cửa có mười mấy tiêu xa dừng bên cạnh.

Lại thấy một cây tiêu kỳ màu tía dựng bên cửa, lá cờ trương lên trong gió, có thêu hình một con rồng vàng cuốn quanh chữ Triệu thật to.

Lục Tiểu Phụng biết lai lịch lá cờ này. Kim Long tiêu cục chiếm địa bàn xa tận quan ngoại, phần lớn khách hàng là những người đến Trường Bạch sơn đi hái nhân sâm. Tuy thế tiêu cục này cũng có tiếng tạt quan nội vì Tiêu sư Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ, năm xưa vốn là một Tiêu sư nổi tiếng, cách đây không lâu mới được Kim Long tiêu cục ra giá rất cao, mời về chấp chưởng công việc.

Lúc này Triệu Quân Võ đang ngồi trên lầu uống rượu, một người có danh tiếng địa vị như thế, đương nhiên không kém phần oai vệ. Hàn Mai lão vừa bước lên lầu liền bước đến trước mặt Triệu Quân Võ, lạnh lùng nhìn y hỏi:

- Người là Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ?

Họ Triệu chưng hửng, đưa mắt lên xuống nhìn lão già không giống tăng, chẳng giống tục, cũng không phải đạo nhân, nhãn lực của y không đến nỗi tệ, nhưng vẫn không nhận ra lão già này là ai? Y đành gật đầu đáp:

- Phải!

- Người biết ta là ai chẳng?

Triệu Quân Võ lắc đầu:

- Xin thỉnh giáo lão trượng?

- Ta là Hàn Mai tiên sinh, một trong Tuế Hàn tam hữu trên đỉnh Côn Luân, cũng là hộ pháp trưởng lão trong Tây phương Ma giáo.

Hàn Mai lão nói từng chữ rất chậm, nghe đến bốn chữ Tuế Hàn tam hữu, mặt Triệu Quân Võ như cháy dài ra, nghe thêm bốn chữ Tây phương Ma giáo thì trán y đổ mồ hôi hột.

- Bây giờ người đã rõ ta là ai chưa?

Triệu Quân Võ lập tức đứng dậy cúi mình chào:

- Văn bối có mắt không trông, không biết đạo tiên trưởng giá lâm...

Y tiếp tục nói, như thể có bao nhiêu ngôn từ cung kính tân nghinh đều tuôn ra, nhưng Hàn Mai lão đã quay lưng, bước đến trước mặt Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người biết hãn là ai chăng?

- Tại hạ có nghe qua!

- Hãn cũng có danh, võ công không tệ, nhưng gặp ta hãn rất mực cung kính, nhưng người đối với chúng ta thì chẳng có lễ độ gì cả.

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ:

- Chắc hãn từ nhỏ Triệu huynh có gia giáo đầy đủ nên so ra có phần lễ phép hơn.

- Còn người?

- Tại hạ là một cô nhi.

- Cho nên người không đủ gia giáo?

- Chẳng có gì cả!

- Nếu vậy người cần được giáo huấn.

Hàn Mai lão bỗng quay qua Triệu Quân Võ, chỉ vào Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có biết hãn là ai chăng?

Triệu Quân Võ lắc đầu.

- Người không cần biết, ta chỉ cần người giúp ta giáo huấn hãn một phen.

Triệu Quân Võ lộ vẻ khó xử:

- Nhưng giữa y và tại hạ không có xích mích gì, làm sao...

Hàn Mai lão ngắt lời y:

- Ta không ép người, người có thể lựa chọn, một là ra tay giáo huấn hãn, hai là ta ra tay giáo huấn người!

Hàn Mai lão vừa nói vừa cầm bình rượu bằng thiếc trên bàn, nhẹ nhàng bóp nắn thành một khối, lại kéo ra thành cây gậy.

Triệu Quân Võ biến sắc mặt, đột nhiên vọt đến như tên bắn, đánh một chưởng thật mạnh vào sau gáy Lục Tiểu Phụng, chưởng này ra tay thật hiểm ác không chút nương tay.

Lục Tiểu Phụng đứng bất động không tránh né, chịu ngay một chưởng của Triệu Quân Võ. Phía sau gáy bên tả có một động mạch lớn, cũng là

điểm trọng yếu trong người, Triệu Quân Võ mặc dù không luyện qua nội gia chưởng lực, nhưng đôi tay cứng như đá của y đánh một chưởng không phải nhẹ, Lục Tiểu Phụng nếu không bị đánh chết, cũng phải ngất đi.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng vẫn đứng đấy, chẳng đổi sắc mặt. Triệu Quân Võ vả mồ hôi trên mặt, đột nhiên lại vung quyền đâm vào bụng Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng lại chịu thêm một đâm của y, không lên tiếng gì cả. Triệu Quân Võ mồ hôi toát ra như mưa, y xuất thủ hai lần, rõ ràng đánh không hụt nhưng lại có cảm giác như đã hụt, vì y chỉ cảm thấy đối phương như không có thực, đâm vào không thấy lực cản gì cả. Y chuẩn bị xuất thủ lần thứ ba, tay nắm thật chặt nhưng không tài nào xuất thủ!

Lục Tiểu Phụng như đang chờ lãnh thêm vài chưởng, đợi một lúc sau chàng bỗng cười hỏi:

- Các hạ có phải giáo huấn đủ rồi chẳng?

Triệu Quân Võ cũng muốn cười nhưng cười không nổi.

Lục Tiểu Phụng quay đầu nhìn Hàn Mai lão hỏi:

- Bây giờ tại hạ đi được chứ?

Sắc mặt Hàn Mai lão trở nên rất khó coi, nhưng chưa kịp trả lời, Thanh Trúc lão đã xen vào:

- Người có thể đi!

- Đa tạ!

Lục Tiểu Phụng phủ áo, cầm một bình rượu còn nguyên trên bàn chưa bị bóp méo, ngửa cổ đổ rượu uống cạn, rồi rảo bước ngang qua Hàn Mai lão đi ra ngoài.

Nhưng chàng chưa kịp xuống lầu, phía dưới bỗng có một gã chạy việc phóng lên, trong tay cầm một phong thư, lớn tiếng hỏi:

- Vị nào là Lục Tiểu Phụng Lục đại hiệp?

Lục Tiểu Phụng chỉ vào mũi mình cười nói:

- Ta là Lục Tiểu Phụng, nhưng không phải là đại hiệp, vì đại hiệp chỉ có đánh người, chứ không bị người đánh.

Mặt Lục Tiểu Phụng còn điểm nụ cười, chàng không giận bởi vì chàng biết trên thế gian này người khiếm nhược hèn yếu khá nhiều, những người

tệ hơn Triệu Quân Võ gấp mười lần lại càng không ít, đây chỉ là một trong những nhược điểm của người đời.

Lục Tiểu Phụng yêu thích thể nhân, yêu thích cuộc sống, đối với những chuyện này chàng không chấp. Nhưng khi đọc xong bức thư, chàng cảm thấy nổi giận thật sự, vừa giận vừa lo.

Thư viết:

“Tiểu Phụng đại hiệp nhĩ giám:

Món quà huynh gửi tặng đệ không dám nhận nên chuyển tặng Trần Tịnh Tịnh cô nương, lại sợ huynh đi đường vướng bận không tiện, nên thu dùm mấy rương đồ, nay báo cho huynh rõ. Chúc huynh mọi việc thuận lợi.”

Bên dưới ký tên Phi Thiên Ngọc Hồ!

Tuế Hàn tam hữu đứng nhìn Lục Tiểu Phụng đọc thư, họ kinh ngạc vì chưa bao giờ thấy sắc diện Lục Tiểu Phụng trở nên đáng sợ như vậy. Vì thế khi Lục Tiểu Phụng xông ra ngoài, họ cũng chạy theo ra, bỏ lại Triệu Quân Võ một mình đứng ngẩn ngơ, vẻ mặt như muốn tìm xó nào đập đầu chết cho rảnh! Y không ngờ người y mới “giáo huấn” qua là Lục Tiểu Phụng nổi tiếng chốn giang hồ. Lục Tiểu Phụng tuy không chấp chuyện y làm, nhưng coi như đã dạy y một bài học.

Lục Tiểu Phụng tự trách mình, chàng vốn không nên rời xa Trần Tịnh Tịnh, càng không nên rời xa căn nhà đó! Khi chàng quay trở lại, căn nhà đã biến thành một biển lửa.

Cũng may trời lạnh, đất đóng băng khắp nơi, nên lửa không lan xa, số nhà bị cháy không nhiều, nhưng cũng không khỏi liên lụy đến một số người vô tội khác.

Thân thể kiều diễm của Trần Tịnh Tịnh hẳn là đã bị đốt thành tro.

Lục Tiểu Phụng đến nơi thì đã quá trễ! Lửa nóng làm ửng đỏ gương mặt của chàng, đỏ cả mắt, nhưng tay chân chàng rất lạnh, trong lòng cũng giá lạnh như băng.

Cảnh tượng trong hẻm thật hỗn loạn, các nam nhân chạy tới chạy lui lấy nước chữa lửa giữa tiếng nữ nhân và trẻ nhỏ kêu khóc. Cuộc sống của họ vốn đơn giản, trầm lặng, họ chưa từng làm hại đến ai, nhưng bây giờ lại bị lãnh họa vô cớ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên quay lại trừng mắt nhìn Hàn Mai lão gân giọng nói:

- Lão thấy chưa? Đây là tai họa do lão gây ra!

Hàn Mai lão im lặng, trong lòng cũng không khỏi khó chịu.

- Bây giờ lão còn muốn xem tài nghệ của ta chẳng?

- Lúc này ta đã thấy rồi.

- Lúc này chỉ là công phu chịu đòn, bây giờ lão có muốn xem công phu đánh người chẳng?

Lục Tiểu Phụng trước giờ chưa từng thẳng thừng khiêu khích ai như vậy, thái độ của chàng tuy bình tĩnh như bàn thạch, nhưng đó là một sự bình tĩnh đáng sợ hơn cả sự phẫn nộ. Khi con người giận đến cực điểm đôi khi lại trở nên bình tĩnh khác thường.

Hàn Mai lão nét mặt hăm hăm, mặt lão trắng bệch, đến môi cũng trắng bệch. Từ trước đến nay chưa có ai dám khiêu khích lão như thế. Lão không sợ người trẻ tuổi trước mặt, từ trước đến nay lão chưa hề sợ ai, nhưng trong một giây thoáng qua, lão bỗng cảm thấy hồi hộp lạ thường, đến độ hơi thở muốn ngừng lại. Bởi vì trước nay lão chỉ chiếm thượng phong, lão quen dùng danh tiếng và địa vị của mình đi trấn áp người khác, nhưng nay là lần đầu tiên lão cảm thấy được áp lực của người khác.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Lão muốn xem chẳng?

Hàn Mai lão chưa kịp trả lời, Thanh Trúc lão bỗng lên tiếng:

- Lão ấy không muốn đâu!

Cô Tùng lão lập tức tiếp lời:

- Lão ấy chỉ muốn nhìn thấy La Sát bài, ta cũng thế.

Cô Tùng lão đứng chặn ngang trước mặt Lục Tiểu Phụng, để Thanh Trúc lão kéo Hàn Mai lão đi, rồi từ từ nói tiếp:

- Bởi vậy người tuyệt đối không thể để chúng ta thất vọng.

Cô Tùng lão không quay lưng, mặt đối diện Lục Tiểu Phụng bước lui dần, sau đó lão khoác ống tay áo một cái, lướt nhẹ đi mất.

Lục Tiểu Phụng đứng bất động, không rượt theo cản trở. Một lúc sau chàng thở ra một hơi, bỗng có cảm tưởng mình đã nhún nhường quá lâu đối

với ba lão già này, bây giờ đến lúc họ nhường một bước.

Đây là lần đầu chàng phản công lại, tuy không hề xuất thủ nhưng kể như cũng có thắng lợi. Nhưng chàng cũng biết họ không đi xa, nếu họ lại đến nữa thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ tiếp nữa. Lửa vẫn chưa tắt, bây giờ chàng lo chữa lửa trước, những câu hỏi kia chờ lúc khác suy nghĩ.

Lục Tiểu Phụng xắn tay áo xông vào sát đám cháy, đành lấy một thùng nước từ tay một người, nhảy lên bờ tường tạt nước xuống dập tắt lửa. Động tác của chàng dĩ nhiên mau hơn người khác rất nhiều, sức một mình chàng ít nhất cũng bằng năm người khác. Tuy nhiên bên cạnh chàng còn có một người động tác cũng nhanh nhẹn không kém chàng, thậm chí còn gắng sức hơn, có một lần người này nhảy lên một phần tường đã bị lửa đốt cháy sắp sụp, suýt chút đã ngã vào hỏa lò.

Băng tuyết bị tan, thấm ướt những cây gỗ đương cháy, cộng thêm sức của mọi người đồng tâm hiệp lực chữa cháy, ngọn lửa cuối cùng bị dập tắt.

Lục Tiểu Phụng thở phào, dùng tay áo lau mồ hôi, trong lòng cảm thấy đã lâu chưa được thoải mái như lúc này. Người bên cạnh vừa thở vừa cười nói:

- Huynh đài xách tổng cộng là bảy mươi ba thùng nước, tại hạ chỉ thua huynh sáu thùng.

Lục Tiểu Phụng ngừng đầu lên, mới biết người bên cạnh cùng chung vai chữa lửa với chàng, chính là Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ.

Triệu Quân Võ cười sáng khoái:

- Lúc này tại hạ muốn tông đầu vào tường chết cho rồi, nhưng bây giờ lại muốn sống thêm vài năm nữa, càng lâu càng tốt!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười, không hỏi tại sao vì chàng đã biết câu trả lời. Nếu mình cảm thấy mình là người hữu dụng cho người khác, thì đâu còn muốn chết làm gì, bởi vì cuộc sống của mình đã có giá trị, nên mình mới cảm thấy sinh mạng của mình đáng quý. Nếu mình chịu giúp người khác thì mình chắc chắn là một người hữu dụng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười vỗ vai Triệu Quân Võ:

- Tại hạ biết Triệu huynh lúc này gắng sức hơn ai cả, lúc huynh đánh tại hạ mà cũng giốc toàn lực như khi chữa lửa, thì chắc tại hạ chịu không nổi mấy chưởng của huynh rồi!

Triệu Quân Vô đỏ mặt:

- Tại hạ đánh người chắc chắn không xài hết sức, vì đánh người không phải là một chuyện thoải mái, mà tại hạ lại sợ đau tay!

Cả hai người cùng phá cười lớn. Sau đó cả hai mới để ý thấy những người chung quanh cũng nhìn họ cười, trong mắt những người này chứa đầy niềm cảm kích và kính phục. Một cô bé tóc thắt thành hai bím dài, bỗng chạy đến nắm lấy tay hai người, để vào lòng bàn tay mỗi người một viên kẹo, mặt đỏ hồng nói:

- Kẹo này là thứ cháu thích ăn nhất, nhưng cháu nhường lại cho hai thúc thúc, vì hai thúc thúc là người tốt bụng, mai một cháu lớn lên cũng sẽ noi gương các thúc thúc, nhà người ta bị cháy, cháu cũng sẽ đi giúp chữa cháy.

Lục Tiểu Phụng xoa đầu cô bé, muốn nói nhưng chợt cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Triệu Quân Vô nhìn cô bé, nước mắt chực rơi xuống, y cảm thấy nếu lúc này lỡ bị lửa thiêu chết cũng xứng đáng.

Ngay lúc đó, bỗng có một cái đầu đen nhỏ từ trong một ống cống thoát nước giờ bắn chật hẹp ở bên cạnh chui ra, chỉ vào Lục Tiểu Phụng lớn tiếng nói:

- Thúc thúc không phải người tốt, thúc thúc gạt con, a di không có cho kẹo cho con ăn.

Một bóng nhỏ thó đen thui từ trong rãnh thoát nước chui ra, thì ra là thằng nhỏ ngõ. Nó không chết, có thể không phải là may, chỉ vì nó ngớ ngẩn, chứ chẳng ai khác chịu chui vào ống cống dơ bẩn để trốn. Tuy nhiên nó có mắt, mà lúc này nó có mặt trong phòng Trần Tịnh Tịnh, bây giờ kể như nó là người duy nhất có thể kể lại chuyện gì xảy ra lúc ấy!

Lục Tiểu Phụng mắt sáng rực lên, lập tức bước ra đón, đứa nhỏ này không chắc có thể miêu tả hung thủ, nhưng chàng vẫn hy vọng.

Đột nhiên trong đám đông có người la lớn:

- Hãn tuy giúp chữa cháy, nhưng người phóng hỏa cũng là hãn, mọi người đừng để bị hãn gạt.

Có vài người la lên nhào đến đánh Lục Tiểu Phụng, làm loạn cả lên. Tuy rằng có người không tin, nhưng cũng có người hoài nghi, những khổ chủ nhà bị cháy rụi, càng không phân rõ trắng đen, cũng nhào đến níu kéo Lục Tiểu Phụng. Bọn họ vốn là những người đầu óc đơn giản không suy nghĩ nhiều, thấy nhà mình bị cháy tiêu tan, đã tức đỏ cả mắt chỉ muốn kiếm người thí mạng.

Lục Tiểu Phụng không trách họ, càng không muốn động thủ với họ, rất may có Triệu Quân Võ bên cạnh đón đỡ. Tuy bị trúng mấy đấm, nhưng chàng rớt cuộc cũng xông ra được, nhưng thằng nhỏ kia đã biến đâu mất.

Bên cạnh rãnh thoát nước hãy còn vài dấu chân ướt, đồng tro tàn vẫn còn bốc khói. Lục Tiểu Phụng nghiêng rặng, bỗng xông vào bãi đất đã cháy.

Đám thủ hạ của Triệu Quân Võ cũng đã đến trấn áp đám người muốn nổi loạn. Triệu Quân Võ dùng danh tiếng của mình để đảm bảo là Lục Tiểu Phụng lúc này vẫn đi cùng với y, không phải là hung thủ.

Mọi náo động lắng xuống, y mới hỏi lúc này ai là kẻ phát ngôn đầu tiên thì chẳng ai biết cả.

Lúc này Lục Tiểu Phụng vẫn còn lưu lại trong bãi đất đã cháy, chẳng ai biết chàng đi tìm cái gì?

Sau khi rời khỏi nơi phát hỏa, Triệu Quân Võ không dẫn được lên tiếng hỏi:

- Lúc này huynh đi tìm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Trong mắt chàng có ánh kỳ dị, không biết chàng đang suy nghĩ về một nan đề, hay đã tìm ra câu trả lời rồi.

Triệu Quân Võ không hỏi nữa, y cũng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lúc này kẻ vu oan cho huynh nhất định là kẻ phóng hỏa, muốn mượn huynh gánh tội cho hẳn!

Lục Tiểu Phụng im lặng khá lâu, mới từ từ nói:

- Bọn họ không phải muốn giá họa cho tại hạ, mà là để bịt miệng.

Triệu Quân Võ hỏi:

- Bịt miệng ai? Bịt miệng thằng nhỏ ngổ từ trong cống chui ra hay sao?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Triệu Quân Võ nhíu mày:

- Nó ngớ ngẩn ngu đần như vậy, có biết gì đâu?

Lục Tiểu Phụng than dài:

- Bọn họ đúng ra không cần phải làm như vậy.

Triệu Quân Vô cũng than:

- Dù sao, chuyện đã qua rồi, chúng ta đi uống rượu cho thống khoái.

- Triệu huynh muốn rủ tại hạ uống rượu, chỉ sợ phải chờ một thời gian.

- Tại sao vậy huynh?

Lục Tiểu Phụng nắm chặt hai tay, từ từ đáp:

- Không tìm ra Phi Thiên Ngọc Hồ, thì từ nay tại hạ sẽ không uống một giọt rượu nữa.

- Tại hạ giúp gì cho huynh được chăng?

- Được chứ!

- Huynh cứ nói.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chuyện này chắc Triệu huynh rành hơn tại hạ...

Chàng bỗng hạ thấp giọng như sợ có người nghe được, vì chàng đã phát hiện ra thế lực và tai mắt của Phi Thiên Ngọc Hồ đáng sợ hơn chàng nghĩ nhiều.

Chờ chàng nói xong, Triệu Quân Vô lập tức nói:

- Chuyện này tại hạ nhất định sẽ giúp huynh, có tin tức rồi, tại hạ làm sao thông báo cho huynh?

- Triệu huynh đã đến sông bạc Ngân Câu đánh bạc bao giờ chưa?

Triệu Quân Vô cười đáp:

- Chẳng những đã đến nơi đó, mà còn đánh với lão rậm râu ấy mấy lần, ăn được của lão mấy trăm lượng bạc!

- Nửa tháng sau, chúng ta gặp mặt tại nơi đó, ai đến trước thì chờ, không gặp không về!

Triệu Quân Vô nhìn Lục Tiểu Phụng, bỗng nói:

- Cảm ơn huynh!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Triệu huynh giúp tại hạ, tại hạ còn chưa cảm ơn, sao huynh lại cảm ơn tại hạ?

- Thì bởi vì huynh không cảm ơn tại hạ, nên tại hạ mới cảm ơn huynh!

- Là thế nào?

Ánh mắt Triệu Quân Võ sáng lên:

- Vì tại hạ biết huynh nhất định xem tại hạ là bằng hữu.

Bằng hữu! Hai chữ này thật sáng, thật đẹp!

Lục Tiểu Phụng được người ngưỡng mộ tôn kính, vì chàng có tấm lòng nhân nại và nhân ái, đó chính là sức thu phục nhân tâm đích thực, chứ chẳng phải bạo lực của võ công. Muốn làm điều này không phải dễ, ngoài tấm lòng rộng rãi, còn cần phải có rất nhiều can đảm!

* * * * *

Trong phòng bày biện thanh nhã thơm tất, khổ giấy trên cửa sổ mới được thay mang màu trắng tinh.

Bên ngoài khí trời trong sáng, ánh nắng chan hòa, trên song cửa có để chậu thủy tiên và hoa mai. Đinh Hương Di đã ngồi dậy được, trên gương mặt trắng bệch của nàng đã có sắc hồng, tựa như một nụ hoa khô héo bỗng hồi sinh.

Nhìn thấy Hương Di như thế, Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy dễ chịu hơn mấy ngày trước.

- Ta đã hứa với cô, nhất định ta sẽ trở lại thăm cô.

Trên mặt Đinh Hương Di hiện ra nụ cười dịu dàng:

- Em biết! Em biết chàng nhất định sẽ trở lại!

Nàng ngồi tựa đầu giường, trên giường trải chăn mới. Nàng mặc một chiếc áo rộng trông ấm áp, vạt áo rất dài, ống tay áo cũng rất dài, che đi phần chân tay bị cụt. Ánh dương quang xuyên qua lớp giấy trắng tinh trên khung cửa sổ soi sáng trong phòng, nhìn Hương Di vẫn đẹp như thưở nào.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Ta có đem một vật đến cho cô xem!

Ánh mắt Đinh Hương Di sáng lên, nàng thất thanh kêu lên:

- La Sát bài?

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Ta hứa với cô chuyện gì, nhất định phải làm được, không hề gạt cô!

Đinh Hương Di chớp chớp mắt hỏi:

- Chẳng lẽ em lại đổi gạ chàng?

Lục Tiểu Phụng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nói:

- Cô nói với ta là Trần Tịnh Tịnh là bạn tốt của cô, ta có thể tin cô ấy được!

Đinh Hương Di thừa nhận.

- Cô ấy có thực là bạn tốt của cô chẳng? Cô thật sự tin cô ấy sao?

Đinh Hương Di quay mặt đi tránh ánh mắt của Lục Tiểu Phụng, hơi thở bỗng trở nên gấp rút, dường như nàng đang cố gắng khống chế chính mình, qua một lúc lâu sau, nàng như không đành được nên lên tiếng:

- Trần Tịnh Tịnh là một con điếm!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Thế mà cô bảo ta đi tin lời một người như vậy!

Đinh Hương Di quay mặt lại cười gượng:

- Vì em là nữ nhân, nữ nhân thường nhờ nam nhân đi làm những chuyện chính họ không muốn làm!

Lý do này thật không đúng lắm, nhưng Lục Tiểu Phụng xem ra thỏa mãn với cách giải thích này.

Chàng cho rằng bảo nữ nhân nói lý, cũng khó như bắt con lạc đà chui qua lỗ kim.

Đinh Hương Di vụt hỏi:

- Trần Tịnh Tịnh phải chẳng đã chết?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phải!

Đinh Hương Di thở ra nhẹ nhẹ, trên mặt có vẻ như vừa nhổ ra một bãi đờm.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, bỗng hỏi:

- Làm sao cô biết cô ấy đã chết?

Đinh Hương Di lại quay mặt đi, ho nhẹ hai tiếng, từ từ đáp:

- Em không biết chuyện đó, chỉ đoán thế thôi.

- Tại sao cô lại đoán như vậy?

- Lúc này chàng hỏi về Trần Tịnh Tịnh như thế, đủ chứng tỏ cô ấy nhất định đã làm chuyện không phải với chàng, người đối với chàng không phải

hắn chẳng sống lâu được!

Lối giải thích này cũng không ổn, nhưng Lục Tiểu Phụng không hỏi gì thêm.

- Dù sao thì ta cũng lấy lại được La Sát bài, kể như không phí công chuyển đi này!

Nghe đến ba chữ La Sát bài, mắt Đinh Hương Di sáng ngời, nàng nhìn Lục Tiểu Phụng đưa tay vào trong áo lấy ra miếng ngọc bài, mắt nàng bỗng rơi lệ.

Lục Tiểu Phụng rất hiểu tâm tình của Hương Di lúc này. Vì miếng ngọc bài này, nàng không còn nhà ở, thân thể trở thành tàn phế, đánh mất hạnh phúc một đời. Miếng ngọc bài này dù là một bảo vật vô giá, nhưng cái giá của hạnh phúc lại càng không thể so sánh được. Những chuyện nàng đã làm có đáng chăng? Bây giờ có phải nàng đã hối hận?

Lục Tiểu Phụng bất giác than thành tiếng:

- Nếu vật này là của ta, ta nhất định sẽ tặng cho cô, nhưng bây giờ...

Đinh Hương Di ngắt lời Lục Tiểu Phụng:

- Em hiểu ý chàng, chàng không cần giải thích, bây giờ chàng có cho em thì cũng vô dụng thôi, em đâu còn xài nó được nữa!

Nước mắt nàng tuôn rơi, nàng nói tiếp:

- Bây giờ em chỉ ước được ngắm, được sờ miếng ngọc bài thì trong lòng đã mãn nguyện lắm rồi!

Lục Tiểu Phụng cũng hiểu cảm giác này, chàng lập tức đưa La Sát bài ra. Vẻ mặt Đinh Hương Di càng thêm phần đau khổ, nàng không có bàn tay nên không thể đưa tay đón lấy. Nàng đã không tiếc, hy sinh mọi thứ để có được La Sát bài, bây giờ tuy miếng ngọc bài nằm trước mặt, nàng cũng không có cách gì cầm lấy nó.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại nói:

- Ta để ngọc bài trên người cô nhé, ít ra cô có thể ngắm nó rõ hơn!

Đinh Hương Di gật đầu, nhìn Lục Tiểu Phụng để ngọc bài trên ngực nàng, đôi mắt đăm lẹ chột lộ vẻ gì không diễn tả được, không rõ là cảm kích? An ủi? Hay bi thương?

Ánh nắng tràn qua cửa chiếu trên ngọc bài, ánh ngọc dịu êm, như tỏa hơi ấm. Đinh Hương Di cúi đầu xuống đặt môi hôn nhẹ ngọc bài, nhẹ như chiếc hôn đầu tiên của người tình.

- Cảm ơn chàng, cảm ơn...

Nàng không ngớt lập đi lập lại câu nói, nàng dùng hai cổ tay cạy đưa ngọc bài lên áp sát vào mặt.

Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn Đinh Hương Di, chàng còn nhớ bàn tay của nàng nhu nhuyễn rất đẹp, móng tay thường sơn màu hoa hồng nhạt, nên nhìn cả bàn tay nàng tựa như nụ hoa hồng đương nở. Nhưng bây giờ nụ hồng đã bị cắt ngang một cách tàn nhẫn, chỉ còn lại cành trơ trụi.

Nụ hồng bị ngắt đi, sang năm còn mọc lại được, còn đôi tay của nàng...

Lục Tiểu Phụng đứng dậy quay lưng, bỗng nghe “phốc” một tiếng, một vật xuyên lưng giấy cửa sổ, bay ra ngoài, lại nghe “thịch” một tiếng, một vật từ ngoài xuyên cửa bay vào. Chàng lập tức quay lại, miếng ngọc bài trong đôi cổ tay cạy của Đinh Hương Di đã biến mất, trên ngực nàng chảy ra một dòng máu tươi. Gò má hồng hào của nàng đã trở nên trắng bệch, mắt và khóe miệng nàng nhấp nháy, trông nửa như đang cười, nửa như đang khóc. Nếu là đang cười, thì nụ cười của nàng thật là mê lương, tuyệt vọng.

Đinh Hương Di nhìn Lục Tiểu Phụng, đôi mắt sáng đã biến thành mờ đục, nàng cố sức nói:

- Sao... sao chàng không đuổi theo?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu, trên mặt đầy vẻ tội nghiệp và thông cảm, chẳng có vẻ kinh ngạc hay giận dữ gì cả. Dường như chàng đã liệu trước Đinh Hương Di sẽ làm như vậy, qua một lúc lâu chàng mới buồn bã hỏi:

- Cô lại bị người gạt nữa phải chăng?

Tiếng nói của Đinh Hương Di rất yếu:

- Em lừa dối chàng, rồi đến hẳn lừa dối em, mỗi người chúng ta hình như đều bị kẻ khác lường gạt, chàng thấy đúng không? Đúng không?...

Tiếng nói của nàng rất nhẹ, rất chậm, giọng nói bình thản, không còn đau khổ nữa. Ngay phút lâm chung, nàng bỗng hiểu được một triết lý vừa phức tạp, vừa đơn giản, là cuộc sống con người vốn là như thế.

Tại sao con người thường phải đến lúc sau cùng, mới thấu hiểu được những chuyện mà đúng ra họ phải hiểu từ trước?

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯƠNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Thật Giả Khó Phân

Đêm đông.

Con hẻm dài tăm tối, yên tĩnh không bóng người, chỉ có một ngọn đèn. Chiếc lồng đèn màu trắng cũ đến độ đã trở thành màu xám, được treo trên khung cửa hẹp ở tận cuối hẻm. Bên dưới chiếc lồng đèn có đính một chiếc ngân câu, giống như loại móc câu của ngư phủ dùng để câu cá. Ngân câu đong đưa trong gió lạnh, tiếng gió chùng chùng như than thở, “tại sao trên thế gian lại có lắm kẻ ngu muội, tình nguyện bị chiếc câu này dẫn dụ”?

Từ bên ngoài tăm tối, sương lạnh ẩm ướt, Phương Ngọc Phi bước vào sòng bạc Ngân Câu huy hoàng ánh sáng. Chàng cởi áo choàng màu trắng, để lộ ra bộ y phục rất vừa thân mình, làm bằng hàng ngân đoạn cực tinh xảo.

Ngày nào cũng thế, đến lúc này là Phương Ngọc Phi cảm thấy sáng khoái nhất, đặc biệt là hôm nay, bởi vì Lục Tiểu Phụng đã về. Lục Tiểu Phụng vốn là một bằng hữu được chàng yêu mến và kính trọng nhất.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên càng sung sướng hơn, vì chàng đã trở về từ vùng đất băng giá lạnh lẽo kia.

Đại sảnh trang trí lộng lẫy, tràn đầy hơi ấm, đây cảm giác hoan lạc, hương rượu hòa lẫn hương phấn sáp, tiếng bạc rơi tạo ra những âm thanh trong trẻo vui tai, trên thế gian chắc không có thứ âm nhạc nào quyến rũ hơn những âm thanh này.

Lục Tiểu Phụng thích nghe những thanh âm này, vì cũng như đại đa số người khác trên đời, chàng thích ăn xài hưởng thụ. Đặc biệt là lúc này. Trải qua bao nhiêu ngày giá buốt ở quan ngoại, bây giờ trở lại nơi đây, chàng giống như một đứa trẻ bị lạc đường mà nay trở về căn nhà ấm cúng, trở về

vòng tay thương yêu của người mẹ. Lần này chàng vẫn sống sót trở về, thật không phải chuyện dễ.

Lục Tiểu Phụng vừa tắm rửa, thay y phục mới xong, xem ra tinh thần phấn chấn, vẻ mặt sáng khoái.

Trong đại sảnh có vài nữ nhân đang liếc nhìn chàng, tuy họ đều thuộc tuổi trung niên trở lên, nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn mỉm cười đáp lễ, vì làm cho người khác vui mà mình chẳng lỗ thì chàng không ngại làm.

Nhìn thấy nụ cười của Lục Tiểu Phụng, cả Phương Ngọc Phi cũng vui lây, chàng mỉm cười nói:

- Xem ra người rất thích nơi này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Những người thích nơi này, xem ra mỗi ngày một nhiều thêm.

- Nơi này quả là không thiếu người vào, có thể chỉ vì bây giờ khí trời còn lạnh, đa số ai cũng rảnh rỗi, chỉ muốn trốn trong nhà đánh bài uống rượu.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Phải chăng cũng có nhiều nữ nhân đặc biệt đến ngắm người?

Phương Ngọc Phi cười lớn. Chàng đúng là một nam nhân khá bảnh, mày râu nhẵn nhụi, trang phục khéo chọn, thân hình giữ gìn rất tốt, tuy đôi lúc chàng có vẻ kiêu cách màu mè, nhưng đúng là mẫu người mà các nữ nhân ở lứa tuổi trung niên rất ưa thích.

Lục Tiểu Phụng hạ giọng nói:

- Ta nghĩ người chắc đã dụ được không ít nữ nhân ở đây!

Phương Ngọc Phi không phủ nhận, mỉm cười nói:

- Những người hay đến sòng bạc đánh bạc, có mấy kẻ là người đứng đắn?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy chủ nhân sòng bạc thì sao? Có phải cũng...

Đột nhiên chàng ngưng bật, vì chàng nhìn thấy một người trong tay cầm một con dao nhọn, từ phía sau nhào đến đâm vào mé hông bên trái của Phương Ngọc Phi. Phương Ngọc Phi làm sao nhìn thấy, sau lưng chàng đâu có mắt mà thấy được?

Lúc Lục Tiểu Phụng nhìn thấy thì dao của người này đã cách thân Phương Ngọc Phi không đầy một thước. Ngay lúc ấy Phương Ngọc Phi bỗng lạng người sang một bên, trở tay bắt lấy cổ tay của người cầm dao, chỉ nghe “cong” một tiếng, con dao nhọn rớt xuống đất. Người cầm dao lớn tiếng chửi, nhưng vừa thốt ra được một tiếng đã bị bịt miệng, có hai đại hán bỗng xuất hiện sau lưng y, đem y tổng ra ngoài.

Phương Ngọc Phi mặt không đổi sắc, mỉm cười:

- Ở đây hay xảy ra chuyện như vậy!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao y muốn giết người?

Phương Ngọc Phi điềm nhiên đáp:

- Chẳng phải uống say, thì cũng là thua quá hóa cuồng!

Lục Tiểu Phụng cười:

- Biết đâu y chỉ vì tức điên lên mà thôi!

- Tại sao tức?

- Vì người cầm sừng lên đầu y!

Phương Ngọc Phi phá cười lớn. Đối với chàng, có thể cầm sừng lên đầu người là một chuyện đáng hãnh diện, không cần phải mang mặc cảm tội lỗi. Lục Tiểu Phụng nhìn Phương Ngọc Phi như thế lần đầu tiên mới thấy rõ con người này.

Sự kiện lúc này xảy ra rất bất ngờ, và kết thúc cũng bất ngờ, nhưng cũng gây ra một chút xáo động, nhất là những bàn gần chỗ xảy ra chuyện, phần lớn khách đánh bạc đều rời khỏi chỗ đứng xa xa bàn tán xôn xao.

Chỉ có một người vẫn ngồi tại chỗ, chăm chú đến xuất thần, nhìn hai con bài trước mặt, xem ra y sắp thắng lớn với canh bạc này, nếu không thì cũng là sắp thua không ít. Người này đầu đội mũ lông chồn, mình mặc áo da rộng, trên mặt để râu rậm, hiển nhiên là một khách đi hái nhân sâm vừa từ vùng quan ngoại trở về. Chiếc hầu bao đeo bên hông của y hẳn chứa đầy những đồng tiền mà y phải cực khổ đổ mồ hôi chảy máu mới kiếm được trong nửa năm qua, nhưng chuẩn bị đem ra đánh bạc hết nội trong đêm nay.

Phương Ngọc Phi hạ giọng nói nhỏ:

- Coi bộ người rất muốn bước qua đánh ăn gã một phát!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chỉ có tiền đánh bài ăn được xài mới thật đã tay, có cơ hội như vậy ta làm sao bỏ qua được?

- Nhưng mà muội phu của ta ở bên trong chờ đã lâu lắm rồi, ba lão quái vật kia nghe nói cũng đến từ sớm rồi.

- Họ có thể chờ thêm chút nữa, chứ món tiền trên mình gã này có thể mất bất cứ lúc nào, không thể chờ được.

Phương Ngọc Phi cười bảo:

- Có lý!

- Bởi vậy tốt hơn hết người hãy đi báo cho họ biết, chút nữa ta sẽ vào.

Lục Tiểu Phụng không chờ Phương Ngọc Phi có đồng ý hay không, liền bước qua ngòai vào bàn, đứng ngay bên cạnh người khách hái sâm có hàm râu rậm kia. Chàng mỉm cười nói:

- Ngoài phần đặt cuộc với nhà cái, hai chúng ta đánh cá với nhau một phen thắng bại được chăng?

Người râu rậm lập tức đồng ý, đáp:

- Được, trước nay ta đánh bạc càng lớn càng sướng tay, các hạ muốn đặt bao nhiêu?

Lục Tiểu Phụng trả lời:

- Muốn đánh phải đánh cho đã, các hạ đặt bao nhiêu ta theo bấy nhiêu.

Phương Ngọc Phi đứng xa nhìn hai người, mỉm cười lắc đầu, bất chợt đôi bàn tay cũng cảm thấy ngứa ngáy.

Đợi khi Phương Ngọc Phi đã đi vào trong, Lục Tiểu Phụng đột nhiên lần dưới bàn nắm lấy tay người râu rậm...

* * * * *

Lam Hồ Tử đang ngắm bàn tay của mình. Bàn tay của y được chăm sóc rất kỹ, móng tay cắt dũa sạch sẽ, ngón tay dài thanh tú. Đôi tay này trông rất đẹp, mà chắc chắn cũng rất nhạy cảm.

Lam Hồ Tử để tay trên bàn, Phương Ngọc Hương, kể cả ba lão Cô Tùng, Thanh Trúc, Hàn Mai đều ngắm đôi tay ấy. Họ nhìn cùng một đôi tay, nhưng mỗi bên suy nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Phương Ngọc Hương không khỏi thừa nhận là đôi bàn tay này trông rất đẹp, rất sạch sẽ, nhưng có ai biết được đôi tay này đã làm bao nhiêu chuyện dơ bẩn? Hạ sát bao nhiêu người? Lột áo của bao nhiêu thiếu nữ? Nàng lại nghĩ đến lần đầu tiên đôi tay này vuốt nhẹ trên thân thể của nàng, đôi má hồng ửng đỏ. Tuế Hàn tam hữu thì đang tự hỏi:

“Đôi bàn tay này ngoại trừ dùng để ve vuốt nữ nhân và xoa bài, thì còn làm được cái gì khác nữa?”

Đôi bàn tay này nhìn không giống như tay của người luyện võ, thế nhưng bàn tay của Lục Tiểu Phụng nhìn cũng nào có giống? Lam Hồ Tử trong bụng đang nghĩ gì? Hình như từ trước đến nay chẳng có ai biết rõ.

Phương Ngọc Phi bước vào đã lâu, chàng không nhìn được ho nhẹ lên tiếng:

- Y đã đến rồi.

Phương Ngọc Hương hỏi:

- Y ở đâu? Sao chưa thấy vào đây?

Phương Ngọc Phi mỉm cười:

- Bởi vì y tình cờ nhìn thấy một con mèo béo bở đang chơi bài.

Những người mê đánh bạc, thường ít chịu bỏ qua một chuyện như thế, dù cho vợ nhà sắp sinh cũng mặc.

Hàn Mai lão cười nhạt:

- Thì ra hẳn chẳng những đam mê tửu sắc, mà còn ham bài bạc.

Phương Ngọc Phi nói:

- Những người ham rượu háo sắc, mà không mê bài bạc chắc không có nhiều.

Phương Ngọc Hương lờm chàng một cái:

- Người chắc hẳn hiểu rất rõ hạng người đó, vì chính người cũng là một!

Phương Ngọc Phi lên tiếng than:

- Trên đời này con vịt đen nào cũng tối như nhau, bọn nam nhân chúng ta vốn chẳng có ai là người tốt cả.

Phương Ngọc Hương bật cười, nàng xem ra là một cô em gái rất khả ái, đối với anh trai rất thân mật yêu mến.

Lam Hồ Tử bỗng cất tiếng hỏi:

- Con mời béo bở kia là một người như thế nào?

Phương Ngọc Phi đáp:

- Là một khách hái sâm từ quan ngoại trở về, tên là Trương Bân.

- Có phải y có để hàm râu rậm chẳng?

- Đúng rồi!

Lam Hồ Tử lạnh nhạt nói:

- Nếu đúng là có râu, thì người làm rồi!

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Ta làm chỗ nào?

- Chỗ nào người cũng làm cả, người này không phải là khách hái sâm, cũng không phải tên Trương Bân, y hành nghề bảo tiêu, họ Triệu, tên Quân Võ!

Phương Ngọc Phi suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Có phải là Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ chẳng?

- Chỉ có một Triệu Quân Võ mà thôi!

- Lúc trước y có đến sòng bạc chưa?

- Những tiêu đầu đi qua vùng này, mười người hết chín đều đã ghé qua đây!

- Lúc trước y đã từng đường đường chính chính vào đây, lần này tại sao lại giấu đầu lòi đuôi như vậy?

- Sao người không hỏi y?

Phương Ngọc Phi im lặng, trong mắt lộ vẻ kỳ dị.

Lục Tiểu Phụng rớt cuộc cũng vào đến mật thất.

Lúc này Lam Hồ Tử đã thu tay xuống, nhưng Cô Tùng lão lại đưa tay ra:

- Đưa đây!

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ nói:

- Nếu tiên sinh đòi tiền thì không phải lúc rồi, tại hạ vừa mới thua sạch túi!

Cô Tùng lão không lộ sắc giận, chỉ lãnh đạm nói:

- Ta tưởng người muốn đánh bài ăn tiền của người khác!

Lục Tiểu Phụng than thở:

- Cũng tại vì tại hạ muốn thắng nên mới thua sạch, những người thua sạch thường là những người ham đánh bài ăn kẻ khác!

Cô Tùng lão cười nhạt:

- Không lẽ người để thua luôn La Sát bài?

- Nếu như La Sát bài có trong tay, không chừng tại hạ cũng để thua luôn mất!

- Người không giữ La Sát bài sao?

- Tại hạ vốn có giữ, nhưng bây giờ không có trong tay nữa.

Cô Tùng lão nhìn Lục Tiểu Phụng, trên mặt không biểu lộ vẻ gì, nhưng đôi con ngươi bỗng thu nhỏ lại.

Lục Tiểu Phụng lại cười nói:

- La Sát bài tuy đã mất, nhưng tại hạ vẫn còn đây chưa chết.

- Tại sao người không đi chết đi?

- Bởi vì tại hạ còn đang chuẩn bị giúp tiên sinh trong phút chốc sẽ tìm lại La Sát bài.

Cô Tùng lão bất giác thay đổi nét mặt:

- Người có thể tìm lại được?

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

- Nếu tiên sinh nhất định muốn lấy, bất cứ lúc nào tại hạ đều có thể tìm lại được, chỉ có điều...

- Điều gì?

- Tại hạ khuyên tiên sinh không nên lấy làm gì, vì lấy lại được ngọc bài, tiên sinh nhất định sẽ rất tức giận!

- Vì sao?

- Bởi vì La Sát bài đó cũng là đồ giả!

Bàn tay Lam Hồ Tử lại chống lên bàn, bàn tay Cô Tùng lão cũng thế.

- Tính ra tại hạ tìm được đến hai La Sát bài, rất tiếc cả hai đều là đồ giả!

Mọi người lắng nghe chờ Lục Tiểu Phụng giải thích.

- Lần đầu tại hạ lấy được ngọc bài từ dưới băng, tạm gọi đó là Băng Hà bài, lần thứ hai tại hạ dùng roi ngựa cướp được trong tay kẻ khác, tạm gọi đó là Thần Tiên bài, vì kẻ ấy cũng nói nhuyễn tiên pháp của tại hạ rất thần kỳ!

Cô Tùng lão nói:

- Thần Tiên bài là do Lý Hà trộm được, bị Trần Tịnh Tịnh dùng Băng Hà bài đánh tráo, rồi lại lọt vào tay người.

- Hoàn toàn đúng vậy!

- Như vậy không thể nào là giả được.

- Tại hạ cũng nghĩ không thể nào được, nhưng rõ ràng ngọc bài ấy là đồ giả!

- Làm sao người nhìn ra La Sát bài ấy là thật hay giả?

- Tại hạ đúng lý không nhìn ra được, nhưng rất may tại hạ có một người bạn tên là Chu Đình, mà Thần Tiên bài lại đúng là đồ mô phỏng của y làm ra!

- Bạn của người có phải có ngoại hiệu là Đại lão bản đó chẳng?

- Tiên sinh cũng biết y à?

- Ta có nghe qua!

- Người này mặc dù lười có tiếng, nhưng lại là một thiên tài hần hoi, bất luận vật kỳ lạ cỡ quái đến đâu, y đều làm ra được, riêng về chuyện ngụy tạo những nghệ phẩm bằng ngọc thì y kể như là thiên hạ đệ nhất hảo thủ.

Nói đến Chu Đình, Lục Tiểu Phụng bất giác mỉm cười. Chu Đình chẳng những là bạn già của chàng, lại là bạn tốt, trong vụ “Đơn Phụng công chúa”, nếu không nhờ Chu Đình, chắc đến bây giờ chàng cũng còn bị nhốt trong hang núi phía sau Thanh Y lâu.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Nếu không phải tại y, thì bây giờ tại hạ không vướng vào những chuyện phiền phức này, những rắc rối do y mang lại cho tại hạ còn nhiều hơn tất cả những bằng hữu khác.

- Y cũng là bạn của người?

- Phải!

- Thần Tiên bài ấy là do ai mượn y chế tạo? Người có hỏi thử y chưa?

- Chưa hỏi!

- Tại sao?

- Bởi vì tại hạ không gặp y nói chuyện ít ra cũng hai năm rồi.

- Người với y là bạn, mà đôi bên không nói chuyện với nhau sao?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Tại vì y là một tên khốn, tại hạ hình như cũng không kém!

Cô Tùng lão cười nhạt:

- Nếu có người tin lời của người, thì mới thật là một kẻ ngu dại!

- Tiên sinh không tin à?

- Không cần biết Thần Tiên bài ấy là thật hay giả, ta muốn tận mắt xem thử.

- Tại hạ đã nói nếu tiên sinh nhất định muốn xem, tại hạ sẽ tìm lại ngay!

- Tìm ở đâu ra?

- Ngay ở đây!

- Ngay trong căn phòng này?

- Bây giờ có thể chưa có, nhưng chờ thối tắt đèn, niệm vài câu thần chú, đốt đèn lên lại, thì ngọc bài nhất định sẽ nằm trên bàn.

Lam Hồ Tử bật cười, Phương Ngọc Phi cũng cười, chuyện hoang đường như vậy có ma mới tin được.

Phương Ngọc Hương cũng bật cười nói:

- Công tử thật sự nghĩ rằng có người tin những lời ma quỷ nhảm nhí đó à?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ít nhất cũng có một người tin.

- Là ai?

Cô Tùng lão bỗng nhiên đứng dậy, thối tắt một ngọn đèn, miệng nói:

- Là ta!

Trong phòng thắp ba ngọn đèn, vừa thối tắt cả ba, căn phòng vì nằm dưới đất nên giờ tối đen như mực, đưa bàn tay trước mắt cũng không thấy.

Trong bóng tối, chỉ nghe Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm mấy câu, giống như niệm thần chú, nhưng nghe kỹ thì giống như đang lập đi lập lại một địa danh:

“Ở cửa sông, Đồng Đức Đường, tiệm của Bằng gia, lão mù Bằng nhị...”

Bất kể Lục Tiểu Phụng niệm thứ gì, trong bóng tối tiếng của chàng quả thực nghe rất thần bí quái dị. Mọi người nghe được tiếng tim đập của nhau,

có người tim đập mỗi lúc một nhanh, tựa như trở nên hồi hộp hơn, rất tiếc trong phòng quá tối nên không đoán được người này là ai.

Nhịp tim càng đập nhanh, Lục Tiểu Phụng càng niệm nhanh, niệm tới niệm lui chẳng biết bao nhiêu lần, đột nhiên chàng hô lớn:

- Đốt đèn!

Ánh lửa lóe lên, một ngọn đèn được thắp sáng, dưới ánh đèn quả nhiên có một miếng ngọc bài nằm trên bàn. Ánh ngọc trông rất dịu, trong khi mặt người nào người nấy đều tái xanh cả. Trong mắt mỗi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng đặc ý mỉm cười nhìn mọi người, đột nhiên nói:

- Bây giờ các vị có phải đã tin những lời ma quỷ của tại hạ?

Phương Ngọc Hương thở ra một hơi:

- Đúng ra tôi phải tin công tử, vì công tử đúng là một quý sống!

Cô Tùng lão lạnh lùng nói:

- Nhưng ngọc bài này không phải quý, chẳng thể nào từ bên ngoài bay vào được.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là không.

- Vậy làm sao ngọc bài xuất hiện?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Chuyện này tiên sinh không cần biết, nếu tiên sinh hỏi nhiều quá, không chừng ngọc bài lại bỗng nhiên bay mất!

Ngọc bài dĩ nhiên chẳng thể nào tự bay đi, cũng như không thể nào tự bay vào, nhưng Cô Tùng lão cũng không hỏi thêm. Lão đòi ngọc bài, giờ đã có thì cần gì hỏi thêm chi nhiều. Cô Tùng lão chăm chú nhìn ngọc bài trên bàn, nhưng vẫn chưa đưa tay đụng đến.

Ngọc bài này được trao từ tay Ngọc Thiên Bảo cho Lam Hồ Tử, bị Lý Hà trộm mất, lại bị Trần Tịnh Tịnh đánh tráo, sau đó qua tay Sở Sở, Lục Tiểu Phụng, và Đinh Hương Di, đến cuối cùng không biết lọt vào tay ai?

Dưới ánh đèn, màu ngọc vẫn tinh khiết tươi sáng, nhưng kỳ thực nó đã nhuốm máu tươi, máu của mười mạng người, những kẻ này vì ngọc bài mà chết, có đáng chăng?

Cô Tùng lão bất chợt thở ra một hơi dài:

- Những kẻ kia xem ra chết oan mạng quá!

Lam Hồ Tử hỏi:

- Những kẻ nào?

- Những kẻ chết vì muốn sở hữu La Sát bài.

- Ngọc bài này là thật hay giả?

- Là đồ giả!

Cô Tùng lão chậm rãi nói tiếp:

- Nét điêu khắc trên mặt ngọc bài tuy rất giống thật, nhưng chất ngọc thì kém vật thật rất xa.

Lam Hồ Tử im lặng rất lâu, mới quay qua chăm chú nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây có đúng là ngọc bài mà công tử đoạt từ tay Trần Tịnh Tịnh?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lam Hồ Tử thở dài, nói nhỏ:

- Trần Tịnh Tịnh còn trẻ thế, lại rất thông minh, đúng ra nàng hãy còn một tương lai rất tốt, chỉ vì món đồ giả không đáng một xu mà mất mạng, có được gì mà nàng phải làm vậy?

Lục Tiểu Phụng lên tiếng:

- Trần Tịnh Tịnh làm như thế chỉ vì nàng không hề nghĩ là La Sát bài này lại là đồ giả.

Lam Hồ Tử đồng ý.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Trần Tịnh Tịnh là một người rất cẩn thận tỉ mỉ, nếu như có chút nghi ngờ thì nàng quyết chẳng mạo hiểm. Lần này nàng chẳng chút hoài nghi, vì nàng biết ngọc bài này là do Lý Hà trộm được của các hạ tại đây, lúc ấy có thể nàng cũng có mặt.

Lam Hồ Tử cất tiếng than:

- Nhưng Trần Tịnh Tịnh lại quên mất là chính Lý Hà cũng là một người rất cẩn thận tỉ mỉ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ cho là chính Lý Hà cũng đã tráo ngọc bài sao?

- Chứ công tử nghĩ không phải à?

- Ta chỉ biết Đinh Hương Di và Trần Tịnh Tịnh từ nhỏ đã ở với Lý Hà, không ai hiểu rõ Lý Hà hơn họ, ý tứ của Lý Hà dĩ nhiên họ không thể đoán sai.

- Họ biết ý Lý Hà thế nào?

- Lý Hà chỉ biết tiền và nam nhân, đối với những thứ khác không mấy hứng thú, cho nên quyết chẳng mạo hiểm rao bán đồ giả mà gây thêm phiền phức.

- Nói như vậy công tử cho là La Sát bài mà Lý Hà lấy trộm đã là đồ giả?

- Đúng vậy!

- Nếu vậy đồ thật ở đâu?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Đơn giản như vậy mà các hạ không biết sao? La Sát bài trong tay Lý Hà là đồ giả, của Trần Tịnh Tịnh cũng là đồ giả, vậy thì đồ thật dĩ nhiên còn nằm trong tay các hạ.

Lam Hồ Tử bật cười. Y là một người nho nhã nên lúc cười cũng rất thanh lịch, chỉ có điều khi cười, lúc nào y cũng chỉ nhìn vào đôi tay của mình chứ không nhìn kẻ khác. Đôi tay của y phải chăng cũng giống như ngọc bài trên bàn? Bề ngoài tuy trắng trẻo sạch sẽ, nhưng thực chất đã dẫm máu người?

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Các hạ cố ý tạo ra cơ hội để Lý Hà đánh cắp ngọc bài giả...

Lam Hồ Tử mỉm cười ngắt lời Lục Tiểu Phụng:

- Tại sao tại hạ phải làm như vậy?

- Đây chính là mấu chốt quan trọng nhất trong kế hoạch của các hạ, Lý Hà có mắc mưu thì kế hoạch của các hạ mới có thể thực thi từng bước một.

Trên bàn có đế bình rượu. Lam Hồ Tử rót đầy một chén rượu, cầm gọn trong lòng hai bàn tay để làm ấm rượu trong chén, sau đó mới từ từ nhắm từng chút. Mỗi cử chỉ của y đều rất tao nhã, phong thái ung dung, tựa như đang nghe người khác kể một câu chuyện lý thú.

- Các hạ đã chán ghét Lý Hà từ lâu bởi vì bà ấy già rồi, lại có nhu cầu gần nam nhân quá nhiều, nên các hạ lợi dụng cơ hội này để khiến bà ấy tự

bỏ đi xa thật xa mà vĩnh viễn sẽ không dám gặp các hạ, đây là bước thứ nhất trong kế hoạch của các hạ.

Lam Hồ Tử hớp nhẹ một ngụm rượu, than nhẹ:

- Rượu ngon!

- Các hạ đã biết liên hệ giữa Lý Hà và Đinh Hương Di, biết chắc Lý Hà nhất định sẽ đi tìm Hương Di, đây cũng là một phần kế hoạch, bởi vì các hạ đã từ lâu nghi ngờ Hương Di ngoại tình, nên nhận cơ hội này dò xét nàng để tìm ra gian phu là ai.

Lam Hồ Tử bật cười:

- Tại sao tại hạ phải dò xét Hương Di? Nàng đâu phải vợ của tại hạ!

Lục Tiểu Phụng cười hỏi ngược lại:

- Chẳng phải sao?

- Chồng nàng là Phi Thiên Ngọc Hồ, đâu phải là tại hạ.

Lục Tiểu Phụng chăm chú nhìn Lam Hồ Tử, nói từng chữ một:

- Phi Thiên Ngọc Hồ là ai? Phải chăng là các hạ?

Lam Hồ Tử cười ha hả, như thể chưa bao giờ nghe một chuyện tức cười như thế, y cười đến độ sắc vắng cả rượu ra.

Lục Tiểu Phụng chậm rãi tiếp tục:

- Phi Thiên Ngọc Hồ là một nhân vật có dã tâm rất lớn, không muốn chia thiên hạ với Tây phương La Sát giáo, thế nhưng lần này y không thềm nhúng tay vào việc tranh đoạt La Sát bài, vì y đã biết La Sát bài mà mọi người đang tranh dành là đồ giả.

Lam Hồ Tử vẫn còn cười, nhưng bỗng nhiên chén rượu trong tay kêu “rắc” một tiếng, đã bị bóp nát vụn.

- Đinh Hương Di không hề biết Phi Thiên Ngọc Hồ chính là Lam Hồ Tử, vì bộ mặt Lam Hồ Tử mà nàng nhìn thấy là bộ mặt của một đại hán rậm râu. Trước nay nàng không nghi ngờ gì, vì cũng như đa số thiên hạ, ai cũng nghĩ rằng Lam Hồ Tử đương nhiên có để râu, nếu không tại sao gọi là Lam Hồ Tử?

Lục Tiểu Phụng âm trầm nói tiếp:

- Người biết được bí mật của các hạ có lẽ chỉ có mình Phương Ngọc Hương, mà có thể mãi về sau này cô ấy mới khám phá ra được.

Phương Ngọc Hương chẳng tỏ vẻ gì khác lạ, nàng từ từ đứng lên lấy trong chiếc tủ kê phía sau ra một chén rượu bằng vàng, dùng một chiếc khăn lụa trắng muốt lau chén sạch sẽ, sau đó mới rót rượu vào chén đưa cho Lam Hồ Tử. Lam Hồ Tử khẽ cầm lấy tay nàng, ánh mắt bỗng dịu trở lại.

- Các hạ đội lốt Lam Hồ Tử, đứng ra rất khó bị lộ chân tướng. Khi Phương Ngọc Hương biết được sự thật, các hạ vốn có thể giết cô ấy bịt miệng, nhưng các hạ không nỡ xuống tay bởi vì cô ấy quả thật rất đẹp. Các hạ lại sợ cô ấy ganh tức rồi tiết lộ bí mật của các hạ, nên chỉ có cách cho bốn nữ nhân kia đi hết.

Phương Ngọc Phi tự nãy giờ vẫn đứng bên cạnh yên lặng lắng nghe, lúc này đột nhiên xen vào hỏi một câu không nên hỏi:

- Cả người cũng thừa nhận cái lốt Lam Hồ Tử của y là một cách che giấu rất tài tình, vậy người làm sao phát hiện ra được?

Sắc mặt Lam Hồ Tử biến hẳn, Phương Ngọc Phi hỏi câu này, chẳng khác nào thừa nhận y cũng biết Lam Hồ Tử và Phi Thiên Ngọc Hồ là một người.

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ trả lời:

- Một kế hoạch dù kín đến đâu cũng khó tránh có chỗ sơ hở. Đúng ra Phi Thiên Ngọc Hồ không nên bảo người và Phương Ngọc Hương đi bắt Đinh Hương Di, nếu nàng chẳng phải là vợ y, y chẳng bao giờ bảo người hạ độc thủ với nàng như thế.

Trong mắt Phương Ngọc Phi bỗng hiện lên nỗi đau khổ, y từ từ cúi đầu không nói gì.

Lam Hồ Tử bất chợt cười nhạt:

- Tại sao công tử cho là tại hạ bảo hẩn đi? Sao công tử biết chắc Phi Thiên Ngọc Hồ không phải là hẩn?

Câu trả lời của Lục Tiểu Phụng rất đơn giản nhưng rõ ràng:

- Bởi vì tại hạ và hẩn là bạn lâu năm.

Lam Hồ Tử làm thinh.

Lục Tiểu Phụng bỗng nở nụ cười:

- Tại hạ còn có một người bạn, các hạ cũng biết người đó, hình như các hạ đã từng thua người đó mấy trăm lượng bạc.

Lam Hồ Tử hỏi:

- Ý công tử nói là Triệu Quân Vô?

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Lam Hồ Tử mà y nhìn thấy, cũng là một đại hán để râu đầy mặt, người khác nhìn thấy cũng giống như vậy.

Lam Hồ Tử lạnh lùng tiếp lời:

- Nhưng Lam Hồ Tử mà công tử nhìn thấy lại không có râu.

- Bởi vì các hạ cũng biết, có một số người có mắt rất tinh, một hạt cát cũng không giả được, huống hồ là cả một hàm râu giả.

- Công tử là loại người này?

- Chẳng phải chính các hạ cũng thuộc loại người này?

Lam Hồ Tử lạnh lẽo cười.

- Chẳng những các hạ đã biết Đinh Hương Di có tư tình, mà còn biết cả tình nhân của nàng là ai. Các hạ làm như thế, không những mượn dịp hạ sát bọn họ, mà còn chuyển mục tiêu của kẻ khác.

Cô Tùng lão đột nhiên xen vào:

- Người nói kẻ khác, đương nhiên là chúng ta.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chính thế!

Cô Tùng lão hỏi:

- Còn người?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Tại hạ chẳng qua là một con rối bị y lợi dụng để múa may, cũng giống như một số người khi đi săn chồn thường cố ý thả ra một con thỏ.

Người nào tự ví mình là một con thỏ như mỗi dĩ nhiên trong lòng bức tức lắm. Bất kể là ai, khi phát giác ra chính mình bị người lợi dụng, hẳn khó chịu vô cùng.

Cô Tùng lão nói:

- Con thỏ chạy loạn xạ phía trước, bất kể là chạy hướng nào, con chồn cũng đuổi theo phía sau.

Lục Tiểu Phụng tiếp lời:

- Tiên sinh thấy y phí công làm bao nhiêu việc, chỉ là để nhờ tại hạ đi thu hồi La Sát bài dùm cho y, như thế dĩ nhiên tiên sinh sẽ không nghi ngờ là La Sát bài lại nằm trong tay y.

Cô Tùng lão gật đầu.

- Tại hạ có thu hồi được La Sát bài hay không, lệnh bài thu hồi lại có là đồ thật hay giả, những chuyện này chẳng can dự gì đến y, vì y đã đổ mọi trách nhiệm lên đầu tại hạ.

Cô Tùng lão nói:

- Nếu La Sát bài có bị mất, hay là đồ giả, thì dĩ nhiên người mà chúng ta tìm là người, chứ không phải là y.

Lục Tiểu Phụng than dài:

- Chúng ta đi mất một vòng thật xa, trên đường đi hứng gió Tây Bắc lạnh thấu xương, trong khi đó y lại ngồi ở đây chờ bên lò sưởi ấm áp sung sướng, chờ đến qua ngày mồng bảy tháng giêng, lúc ấy dù có người biết được bí mật của y thì cũng trơ mắt mà ngó thôi!

Cô Tùng lão tiếp:

- Vì lúc ấy y đã trở thành Tân giáo chủ của Tây phương La Sát giáo.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lúc đó, y vừa là Giáo chủ La Sát giáo, vừa là Tổng bang chủ Hắc Hồ bang, rất tiếc là...

Cô Tùng lão lãnh đạm nói:

- Rất tiếc bây giờ y chưa là gì cả. Bây giờ y chỉ là một con cá mắc lưới.

Lam Hồ Tử bỗng thở dài:

- Thật là đáng tiếc, quá đáng tiếc!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ cảm thấy tiếc điều gì?

Lam Hồ Tử nói:

- Tại hạ tiếc là chúng ta đều đui mắt cả.

- Chúng ta?

- Ý tại hạ muốn nói chúng ta là tại hạ và công tử.

- Là ta?

- Chỉ có người đui mới chọn lầm bạn.

- Ta chọn làm bạn?

- Làm to!

- Còn các hạ?

- Tại hạ càng mù quáng hơn công tử, vì chẳng những chọn làm bạn, mà còn cưới làm vợ nữa!

Chưa nói dứt mấy chữ “cưới làm vợ”, Lam Hồ Tử đã vươn tay nhanh như chớp chụp lấy cổ tay Phương Ngọc Hương, gằn giọng nói:

- Đưa đây!

Gương mặt xinh đẹp của Phương Ngọc Hương vì sợ quá trở nên tái xanh:

- Thiếp không biết La Sát bài thật ở đâu, làm sao đưa cho phu quân được?

Lam Hồ Tử nói:

- Ta không đòi La Sát bài, ta cần...

- Phu quân cần gì?

Lam Hồ Tử không đáp, không mở miệng, thậm chí hơi thở của y cũng ngừng lại, tựa như bỗng nhiên có một đôi tay vô hình bóp chặt cổ họng của y. Gương mặt vốn rất thản nhiên của y, bỗng co rút nhăn lại, hiện lên một màu xanh xám kinh dị khó diễn tả được.

Phương Ngọc Hương kinh hãi nhìn Lam Hồ Tử, lắp bắp:

- Phu quân... chàng... chàng cần gì?

Lam Hồ Tử mím chặt môi, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Ánh mắt của Phương Ngọc Hương đầy vẻ dịu hiền, thương xót:

- Thiếp là vợ chàng, chàng cần gì thiếp đưa, đừng giận dữ như thế!

Lam Hồ Tử trừng trừng nhìn Phương Ngọc Hương, khóe mắt đột nhiên bật ứa máu, máu từ khóe miệng, mũi, tai cùng chảy ra một lúc. Máu tươi mới chảy ra, nhưng chẳng phải màu máu đỏ, mà là một màu xanh xám quái dị. Cả thân người y ngời không vững, ngã chúi ra phía sau.

Phương Ngọc Hương giật nhẹ tay, thoát khỏi vòng tay của Lam Hồ Tử, Phương Ngọc Phi cũng vội bước đến đỡ lấy Lam Hồ Tử.

- Người làm sao vậy? Người...

Hai người ngừng tiếng hỏi, vì họ biết người chết không trả lời được.

Một Lam Hồ Tử mới xuất thủ nhanh như chớp lúc này, bỗng chốc biết thành một xác chết. Thế nhưng đôi mắt trợn trừng của y, như vẫn còn trừng trừng nhìn Phương Ngọc Hương, ánh mắt như hàm chứa đầy nỗi oán hận.

Phương Ngọc Hương nhìn Lam Hồ Tử, lui dần từng bước, lệ tuôn như suối:

- Chàng tội gì phải làm như vậy?... tội gì...?

Giọng của nàng nghe thật ai oán:

- Mọi chuyện chưa ngã ngũ, chàng tội gì phải tự tìm cái chết?

Trong phòng không có tiếng ai khác, chỉ có tiếng kể lể nho nhỏ của Phương Ngọc Hương. Mọi người đều chứng hửng. Lam Hồ Tử giờ đã chết, diễn biến này quả ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Điều kỳ lạ là Lục Tiểu Phụng xem ra chẳng ngạc nhiên, thậm chí chẳng tỏ vẻ kinh ngạc gì cả.

Người tỏ vẻ khó chịu là Cô Tùng lão, lão nói nhỏ nhỏ:

- La Sát bài thật còn nằm trong tay y, nhất định là y giấu ở một nơi rất bí mật, chỉ có mình y biết thôi, nhưng bây giờ y chết rồi...

Lục Tiểu Phụng bỗng lên tiếng:

- Y có chết hay không cũng chẳng sao. Bí mật của y chẳng phải chỉ mình y biết.

Cô Tùng lão hỏi:

- Còn ai khác biết?

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên đáp:

- Còn tại hạ!

Cô Tùng lão vụt đứng dậy, lại từ từ ngồi xuống, thần sắc trấn định lại, chậm rãi nói:

- Người biết y giấu La Sát bài ở đâu?

- Y là một người âm trầm nham hiểm, người như vậy thường rất đa nghi, cho nên y chỉ tin chính mình.

- Ý người nói La Sát bài nằm trên mình y?

- Chắc chắn là thế!

Cô Tùng lão vụt đứng dậy bước tới phía xác Lam Hồ Tử.

Lục Tiểu Phụng bỗng nói tiếp:

- Bây giờ tiên sinh có tìm trên mình y cũng không còn nữa.

Cô Tùng lão nói:

- Nhưng người lúc này mới nói là La Sát bài chắc chắn có trên mình y.
- Lúc này là lúc này, bây giờ là bây giờ, trong một khoảnh khắc cũng có thể xảy ra nhiều chuyện.
- Cho nên lúc này La Sát bài tuy có trên mình y, nhưng bây giờ không còn nữa!
- Chắc chắn không còn nữa!
- Vậy thì bây giờ La Sát bài ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên quay qua nhìn Phương Ngọc Hương, từ từ đưa tay ra:

- Cô mau đưa đây!

Phương Ngọc Hương cắn môi căm hận nói:

- Cả mạng sống phu quân ta cũng bị người lấy đi, người còn muốn lấy gì nữa?

- Lúc này y bảo cô đưa ra, không phải là đưa La Sát bài, bởi vì lúc ấy La Sát bài vẫn còn nằm trên mình y. Cái mà y đòi là giải dược.

- Giải dược?

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ, cầm lấy chén rượu bằng vàng mà Lam Hồ Tử lúc này đã uống, nói:

- Lam Hồ Tử vốn là một người rất cẩn thận, bất cứ ai muốn hạ độc y không phải dễ, nhưng lần này...

Phương Ngọc Hương hỏi:

- Lần này chẳng lẽ phu quân ta bị hạ độc chết sao?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Bởi vì y quên mất một điều. Y quên rằng chén rượu này là do cô đưa cho y, lại dùng khăn của cô lau qua một lần.

Lục Tiểu Phụng nhìn chiếc khăn lụa của Phương Ngọc Hương, chậm rãi nói tiếp:

- Y quên rằng trong rượu tuy không có độc, trong chén tuy không có độc, nhưng trên chiếc khăn của cô có tẩm chất độc.

Phương Ngọc Hương im lặng, một lúc lâu sau nàng mới nói nhỏ:

- Ta chỉ muốn hỏi người một điều, một người như Phi Thiên Ngọc Hồ có đáng giết chẳng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đáng giết!

- Nếu vậy ta giết y cũng không có gì đáng cho người trách.

- Ta không có ý trách cô, ta chỉ muốn cô đưa đồ thôi.

- Đưa cái gì?

- Đưa La Sát bài!

- La Sát bài? Ta có giữ La Sát bài bao giờ?

- Đúng ra thì quả thật cô không có giữ, nhưng bây giờ thì có đấy! Ta muốn phiến ngọc bài mà lúc này cô vừa mới lén lấy được trên mình Lam Hồ Tử.

Phương Ngọc Hương im lặng một lúc, bèn thở dài:

- Xem ra Lục Tiểu Phụng quả không hổ danh Lục Tiểu Phụng, bất cứ chuyện gì cũng khó qua mặt người được.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Cũng có lúc mắt tại hạ cũng như mù, nhưng may là thông thường thì vẫn sáng.

Phương Ngọc Hương cắn môi, nhìn Lục Tiểu Phụng, lại nhìn Tuế Hàn tam hữu, cuối cùng nàng dậm chân nói:

- Được thôi, đưa thì đưa, giữ vật này chỉ thêm xui!

Phương Ngọc Hương quả thật đưa ra một phiến ngọc bài trắng bóng, chất ngọc cao hơn phiến ngọc kia rất nhiều.

Ngọc bài vừa rớt xuống bàn, Cô Tùng lão phất ống tay áo cuốn ngang thu lấy ngay.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nhìn Cô Tùng lão nói:

- Bích ngọc hoàn cổ chủ, may mà không hỏng việc.

Cô Tùng lão đáp:

- Ân oán từ trước nay, bích ngọc này giải hóa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đa tạ!

Cô Tùng lão đáp lễ:

- Đa tạ!

Phương Ngọc Hương sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Phi Thiên Ngọc Hồ đã chết, La Sát bài đã hoàn lại các người, sao các người chưa đi?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đuổi chúng ta đi à?

Phương Ngọc Hương cắn môi nói:

- Chẳng lẽ người còn muốn đòi thứ khác, đòi cả người của ta à?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Muốn thì dĩ nhiên là muốn, nhưng tại hạ có một câu hỏi.

- Hỏi gì?

- Cô có thật là người chẳng?

Phương Ngọc Hương bật cười, Lục Tiểu Phụng cũng cười. Chàng phá cười lớn bước ra ngoài, bỗng lại quay đầu lại vỗ vai Phương Ngọc Phi, nói:

- Trần Tịnh Tịnh là một cô gái rất thông minh, người đã thích cô ấy thì nên chăm sóc cho cô ấy đầy đủ.

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Trần Tịnh Tịnh? Trần Tịnh Tịnh nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là Trần Tịnh Tịnh mà chúng ta đều biết!

- Nếu vậy người cũng phải biết là nàng đã chết trong vụ cháy nhà rồi!

- Nàng không chết! Trong đám lửa quả thật có một bộ xương của nữ nhân, nhưng không phải là Trần Tịnh Tịnh!

- Không phải sao?

- Trần Tịnh Tịnh bị trúng ba mũi thấu cốt châm của Sở Sở, mà trên xương của nữ nhân đó không có mũi châm nào cả. Không lý khi người phóng hỏa đốt chết người, còn có thời gian lấy ám khí ra hay sao?

Phương Ngọc Phi gượng cười:

- Ta không có khả năng đó!

- Bởi vậy người bị chết cháy không phải là Trần Tịnh Tịnh.

Phương Ngọc Phi miễn cưỡng hỏi:

- Người chết không phải là Trần Tịnh Tịnh, vậy nàng đi đâu rồi? Phải chăng được ai đem đi?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Thì người đem nàng đi chứ ai!

Phương Ngọc Phi làm thinh.

- Đúng ra ta không nghi ngờ điểm này, nhưng người đã làm một việc dư thừa, người không nên giết chết thằng nhỏ ấy.

Phương Ngọc Phi cúi đầu nhìn bàn tay của mình.

- Dĩ nhiên người cũng biết đứa bé ấy thuộc loại ngổ, chắc chắn không nhận diện người được, nhưng người vẫn mạo hiểm giết nó bịt miệng, vì người sợ nó sẽ nói cho ta biết là a di chưa chết, tuy nó ngổ, nhưng vẫn có thể nhận biết điều này.

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Người bắt đầu nghi ngờ từ lúc ấy?

- Ta nghi ngờ nên mới vào tìm, mới biết bộ xương nữ nhân kia chẳng phải là Trần Tịnh Tịnh!

- Nhưng người không thể chứng minh được là ta đã mang Trần Tịnh Tịnh đi!

- Vì thế ta mới nhờ Triệu Quân Võ đi dò xét một chuyện.

- Chuyện gì?

- Lúc ấy Trần Tịnh Tịnh bị thương khá nặng, người muốn cho nàng sống được, thì phải đem nàng đi trị thương, thầy thuốc chữa được loại thương tích của nàng không có mấy người!

Phương Ngọc Phi nói:

- Trong vòng mấy trăm dặm quanh đây, có lẽ chỉ có một người!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chắc chắn chỉ có một người, ở cửa sông, Đồng Đức đường, tiệm của Bằng gia, lão mù Bằng nhị. Điều đặc biệt là vì lão mù nên dĩ nhiên không nhận diện người được.

Phương Ngọc Phi thản nhiên đáp:

- Có lẽ nhờ điểm đó mà lão còn sống sót.

- Nhưng rất tiếc loại thấu cốt châm mà Trần Tịnh Tịnh bị trúng phải là một loại độc môn ám khí rất hiếm. Cho nên Triệu Quân Võ đi dò la thử là biết ngay được mọi chuyện. Do đó có thể nói, Đinh Hương Di bị người hạ sát, mà tình nhân của nàng cũng chính là người.

- Sao?

- Bởi vì phiến ngọc bài mà ta đưa cho Đinh Hương Di xem, đã rơi vào tay người, nên khi này ta nói đến lão mù Bằng nhị, là người chịu đưa ngọc bài ra ngay.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói tiếp:

- Ta niệm câu thần chú đó, đối với người khác chẳng có công hiệu gì, nhưng đối với người lại là một sự đe dọa.

Phương Ngọc Phi nói:

- Cứu người vốn là một việc tốt không phải chuyện mất mặt, tại sao ta phải sợ người hăm dọa?

- Bởi vì người sợ có người biết chuyện.

- Ta... ta sợ ai biết?

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ, quay sang nhìn Phương Ngọc Hương.

Mặt Phương Ngọc Hương tái xanh.

Lục Tiểu Phụng vỗ vai Phương Ngọc Phi mỉm cười nói:

- Lúc này ta đã nói, Trần Tịnh Tịnh quả là một cô gái rất dễ thương, chẳng những thông minh xinh đẹp, lại dịu dàng biết điều, người đã mạo hiểm cứu nàng, thì phải đối đãi đàng hoàng với nàng, có đúng không?

- Đúng, đúng quá đi!

Phương Ngọc Phi cười, Lục Tiểu Phụng cũng mỉm cười, nhưng hai nụ cười chẳng giống nhau chút nào!

Lục Tiểu Phụng vừa bước đi ra, Phương Ngọc Hương đột nhiên lớn giọng kêu:

- Người khoan đi!

Lục Tiểu Phụng dừng lại.

- Người còn quên một chuyện.

- Sao?

- Người còn quên tặng cho hãn một thứ.

Phương Ngọc Hương nói “hắn” tức là Phương Ngọc Phi Nàng đang nhìn Phương Ngọc Phi, lúc trước mỗi khi nhìn y, ánh mắt nàng lúc nào cũng có vẻ cười ngọt ngào thân mật, nhưng bây giờ trong mắt nàng chỉ chứa đầy đau khổ, ghen tuông, oán hận, một thứ tình cảm ghen hờn điên dại.

Phương Ngọc Hương nói từng chữ:

- Người còn quên tặng cho hắn một cái trung tiện!

Ánh đèn trong phòng bỗng yếu đi, không khí im lặng ngọt ngào như trong hầm mộ.

Phương Ngọc Phi đứng đấy bất động, mặt vẫn thản nhiên không chút tình cảm, nhưng chẳng hiểu sao gương mặt vốn trông rất anh tuấn của y giờ trở nên âm trầm đáng sợ. Ngay cả Phương Ngọc Hương giờ cũng không dám nhìn y. Nàng quay sang Lục Tiểu Phụng, nói:

- Ta biết người đã nói, người sẽ tặng cho hắn!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta có nói!

- Chắc không?

- Nhất định!

Phương Ngọc Hương đột nhiên bật cười lớn một cách điên loạn, cười đến chảy nước mắt. Nàng cầm chiếc khăn lụa lau mắt:

- Ta thà mù mắt, chứ không thể nào nhìn thấy người đi theo con điếm ấy!

Nàng la khản tiếng, khoe miệng rướm máu, lại dùng khăn lụa chùi miệng:

- Thật ra ta cũng hiểu người chỉ lợi dụng ta, nhưng ta không thể ngờ người lại mê cô ả!

Nàng bắt đầu ho:

- Người vẫn giấu ta, chỉ vì sợ ta tiết lộ bí mật của người, chờ đến khi kế hoạch xong xuôi, thì ta kể như chết không đất mà chôn, bởi vì ta biết quá nhiều bí mật của người, quá nhiều...

Nàng còn muốn nói thêm nữa, nhưng cổ họng của nàng tựa như bị bóp nghẹt. Bỗng chốc gương mặt xinh đẹp của nàng co quắp lại, những dòng máu màu xanh xám bắt đầu chảy ra.

Nàng ngã xuống, trúng trên thân mình của Lam Hồ Tử.

NGÂN CÂU ĐỒ PHƯƠNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Kế Trung Chi Kế

Phương Ngọc Phi nhìn Phương Ngọc Hương ngã xuống, y vẫn bất động, sắc mặt thản nhiên.

Lục Tiểu Phụng không nén được tiếng thở dài, lẩm bẫm:

- Có những chuyện ta vốn chẳng nên nói, chỉ tiếc...

Phương Ngọc Phi bỗng cắt ngang:

- Chỉ tiếc người đã nghi ngờ ta từ lâu!

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Người mới đích thực là Phi Thiên Ngọc Hồ, Lam Hồ Tử chẳng qua cũng chỉ là một con rối bị người lợi dụng.

Phương Ngọc Phi nói:

- Người cũng biết từ lâu là cô ấy không phải em gái ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sở Sở, Trần Tịnh Tịnh, Đinh Hương Di, cả ba người và Phương Ngọc Hương đều sống với nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng ta chưa hề nghe họ nhắc đến chuyện Phương Ngọc Hương có một người anh trai!

- Người rất tinh tế.

- Người biết được La Sát bài nằm trong tay Lam Hồ Tử nên bảo Trần Tịnh Tịnh xúi Lý Hà đánh cắp ngọc bài, sau đó dùng Phương Ngọc Hương làm mồi dụ ta mắc câu, lại lợi dụng Lý Hà để kéo Giả Lạc Sơn ra mặt, cuối cùng còn bắt Lam Hồ Tử thế mạng cho người, như vậy toàn bộ tài sản của họ đương nhiên sẽ lọt vào tay người.

Phương Ngọc Phi điềm nhiên nói:

- Người cũng biết ta tiêu xài rất nhiều, phải nuôi nhiều nữ nhân, mà nữ nhân nào cũng biết phí tiền, nhất là loại thông minh xinh đẹp.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Những nữ nhân này quả thật người nào cũng thông minh, nhưng đối với người, họ chẳng qua chỉ là...

Phương Ngọc Phi tiếp lời:

- Chỉ là một bầy chó cái!

- Dù gì, người có thể lợi dụng nhiều nữ nhân như thế, bản lãnh kể cũng không thấp, chỉ tiếc một điều...

Phương Ngọc Phi ngắt lời Lục Tiểu Phụng:

- Đáng tiếc là rốt cuộc ta vẫn bị nữ nhân hại!

- Người thật sự hại người chẳng phải Phương Ngọc Hương.

- Không phải cô ấy thì là ai?

- Là Trần Tịnh Tịnh. Chỉ có nàng mới có khả năng hại người, bởi vì người chỉ thật lòng đối với nàng, nếu không phải vì nàng, làm sao người lại để lộ ra nhiều bí mật như vậy?

Phương Ngọc Phi lặng thinh, mặt y tuy không tỏ lộ vẻ gì khác lạ, nhưng có thể nhìn ra được y đang cố gắng tự kiềm chế.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Bằng vào một chút thật tâm này của người, ta sẽ cho người một cơ hội.

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Cơ hội gì?

- Đối với những kẻ như người, ta không cần nói đến đạo nghĩa giang hồ. Trong phòng này chúng ta có bốn người, nếu cả bốn chúng ta đồng xuất thủ thì người chết là cái chắc!

Phương Ngọc Phi không phủ nhận điều này. Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Nhưng bây giờ ta muốn cho người một cơ hội quyết đấu công bình.

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Chỉ có người đấu với ta?

- Đúng vậy! Ta đấu với người, một chọi một!

- Nếu ta thắng người thì sao?

- Nếu người thắng được ta, thì ta chết, người tự do đi!

Phương Ngọc Phi nhìn qua Tuế Hàn tam hữu. Cô Tùng lão lạnh nhạt đáp:

- Nếu người thắng được hẳn, thì hẳn chết, người tự do đi!

- Người không thay đổi chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta quyết chẳng nuốt lời!

Phương Ngọc Phi chột cười lên:

- Ta biết vì sao người muốn làm như vậy. Người muốn chính tay người giết ta chết.

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

Phương Ngọc Phi mỉm cười:

- Người tính sai rồi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta thường làm nhiều chuyện sai lầm, nhưng may là đôi lúc ngẫu nhiên cũng đúng được một lần.

- Nhưng lần này người lầm rồi, lầm rất tai hại.

- Sao?

- Người không thắng nổi ta đâu, chỉ cần người động thủ là sẽ chết chắc!

Lục Tiểu Phụng bật cười. Phương Ngọc Phi nói tiếp:

- Ta biết rất rành võ công của người, Linh Tê chỉ của người dùng để đối phó với ta kỳ thực chẳng có hiệu lực gì cả, nhưng ta lại có phương pháp đối phó với người.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười, im lặng lắng nghe. Phương Ngọc Phi bỗng quay đi, một chút sau y quay lại, trên tay có thêm một đôi bao tay lấp lánh ánh bạc. Trên mặt đôi bao tay chẳng những có đầy gai nhọn tua tủa, mà còn cong cong như móng vuốt hổ.

Phương Ngọc Phi nói:

- Ta chế ra vật này đặc biệt để đối phó với người, ngón tay của người chỉ cần chạm nhẹ vào, bước chưa đầy ba bước là người sẽ ngã lăn ra chết ngay!

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Ta có thể nào không chạm vào nó chẳng?

- Không thể nào! Cách dùng ngón tay tiếp võ khí của kẻ địch đã thành thói quen của người, một tập quán lâu năm nhất thời không thể sửa được,

nhất là lúc đối đầu với những chiêu hiểm ác. Ta bảo đảm người sẽ phải đối đầu với những chiêu hiểm ác.

Lục Tiểu Phụng nhìn bao tay bạc trong tay Phương Ngọc Phi, một lát sau chàng than dài:

- Nói như vậy, ta xem ra chết chắc rồi.

Phương Ngọc Phi nói:

- Người vốn đã chết chắc rồi.

Giọng nói và thái độ của Phương Ngọc Phi tràn đầy tự tin, cao thủ khi giao đấu, có lòng tự tin thì như có thêm một võ khí rất đáng sợ, thậm chí đáng sợ hơn đôi bao tay bạc kỳ dị của y nữa. Nụ cười trên môi Lục Tiểu Phụng đã tắt.

Ngay lúc ấy Phương Ngọc Phi xuất thủ. Ánh ngân quang lóe sáng đến hoa mắt Lục Tiểu Phụng.

Những chiêu thức quỷ dị cơ hồ như quấn chặt tay chàng khiến chàng chẳng thể xuất thủ. Căn phòng này không rộng lớn nên Lục Tiểu Phụng gần như không có đường thối lui. Trên đời này chẳng có người nào là vĩnh viễn bất bại. Lục Tiểu Phụng cũng là người. Hôm nay có phải chàng sẽ bại tại nơi đây?

Cô Tùng lão chấp hai tay sau lưng, đứng xa xa trong góc lãnh đạm quan sát, đột nhiên lão hỏi Thanh Trúc lão:

- Người xem hẳn phải chẳng chắc chắn phải bại?

Thanh Trúc lão trầm ngâm:

- Đại ca thấy sao?

- Ta xem hẳn sẽ phải bại!

Thanh Trúc lão than nhẹ:

- Thật không ngờ Lục Tiểu Phụng cũng có ngày bị người đánh bại.

Cô Tùng lão đáp:

- Ta nói người bại chẳng phải Lục Tiểu Phụng, mà là Phương Ngọc Phi.

Thanh Trúc lão kinh ngạc:

- Nhưng mà hiện tại gã họ Phương đang chiếm thượng phong.

- Chiếm thượng phong trước chỉ là ra sức lúc ban đầu, chứ cao thủ giao đấu phân thắng phụ ở chiêu tối hậu.

- Nhưng xem ra Lục Tiểu Phụng không còn khả năng hoàn thủ được.
- Hẳn chẳng phải không còn khả năng, mà là không muốn.
- Tại sao?
- Hẳn đang chờ.
- Chờ cơ hội tối hậu, để xuất chiêu tối hậu?
- Nói nhiều tất dễ thất ngôn, kẻ tận chiếm thượng phong sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc sơ xuất.
- Đến lúc ấy chính là lúc Lục Tiểu Phụng có cơ hội xuất thủ?
- Đúng vậy!
- Cho dù có một cơ hội như thế, cũng chỉ thoáng qua trong nháy mắt!
- Dĩ nhiên!
- Đại ca nghĩ rằng hẳn sẽ không lỡ cơ hội?
- Ta đoán hẳn chỉ cần xuất một chiêu là trúng.

Hàn Mai lão vẫn im lặng lắng nghe, trong mắt lão phảng phất có ý cười chế nhạo, lúc này lão chợt cười nhạt nói:

- Rất tiếc mỗi người đều có lúc đoán sai.

Ngay lúc Hàn Mai lão vừa lên tiếng, Phương Ngọc Phi đã dồn Lục Tiểu Phụng vào góc có ba lão đang đứng.

Không ai tưởng tượng được tốc độ đường kiếm của Hàn Mai lão, chẳng ai thấy rõ động tác vung kiếm của lão, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên nhanh như chớp đâm thẳng vào lưng Lục Tiểu Phụng.

Thật là một đòn trí mạng!

Lục Tiểu Phụng phía trước mặt đã bị bức không hoàn thủ được, có lẽ chẳng ngờ được đòn trí mạng thật sự lại đến từ phía sau lưng.

Ngay phút sinh tử ấy, Lục Tiểu Phụng bỗng rùn mình lại, cả thân hình như đột nhiên rút lại. Kiếm quang như phi tiêu, một khi phát ra không thể thu hồi. Ánh kiếm xốt qua lưng áo Lục Tiểu Phụng, nhưng chưa trúng lưng chàng, mà tiếp tục bay ra phía trước đâm đến Phương Ngọc Phi.

Phương Ngọc Phi đập hai tay vào nhau, kẹp chặt thân kiếm. Y không có kịp tránh né, chỉ có nước xuất tuyệt kỹ này để tự cứu. Rất tiếc y quên là đối thủ của y không phải Hàn Mai lão, mà là Lục Tiểu Phụng.

Trong chớp mắt Lục Tiểu Phụng lướt đến sát Phương Ngọc Phi. Không ai thấy rõ chàng xuất thủ như thế nào, nhưng mọi người đều nhìn thấy giữa đôi mi Phương Ngọc Phi có thêm một lỗ nhỏ, máu tươi ứa ra chảy xuống.

Cả người Phương Ngọc Phi đứng sững cứng ngắc, trên ngực có cắm một thanh kiếm.

Kiếm của Hàn Mai lão!

Đòn trí mạng thật sự chẳng phải nhất chỉ diệu tuyệt thiên hạ của Lục Tiểu Phụng, mà là mũi kiếm này. Lục Tiểu Phụng điểm trúng mi tâm của Phương Ngọc Phi, y vội buông tay chặn kiếm, thế kiếm chưa hết nên tiếp tục xuyên lủng ngực.

Hàn Mai lão dường như cũng đứng sững như hóa đá, mỗi người đều có lúc tính sai, nhưng lần này người tính sai chính là lão. Một kết thúc thật ngoài sức tưởng tượng!

Lục Tiểu Phụng nhìn vết thương nơi mi tâm của Phương Ngọc Phi, chậm rãi nói:

- Ta đã nói ta sẽ làm được!

Phương Ngọc Phi lơ đãng nhìn chàng, đôi mắt sắc bén như chim ưng đã hóa mờ đục, y nhếch môi cười, cố gắng nói:

- Ta vốn rất ngưỡng mộ ngươi, vì ngươi có bốn chân mày... nhưng bây giờ ngươi không bằng ta... vì ta có thêm một lỗ giữa hai chân mày nữa...

Y bỗng cất tiếng cười lớn, bước lui ra sau, mũi kiếm vừa thoát khỏi lồng ngực, máu tuôn xối xả.

Tiếng cười của y ngưng bật. Lúc y tắt thở, mũi kiếm trong tay Hàn Mai lão vẫn còn nhỏ máu. Sắc mặt Hàn Mai lão tái hẳn. Máu vấy trên mũi kiếm, tựa như không chỉ riêng của Phương Ngọc Phi, mà của cả chính lão nữa. Lão không dám ngược mặt nhìn hai lão Cô Tùng và Thanh Trúc, nhưng họ thì nhìn lão chăm chăm.

Cô Tùng lão chột than:

- Ngươi nói không sai, mỗi người đều có lúc nhìn sai sự việc, ta đã nhìn lầm ngươi.

Thanh Trúc lão cũng than:

- Tại sao người lại cấu kết với con người nham hiểm này? Tại sao người có thể làm chuyện này được?

Hàn Mai lão đột nhiên la lớn:

- Vì ta không cam lòng một đời chịu nhện dưới tay các người.

Thanh Trúc lão nói:

- Chẳng lẽ người lại cam tâm chịu ở dưới trướng Phương Ngọc Phi?

Hàn Mai lão cười gằn:

- Việc này nếu thành công, ta sẽ là Giáo chủ La Sát giáo, Phương Ngọc Phi làm chủ vùng quan nội, ta làm chủ vùng quan ngoại, La Sát giáo cùng Hắc Hồ đường liên kết, tất sẽ vô địch thiên hạ.

- Không lý người quên mất tuổi tác của mình rồi sao? Chúng ta ẩn cư trên đỉnh Côn Luân đã hai mươi năm, chẳng lẽ vẫn chưa gột rửa được lòng tham của người hay sao?

- Cũng vì ta đã già rồi, mấy chục năm qua chỉ sống những ngày tháng chán ngắt, cho nên ta muốn nhân lúc ta còn mạnh khỏe, làm một việc chấn động thiên hạ.

Cô Tùng lão lãnh đạm nói:

- Rất tiếc việc của người đã không thành.

Hàn Mai lão cười nhạt:

- Bất kể ta thành công hay thất bại, từ nay ta sẽ không chịu nhện dưới tay các người nữa. Người chết dĩ nhiên không cần nhện ai nữa.

* * * * *

Đêm tối. Con hẻm dài âm u, sương mù thê lương lạnh giá.

Lục Tiểu Phụng từ từ bước đi, hai lão Cô Tùng, Thanh Trúc chậm rãi đi bên cạnh chàng.

Ánh sao tắt dần như rơi rụng khỏi nền trời. Tâm tình của cả ba người rất nặng trĩu. Thành công đôi lúc không thể đem lại niềm vui đích thực.

Tuy thế thành công so với thất bại cũng đỡ hơn.

Đi ra khỏi con hẻm, bên ngoài vẫn một màn tối đen.

Cô Tùng lão bỗng hỏi:

- Người đã đoán trước sẽ có chiêu kiếm từ phía sau đêm tối à?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

- Người đã sớm biết lão ấy cấu kết cùng Phương Ngọc Phi?

Lục Tiểu Phụng lại gật đầu đáp:

- Tại hạ biết được vì họ đã đi sai một bước. Hôm đó, Hàn Mai lão đúng lý không nên bức bách Triệu Quân Võ đấu với tại hạ, lão làm như thế cố ý tạo cho Phương Ngọc Phi có cơ hội.

- À!

- Khi một người bị kẻ khác nói hết âm mưu của mình, đến lúc cùng đường, vốn không thể có vẻ tự tin như Phương Ngọc Phi khi này, trừ phi hẳn còn có hậu thuẫn khác.

- Cho nên người cố tình đặt mình vào tử địa, để làm lộ chỗ hậu thuẫn của hẳn.

- Mỗi người chúng ta nên có lòng tự tin, nhưng tự tin quá mức không phải là chuyện hay.

- Cũng vì hẳn cho là người chắc chắn phải chết, cho nên mới không chết.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Khi người ta gần sắp thành công, chính là lúc họ thiếu cẩn thận nhất.

Cô Tùng lão tiếp lời:

- Bởi vì hẳn cho rằng chỉ đưa tay ra là thành công, nên thiếu cảnh giác, trở nên tự đại.

- Thế cho nên trên thế gian này những người thật sự thành công không có nhiều.

Cô Tùng lão trầm mặc một lúc lâu, bỗng lại hỏi:

- Ta còn một chuyện chưa thông.

- Tiên sinh cứ nói.

- Người chưa từng thấy La Sát bài thật phải chăng?

- Tại hạ chưa từng thấy.

- Nhưng người nhận ra được đồ giả?

- Đó là nhờ tay nghề của Chu lão bản, y là bạn của tại hạ nên tại hạ biết cổ tặc của y.

- Tật gì?

- Mỗi khi Chu Đình tái tạo nghệ phẩm, thường thích để lại một vết tích cho người khác đi tìm.

- Dấu vết gì?

- Ví dụ như khi ngự tạo ngựa nước Hàn, y cố ý vẽ hình con bọ nhỏ lẫn trong bờm ngựa.

- Y ngự tạo La Sát bài thì để lại vết tích gì?

- Mặt trái của La Sát bài, khắc hình chư thần chư ma, trong đó có một hình là thiên nữ tản hoa.

- Đúng vậy!

- Tại hạ nhận ra gương mặt của thiên nữ tản hoa trên ngọc bài giả.

- Làm sao nhận ra?

- Vì đó là gương mặt của vợ lão Chu.

Cô Tùng lão sắc mặt xám xanh, nói từng chữ:

- Vì vậy dĩ nhiên người cũng nhận ra được là ngọc bài mà Phương Ngọc Hương lấy được trên mình Lam Hồ Tử cũng là đồ giả.

Lục Tiểu Phụng than dài:

- Tại hạ vốn không muốn nhìn, nhưng lại không nhịn được lơ nhìn thấy nó trước khi tiên sinh thu hồi, cho nên... bây giờ tại hạ sắp bị xui xẻo.

- Xui xẻo gì?

- Xui xẻo kiểu Hàn Mai lão.

Cô Tùng lão âm trầm nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Hàn Mai lão làm như thế, chỉ vì không chịu phục các vị, không muốn an phận tịch mịch, còn các vị thì sao?

Cô Tùng lão nín thinh không muốn trả lời.

- Hai vị nếu quả thật là ẩn sĩ cam sống thanh bần, tại sao lại gia nhập La Sát giáo? Nếu hai vị không có dã tâm làm Giáo chủ La Sát giáo, tại sao phải giết Ngọc Thiên Bảo?

Thanh Trúc lão biến sắc, gằn giọng:

- Người nói gì?

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên nói:

- Tại hạ chỉ nói ra một việc rất đơn giản. Nếu hai vị tận trung cùng La Sát giáo, tại sao không giết tại hạ để báo thù cho con trai của Giáo chủ quý giáo?

Chàng mỉm cười tự trả lời:

- Bởi vì hai vị cũng biết Ngọc Thiên Bảo chẳng phải bị tại hạ giết chết, tại hạ chưa hề thấy y, thật sự là ai hạ sát y, hai vị hẳn tự biết lấy.

Thanh Trúc lão lạnh nhạt nói:

- Nếu người là kẻ thông minh thì không nên nói ra những lời đó.

- Tại hạ nói, vì không nói cũng sẽ bị xui xẻo. Tại hạ đã lỡ biết được ngọc bài kia là đồ giả, hai vị nếu muốn dùng ngọc bài này đoạt lấy ngôi báu Giáo chủ La Sát giáo, chỉ có nước hạ sát tại hạ để bịt miệng.

Chàng lại thở ra:

- Bây giờ bốn bề không có ai, đúng là cơ hội tốt để hai vị ra tay, Tùng Trúc thần kiếm, song kiếm hợp bích, tại hạ dĩ nhiên chẳng phải đối thủ của hai vị.

Cô Tùng lão lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng, bỗng nói:

- Người đã cho Phương Ngọc Phi một cơ hội, ta cũng có thể cho người một cơ hội.

- Cơ hội gì?

- Bây giờ người có thể trốn đi, chỉ cần lần này người trốn được, thì chúng ta sẽ không tìm người nữa.

- Tại hạ trốn cũng không thoát!

Cô Tùng Thanh Trúc hai lão ra vẻ như tùy tiện đứng đấy, nhưng chỗ đứng của mỗi người lại khéo như hai gọng kềm hãm Lục Tiểu Phụng vào giữa. Gọng kềm bây giờ chưa khép lại, nhưng đã rõ thế, bất luận là ai cũng không cách gì thoát được.

Lục Tiểu Phụng thấy rõ, nhưng chàng lại cười thoải mái:

- Tại hạ biết mình trốn không được, nhưng có một điều hai vị chưa biết.

- Điều chi?

- Dù tại hạ có trốn thoát được cũng muốn không trốn, dù hai vị đuổi tại hạ đi, tại hạ cũng không muốn đi.

Cô Tùng lão hỏi:

- Người muốn chết à?

- Cái đó càng không muốn!

Cô Tùng lão không hiểu, Thanh Trúc lão càng không thông. Việc làm của Lục Tiểu Phụng, vốn chẳng có mấy người hiểu được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong vòng sáu năm qua, tại hạ tính ra ít nhất có sáu mươi lần đúng lý phải chết, mà đến bây giờ tại hạ vẫn còn sống đây, hai vị biết tại sao chẳng?

- Người nói thử!

- Đó là nhờ tại hạ có rất nhiều bằng hữu, trong số đó cũng có một vài người biết sử dụng kiếm.

Chàng vừa nói đến chữ “kiếm”, Cô Tùng lão lập tức cảm thấy sau lưng như có một luồng kiếm khí lạnh lẽo. Lão vội quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy kiếm, chỉ thấy một người. Kiếm khí lạnh lẽo toát ra từ thân người này, cả con người y tựa như sắc bén còn hơn cả kiếm nữa.

Sương đêm mỗi lúc một dày đặc hơn. Người này đứng giữa vùng sương trắng mông lung, tỏa khí lạnh băng, như thể y đã đứng đấy từ xa xưa, lại tựa như vừa kết tụ nên giữa vũng sương mù. Tuy y toát ra vẻ sắc bén hơn cả kiếm, nhưng lại có vẻ hư ảo phiêu phiêu. Hai lão không nhìn rõ được mặt y, chỉ thấy một thân áo trắng như tuyết của y.

Kiếm thủ tuyệt thế vô song dù không cầm kiếm trong tay, chỉ cần có mặt, dù kiếm chưa ra khỏi vỏ, cũng tạo được kiếm khí áp đảo kẻ khác.

Cô Tùng, Thanh Trúc hai lão nheo mắt lại.

“Tây Môn Xuy Tuyết!”

Cô Tùng, Thanh Trúc hai lão chưa thấy mặt người này, thật ra họ cũng chưa thấy mặt Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng ngay lúc này họ có dự cảm con người này nhất định phải là Tây Môn Xuy Tuyết!

Thiên hạ đệ nhất kiếm, độc nhất vô nhị Tây Môn Xuy Tuyết!

Tây Môn Xuy Tuyết không hề di động, không hề mở miệng, cũng chưa thấy cầm kiếm, trên mình y vốn không có mang kiếm!

Lục Tiểu Phụng đang mỉm cười. Cô Tùng lão không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Người đi tìm y đến đây từ lúc nào?

- Tại hạ không đi tìm, nhưng trong số bằng hữu của tại hạ, may có vài người chịu đi tìm dùm.

- Kể ra người tìm đúng người đấy!

Thanh Trúc lão lạnh lùng nói:

- Đã từ lâu chúng ta muốn hội kiến Tây Môn Xuy Tuyết, vì đã nghe danh kỳ tích “đêm sáng trăng trên đỉnh Tử Cấm thành, nhất kiếm phá Phi Tiên”.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vậy nếu tại hạ không tìm y đến đây, hai vị sớm muộn gì cũng sẽ đi tìm y.

Thanh Trúc lão cười nhạt.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên lên tiếng:

- Các hạ đã làm!

Thanh Trúc lão hỏi:

- Làm chuyện gì?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Kiếm pháp của Bạch Vân thành chủ thanh thoát như mây trắng trên nền trời xanh, không chút tì vết, chẳng có ai phá nổi chiêu thức “Thiên Ngoại Phi Tiên” ấy.

- Các hạ cũng không làm được sao?

- Không thể được.

- Nhưng rõ ràng các hạ đã phá chiêu thức ấy.

- Người phá chiêu ấy chẳng phải là ta, mà chính là Diệp thành chủ.

Thanh Trúc lão không hiểu, Cô Tùng lão cũng không hiểu, lời nói của Tây Môn Xuy Tuyết chẳng có mấy người trên thế gian này hiểu được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói tiếp:

- Kiếm pháp của Diệp thành chủ tuy không chỗ sơ hở, nhưng tâm của y thì có.

Ánh mắt Tây Môn Xuy Tuyết ngời lên, y chậm rãi nói tiếp:

- Điểm tinh tú của kiếm khí nằm ở chỗ thành tâm chánh ý, nếu tâm còn vọng động thì làm sao tránh khỏi bị bại?

Thanh Trúc lão bỗng cảm thấy một luồng kiếm khí áp lại, những lời nói này thật sắc bén, hầu như hơn cả chính lưỡi kiếm. Lão có cảm giác này, phải chăng vì trong tâm lão cũng có chỗ sơ hở?

Tây Môn Xuy Tuyết tiếp tục:

- Trong tâm có tật, thì kiếm tất yếu thế đi...

Thanh Trúc lão không nhịn được ngắt lời Tây Môn Xuy Tuyết, gằn giọng hỏi:

- Kiếm của các hạ đâu?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta có kiếm!

- Kiếm nằm ở đâu?

- Chỗ nào cũng có!

Câu nói này cũng khó hiểu, nhưng Thanh Trúc lão và Cô Tùng lão đã hiểu. Cả con người Tây Môn Xuy Tuyết đã hợp thành nhất thể với kiếm, y chính là kiếm, chỉ cần có y là mọi vật chung quanh đều có thể biến thành kiếm.

Đây chính là cảnh giới tối cao trong kiếm pháp.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Xem ra sau trận đấu với Diệp Cô Thành, kiếm pháp của người đã tiến thêm một bậc.

Tây Môn Xuy Tuyết im lặng không nói gì, một lát sau mới từ từ đáp:

- Còn có một điều người chưa hiểu rõ.

- Sao?

Đôi mắt sáng ngời của Tây Môn Xuy Tuyết bỗng biến ra vẻ mông lung như sương mù, như ẩn chứa chút ưu tư:

- Ta dùng thanh kiếm ấy đánh bại Bạch Vân thành chủ, thử hỏi trên đời này còn ai xứng để ta dùng đến thanh kiếm đó nữa!

Thanh Trúc lão cười nhạt:

- Ta...

Tây Môn Xuy Tuyết không để Thanh Trúc lão xen vào, y lạnh lùng nói tiếp:

- Các hạ càng không xứng, nếu phải dựa vào song kiếm liên thủ mới phá chiêu thẳng địch, thì loại kiếm ấy chỉ đáng đi tủa hoa cắt vải!

Bất chợt “soạt” một tiếng, kiếm đã xuất khỏi bao. Là kiếm của Thanh Trúc lão!

Ánh kiếm bay vút lên không đến mười trượng.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn bất động, không hề vung kiếm. Trong tay y không có kiếm, vậy kiếm của y nằm đâu?

Đột nhiên có tiếng “keng” trong trẻo, kiếm quang lóe lên tứ phía, có bóng người nhập vào, rồi lại phân ra. Giữa vùng sương mù dày đặc có hai người đứng đối diện nhau, mũi kiếm của Thanh Trúc lão đang nhỏ máu...

Kiếm của lão, máu cũng là của lão. Thanh kiếm không còn trong tay lão nữa, mà đã đâm xuyên qua ngực lão, mũi kiếm nhô ra đằng sau lưng. Lão kinh hãi nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, chừng như không tin nổi đây là sự thật.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Bây giờ chắc các hạ đã biết kiếm của ta nằm ở đâu. Thanh Trúc lão muốn nói, nhưng chỉ ho được vài tiếng.

- Kiếm của ta nằm trong tay các hạ, kiếm của các hạ chính là kiếm của ta.

Thanh Trúc lão gầm lên rút kiếm ra, máu tươi trong lồng ngực lão cũng phun ra như tên bắn.

Tây Môn Xuy Tuyết đứng bất động. Máu tươi phun đến trước mặt y liền rơi xuống như mưa phùn, mũi kiếm đến trước mặt y cũng rơi xuống đất.

Lúc Thanh Trúc lão ngã xuống, Tây Môn Xuy Tuyết không thèm nhìn đến. Y đang nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bất giác chặt lưỡi than, Cô Tùng lão thì như ngưng cả hơi thở.

Tây Môn Xuy Tuyết lên tiếng:

- Người kiếm người gọi ta đến đây. Ta đã đến!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết người sẽ đến!

- Bởi vì ta nợ người chút ân tình.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không phải, là vì người là bạn của ta.

- Dù chúng ta là bè bạn, nhưng đây là lần cuối ta giúp người.

- Lần cuối à?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh nhạt đáp:

- Ta đã trả xong nợ cho người, nên không muốn mang nợ nữa, càng không muốn người thiếu nợ ta, cho nên...

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Cho nên lần sau nếu người có thấy ta sắp bị kẻ khác hạ sát, người cũng quyết không xuất thủ nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lẽo nhìn Lục Tiểu Phụng, không phủ nhận lời của chàng. Sau đó y bỗng biến đi mất trong sương gió, cũng bất ngờ thần bí như lúc y xuất hiện.

Cô Tùng lão đứng bất động thật lâu, tựa như đã hóa thành một cây cổ tùng.

Hơi sương lan tỏa chung quanh, chẳng bao lâu kể cả xác của Thanh Trúc lão nằm đằng kia cũng bị che mất, đừng nói chi đến bóng của Tây Môn Xuy Tuyết đã biến mất từ lâu. Cô Tùng lão thở dài:

- Người này chẳng phải người nữa!

Lục Tiểu Phụng tuy không phản đối, mà cũng không đồng ý.

Kiểm pháp nếu đã đến mức xuất thần nhập hóa, phải chẳng chính bản thân kiếm thủ cũng gần như là thần? Bản thân y chính là kiếm của y, kiếm của y trở thành linh hồn của y!

Trong mắt Lục Tiểu Phụng bất chợt hiện rõ nỗi ưu tư, thương hại. Cô Tùng lão chùng như hiểu được, lên tiếng hỏi:

- Người tội nghiệp cho hãn à?

- Tại hạ không tội nghiệp cho y. Y đã lấy vợ sinh con, tại hạ những tưởng y đã trở thành một người bình thường.

- Nhưng hãn không thay đổi. Kiếm là vật bất biến, nếu hãn đã luyện mình thành kiếm, làm sao còn thay đổi nữa?

Lục Tiểu Phụng thở dài. Vĩnh viễn bất biến, kiếm lúc nào cũng đã thương kẻ khác được.

Cô Tùng lão nói tiếp:

- Nếu phải làm vợ của một thân kiếm hãn không dễ chịu chút nào.

- Dĩ nhiên!

- Vì thế người thương hại cho vợ hãn. Giữa người và hãn, hãn có rất nhiều chuyện...

Chưa nói dứt câu, kiếm của lão đã vung ra nhanh như chớp đâm thẳng vào yết hầu của Lục Tiểu Phụng. Lão chờ đúng lúc tâm tình Lục Tiểu Phụng nhu nhược nhất mà xuất thủ!

Kiếm của Cô Tùng lão so với Thanh Trúc lão càng nhanh hơn, lão đứng cách Lục Tiểu Phụng không xa lắm, nên chiêu kiếm này quả là một chiêu trí mạng. Cô Tùng lão xuất thủ lần này rất tự tin, thế nhưng đối thủ của lão là Lục Tiểu Phụng, chẳng phải kẻ khác!

Ánh kiếm sáng lạnh. Ngay lúc ấy Lục Tiểu Phụng vươn hai ngón tay ra kẹp chặt mũi kiếm. Chỉ một động tác đơn giản nhưng vô cùng thần tốc, cơ hồ như vượt quá giới hạn bình thường. Hàn quang tụ lại một điểm, kiếm đã ngưng lại, bị hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng kèm lại.

Cô Tùng lão lại vung kiếm, nhưng kiếm không di động. Cả người lão run lên, đột nhiên buông tay, lộn nhào lên không trung, phóng ra ngoài năm trượng. Thân thủ của lão nhanh không thể tưởng. Tiềm lực của con người lúc cầu sinh nhiều lúc không thể ngờ được.

Lục Tiểu Phụng không đuổi theo. Chàng bỗng phát hiện ra trong vùng sương mù dày đặc có một bóng người xuất hiện. Một bóng người phảng phất như mờ nhạt hơn sương mù, hư ảo không nắm bắt được, dù không tin bóng ấy là một u linh nhưng cũng khó tin đó là một người thật.

Cô Tùng lão đang bay trên không trung bỗng ngừng lại rơi xuống. Chân khí của lão tựa như trong phút chốc đột nhiên mất hẳn, bởi vì lão vừa nhìn thấy bóng người này, một bóng không giống người cũng không giống quỷ.

“Bình” một tiếng, một vị cao thủ khinh công diệu tuyệt trong chốn võ lâm đã rớt xuống đất như một tảng đá, không còn cử động nữa. Xem ra chẳng những khí lực của Cô Tùng lão hoàn toàn mất hẳn, mà tính mạng của lão cũng mất luôn. Sự việc bất ngờ chẳng lẽ chỉ vì lão nhìn thấy người vừa xuất hiện này? Không lẽ con người này có khả năng khiến người chết đi? Hay chính y là tử thần?

Sương chưa tan, người trong sương mù cũng chưa đi, hình như y đang đứng đằng xa nhìn Lục Tiểu Phụng, chàng cũng nhìn lại y, chàng nhìn thấy đôi mắt của y. Không ai tưởng tượng được đôi mắt ấy kỳ dị đến mức nào. Đôi mắt của y dĩ nhiên nằm trên mặt y, nhưng cả gương mặt y chìm trong

sương mù, mắt y sáng, nhưng sáng đục y như màn sương mù đang bao phủ chung quanh. Lục Tiểu Phụng tuy nhìn thấy đôi mắt của y nhưng cũng giống như nhìn thấy một màn sương.

Người trong sương bỗng hỏi:

- Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Các hạ biết ta?

Người trong sương đáp:

- Chẳng những ân hận được biết, mà còn rất cảm kích người.

- Cảm kích?

- Cảm kích hai việc. Một là người đã giúp ta trừ đi những phản đồ của bản giáo, hai là rất may người không phải kẻ thù của ta.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi sâu, hỏi:

- Các hạ là...

- Ta họ Ngọc.

Lục Tiểu Phụng thở ra nhè nhẹ:

- Họ Ngọc? Là chữ ngọc của bảo ngọc?

- Bảo ngọc không tì vết, bảo ngọc bất bại.

- Bất bại cũng đồng nghĩa bất tử chẳng?

- Ngọc của Tây phương vĩnh viễn trường tồn giữa trời đất.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra:

- Các hạ chính là Tây phương Ngọc La Sát?

Người trong sương đáp:

- Chính là ta.

Màn sương màu trắng xám, y cũng cùng một màu, khói sương bay chậm chậm, bóng y cũng mờ lung như có như không. Là người hay quỷ?

Lục Tiểu Phụng bỗng mỉm cười lắc đầu, nói:

- Thật ra tại hạ phải nghĩ ra lúc đầu rồi mới phải! Cái chết của Giáo chủ chỉ là một thủ đoạn.

Ngọc La Sát hỏi:

- Tại sao ta phải dùng thủ đoạn đó?

- Vì Tây phương La Sát giáo do một tay Giáo chủ sáng lập, dĩ nhiên Giáo chủ hy vọng cơ nghiệp của mình được trường tồn mãi mãi.

Ngọc La Sát thừa nhận.

- Nhưng tổ chức quý giáo thật ra quá lớn, lẫn lộn nhiều phần tử phức tạp, ngày nào Giáo chủ còn sống thì không ai dám tạo phản, nhưng một khi chết đi thì những người này có còn một lòng trung thành với con hoặc cháu kế vị Giáo chủ hay chẳng?

Ngọc La Sát lãnh đạm nói:

- Ngay cả loại vàng thuần chất nhất cũng khó tránh khỏi còn lẫn tạp chất, huống hồ con người?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giáo chủ đã biết trước trong giáo hần có người bất trung nên phải tìm cách dò cho ra.

- Lúc người nấu cơm, phải chẳng cũng phải lựa hết ra những hạt kê lẫn lộn trong gạo?

- Nhưng Giáo chủ cũng biết đây không phải chuyện dễ, có những hạt kê cũng cùng màu trắng như gạo, khó phân biệt, trừ phi chờ đến lúc bọn họ không còn úy kỵ Giáo chủ nữa, còn không thì bọn họ chắc chắn sẽ không lộ chân tướng.

Ngọc La Sát đáp:

- Trừ phi ta chết đi, còn không bọn chúng không bao giờ dám vọng động!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Cho nên Giáo chủ mới giả chết! Bây giờ mưu đồ của Giáo chủ đã thành công, có phải Giáo chủ thật sự cảm thấy rất hài lòng chẳng?

Tuy chàng đang cười, nhưng giọng nói chứa đầy ý mỉa mai. Ngọc La Sát dĩ nhiên hiểu được, bèn hỏi:

- Tại sao ta không thể hài lòng được?

- Dù Giáo chủ đã bảo vệ cơ đồ vững chắc cho hậu duệ, nhưng con trai của Giáo chủ thì sao?

Ngọc La Sát bỗng bật cười. Tiếng cười của y cũng giống như con người y, âm trầm bí mật, không nắm bắt được, giọng cười của y cũng chứa đầy ý

mĩa mai. Lục Tiểu Phụng không hiểu sao y vẫn còn cười được.

Ngọc La Sát vừa cười vừa nói:

- Nếu người tưởng là kẻ chết trong tay bọn chúng là con trai ta, thì người xem thường ta quá mức đấy!

- Bọn họ đã đi theo Giáo chủ nhiều năm, không lẽ đến con trai Giáo chủ là ai cũng không biết sao?

- Con của ta kể từ ngày sinh ra đời đã không phải là con ta nữa.

Lục Tiểu Phụng không hiểu.

- Chuyện này người không hiểu đâu, vì người không phải là Giáo chủ. Một người ở địa vị như ta phải lo quá nhiều việc, làm sao có giờ giáo dưỡng con trai ta đầy đủ được?

Giọng của y bỗng trở nên thương cảm:

- Mẹ nó đã chết khi mới sinh ra nó, nếu một đứa trẻ được sinh ra để thừa kế chức vị Giáo chủ, mà không có cha mẹ dạy dỗ nghiêm túc, thì tương lai nó sẽ trở thành người như thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Một người giống như Ngọc Thiên Bảo.

- Một người như vậy có đáng kế thừa sự nghiệp của ta chẳng?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu, thở dài. Chàng bỗng hiểu ra làm một Giáo chủ đã không phải chuyện dễ, muốn dạy con cho nên người càng khó hơn.

Ngọc La Sát nói tiếp:

- Bởi vậy khi con ta ra đời được bảy ngày, ta đã giao nó cho người ta tín cẩn nhất để chăm sóc giáo dưỡng, cũng kể từ ngày hôm đó, ta nhận con của kẻ khác làm con trai ta, bí mật này đến nay vẫn chưa ai biết.

- Tại sao bây giờ Giáo chủ nói cho tị hạ nghe?

- Vì ta tin người.

- Nhưng chúng ta chẳng phải bạn bè của nhau.

- Chính vì chúng ta không phải hai kẻ thù địch, cũng không phải bằng hữu, cho nên ta mới tin người.

Đôi mắt đục như sương của Ngọc La Sát hiện ra ý mĩa mai:

- Nếu người là La Sát giáo chủ người sẽ hiểu ý ta muốn nói gì.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu. Có những người so với kẻ thù còn đáng sợ hơn. Chẳng qua chàng tuy đã có kinh nghiệm đau khổ này, nhưng trước nay chưa hề mất lòng tin đối với bằng hữu của mình. Chàng không ham muốn làm Giáo chủ La Sát giáo, bất kể là giáo phái nào chàng cũng không thèm, dù có người khiên kiệu đến rước, chàng cũng không đi. Lục Tiểu Phụng vẫn là Lục Tiểu Phụng.

Ánh mắt của Ngọc La Sát phảng phất như xuyên qua lớp sương mù chiếu thẳng vào tâm Lục Tiểu Phụng, vì đột nhiên y cười nói:

- Tuy người không phải là Giáo chủ La Sát giáo, nhưng ta biết người hiểu ta khá rõ, cũng như ta tuy không phải là Lục Tiểu Phụng, song ta cũng hiểu người rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng không khỏi thừa nhận điều này. Tuy chàng không nhìn rõ được mặt của con người này, nhưng giữa hai người rõ ràng có sự thấu hiểu và tôn kính lẫn nhau mà người khác không bao giờ hiểu nổi. Một sự tương kính giữa hai đối thủ đáng gờm.

Lục Tiểu Phụng biết Ngọc La Sát ý tứ thâm trầm cẩn thận chu đáo, có viễn kiến rất xa, đây là những điều chính chàng khó lòng theo kịp.

Ngọc La Sát hình như hiểu thấu tư tưởng của Lục Tiểu Phụng, chậm rãi nói tiếp:

- Ta cảm kích người không phải kẻ thù của ta, chỉ vì ta phát hiện ra được một điều đáng sợ.

- Chuyện gì?

- Người là một kẻ đáng sợ nhất mà ta đã từng gặp trong đời, trong số những chuyện người làm được, có rất nhiều chuyện ta không làm được, cho nên lần này ta đến đây vốn có chủ ý hạ sát người. Nhưng bây giờ ta chỉ muốn hỏi người một điều.

- Giáo chủ cứ hỏi.

- Hiện tại, chúng ta không là bằng hữu, cũng chẳng phải kẻ thù, còn sau này thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Sau này tại hạ vẫn mong được giống y như vậy.

- Có thật người hy vọng như thế chẳng?

- Thật thế!
- Nhưng muốn giữ quan hệ như vậy không dễ đâu.
- Tại hạ biết.
- Người không hối hận?

Lục Tiểu Phụng bật cười nói:

- Tại hạ mong là Giáo chủ hiểu cho một việc.
- Người nói đi!
- Trong đời tại hạ, đã từng gặp qua nhiều nhân vật đáng sợ, nhưng chưa có ai đáng sợ bằng Giáo chủ!

Ngọc La Sát cũng cười. Y nở nụ cười thì người vẫn còn đứng giữa màn sương, nhưng đến khi Lục Tiểu Phụng nghe dứt tiếng cười thì y đã biến mất. Y đến và đi đều đột ngột giữa sương mù lằng đằng.

Lục Tiểu Phụng bỗng có cảm giác chính mình cũng lạc trong vùng sương mù. Chàng đã thành công hay thất bại? Cả chính chàng cũng không rõ nữa...

Xin xem tiếp U Linh Sơn Trang - Đệ ngũ Lục Tiểu Phụng truyền kỳ

Table of Contents

[Chương 1: Hào Tâm Cứu Mỹ Nhân](#)

[Chương 2: Căn Hàm Bí Mật](#)

[Chương 3: Diễm Phúc Trời Ban](#)

[Chương 4: Biển Ghen Nổi Sóng](#)

[Chương 5: Thảm Biến](#)

[Chương 6: Tay Trắng Hóa Giàu](#)

[Chương 7: Chuyện Lạ Xứ Bàng](#)

[Chương 8: Ma Nữ Động Tà Tâm](#)

[Chương 9: Ham Lợi Chuốc Họa](#)

[Chương 10: Địch Thủ Lợi Hại](#)

[Chương 11: Thật Giả Khó Phân](#)

[Chương 12: Kế Trung Chi Kế](#)